

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

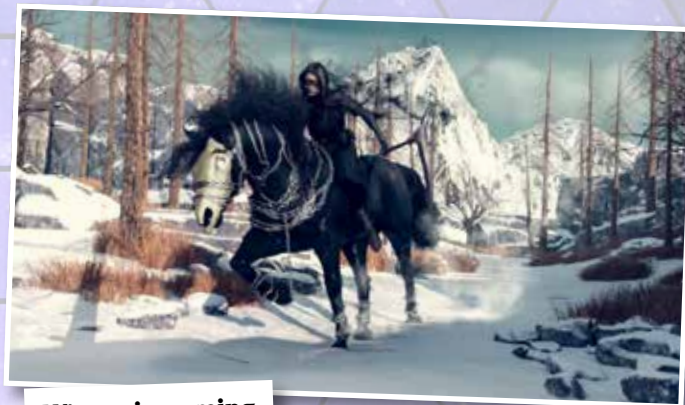
Nyakonöntött
Próbagooblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

- Jimmy Cartwright • Zspider • n13 • R. Harbinger
- kosakati • Zspider • Orosz István • SzaGe • Erdős Sándor
- SzaGe • Pomucz Roland • Tad Rayder • Mortelhun
- angyalka146 • Tumicz Krisztina • Vihartáncos
- Early Moon • Craz

XVI. évf., 9. szám, 2024. szeptember

Ritual

Winter is coming

Post-apocalypse

Pink clouds

Halloween Night

Reflection

Expedition 2

INFO BOX

EVGENY DVORETCKIY – DIGITAL ARTIST, FREELANCER

Mezhdurechensk, Oroszország

Portfólió:

<https://www.artstation.com/evgenydvoretckiy>

Közösségi média:

<https://www.facebook.com/djohnydv/>

Szerkesztői köszöntő

Úgy tűnik, végül mégis beköszöntött az ősz. Ám ez bennünket nem keserít el, sőt, a megenyhült idő még ösztönöz is, és mivel az esős időjárás miatt némileg a négy fal közé szorultunk, a kinti munkák helyett kicsit több időnk volt a Lidércfényre is.

Ráadásul engem az a megtiszteltetés ért, hogy gyakorlatilag rögtön a megjelenés után kezembe vehettem és elolvashattam Koppány Tímea új, Ammerúnia világán játszódó regényét, a Kristálytolvajt, amelyben tovább folytatódik Hastur Medalla, a Ködcsempész története. Erről írtam is gyorsan egy könyvajánlót, amelyet a következő oldalon már olvashattok is. Bár azt gondoltam, hogy amit megfogalmaztam, talán csak én látom bele az új regénybe, azonban Tímea visszajelzése alapján túpontosan eltaláltam, mit szeretett volna kifejezni.

Számos novella és vers mellett ismét helyet kaptak mozis rovataink is. SzaGe egy idei horrorfilmet, Az első ómen-t vette górcső alá, míg jómagam a huszonöt éves évfordulóját ünneplő Mátix-ról írtam, meglehetősen személyes szemszögből, felvillantva a múlt ezredév utolsó éveinek hangulatát.

Kuckózzatok hát be egy kellemes itallal kedvenc olvasóhelyetekre, és olvassátok az AKF-et, vagy egy jó könyvet!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Koppány Tímea – **Kristálytolvaj**. 4

Novellák

Zspider - **Kalendárium - Július:**

Dínó Lovagok!. 6

n13 - **Az utolsó randevú** 7

R. Harbinger - **Az élet magja** 9

kosakati - **Kőkörökön át**. 12

Zspider - **Kalendárium - Szeptember:**

Kék kód 19

Orosz István - **A szőnyeg szélén** 20

SzaGe - **Ködös hajnal** 23

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Vihartáncos - **Kusza szálak szövédéke**. . 25

Vihartáncos - **Köd előtte, füst utána** . . . 26

Early Moon

- **Ha meghalok, neked is véged**. 26

Vihartáncos - **Időt az időnek** 28

Craz - **Bárdmágia**. 28

Sorozat

Erdős Sándor

- **Szellemek árnyéka 13-18. fejezet**. . . . 29

Mozijegy – évforduló

Mátix (The Matrix – 1999) 35

Mozijegy

SzaGe - **Az első ómen**

(The First Omen 2024) 37

Versek

Pomucz Roland - **A fák erdeje** 38

Tad Rayder - **Léleklarang** 38

Erdős Sándor - **Jenő a hód várat épít** . . 39

Mortelhun - **Kietlen randevú** 39

angyalka146 - **Furcsa álmot hoz a szél** . 39

Tumicz Krisztina - **Hab a tortánkon** . . . 39

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Koppány Tímea – Kristálytolvaj

Nincs egy éve, hogy a Ködcsempésről, Koppány Tímea Ammerúnián, azon belül is Baar-Shagyr tartományban játszódó regényéről írtam ismertetőt. A főként Eric Muldoom által megalkotott világ alapvetően a sword & sorcery (azaz magyarul kard és boszorkányság) fantasy kategóriába sorolható, ám mind a helyszín, mind az író írói mivoltából kifolyólag Hastur Mendalla története grimdark fantasynek mondható leginkább. Nekem már az első rész is elnyerte a tetszésemet, és igazán örültem, hogy lehetőségem adódott a folytatást, a Kristálytolvajt is elolvasni, alig pár nappal a megjelenés után.

Hastur története a Kristálytolvajban lényegében ott folytatódik, ahol a Ködcsempésben befejeződik. Talán az még nem minősül túl nagy spoilernek, hogy a főhős az Árnyékföldeken, Ammerúnia túlvilágán tér magához. Maga sem tudja, mennyi idő múlva, de némi segítséggel visszatér az élők közé, ahol talán nem meglepő módon egy teljesítendő küldetés várja. Kap némi haladékokat, hogy összeszedje magát, s eközben érdekes társaságra talál; vagy inkább azok órá...

Ez a regény kicsit lassabb, kevésbé akciódús, mint az első rész. Természetesen van néhány csetepaté meg szóváltás, ám ezt inkább mondanám egyfajta road fantasynek (a road movie-k mintájára). A történet során felbukkannak ismert helyszínek is, ám Hastur a múltja miatt csak rövid ideig tartózkodik ezeken a helyeken. Ő maga hiába változott meg, mások azonban nem felejtnek, és még kevésbé bocsátanak meg. Küldetése nem csak őt magát, de az olvasót is új, izgalmas, ám az előzőekhez képest egyáltalán nem kevésbé veszélyes tájakra vezeti. Megismerjük többek között Baar-Shagyr sűrű erdeit, s a Khaál-hegységet is.

A Ködcsempészen kívül van még pár visszatérő szereplő, akiknek a nosztalgián túl is van azért szerepük, de most nem ők a hangsúlyosak. Ahogyan az első részben, itt sem bukkan fel olyan személy, akinek semmi hatása ne lenne a történetre, a cselekmény alakulására.

Az új szereplők számomra igazán izgalmasak.

A nekromanciát és „jogos helyét” a társadalomban űző Meenach-neb-Baar-Lavaar ugyan nem túl összetett személyiség, ám annál fontosabb szerepe van. A nő, aki iránt epekedik, Aana-neb-Lytis gyönyörű, fiatal, ám nehéz természetű, ráadásul nehezen boldogul az apja halála, és anyja súlyos betegsége miatt rászállt nemesi birtok vezetésével. Aana intőzője, Yasir-ank-Wyraar igyekszik min-

dent megtenni, hogy talpon maradjanak. Ezirányú törekvéseik okán kötnek érdekszövetséget Hasturral, Yr-aghaa Tóurnó kegyeltjével, ám ez csak tovább bonyolítja a dolgokat.

A Kristálytolvaj története nagyjából őket vonultatja fel főszereplőként, és ez bőségesen elég is, főleg egy klasszikus fantasykhez szokott olvasónak. Mellékszereplőkből akad azért bőséggel, de mint fentebb már említettem, sosem cél nélkül.

Már a könyv elején kiderül, hogy a főszereplő megváltozott. Az Árnyékföldek időt és lehetőséget adtak arra, hogy újra és újra végiggondolhassa az életét, átélje megpróbáltatásait. Azt hiszem, ez a felütés adta meg a hangot az egész regényhez, annak megújult, némileg lelassult

tempójához. Bár időről-időre előfordulnak itt is akciójele-
netek, én úgy éreztem, a hangsúly átkerült a szereplők
közötti dinamikára, a párbeszédre, az őket foglalkozta-
tó gondolatokra, az elfojtott érzésekre. Hiszen valóban,
hogyan is viselkedhetne egy hitetlen, szegény sorsú tolvaj
egy istennővel szemben? Vagy egy nemes úrhölgygel, aki
ugyan egy kiállhatatlan fruska, viszont szemet gyönyör-
ködtető, és az ambivalens érzések ellenére mégis felkelti a
szexuális vágyat? Vagy egy konkurens hímmel, aki sokkal
fiatalabb, életerősebb, ám ebből kifolyólag tapasztalatla-
nabb? Megvan itt mindenkinek a maga baja, és nyilván
mindenkinek a saját baja a legnagyobb, mégis együtt kell
működniük ahhoz, hogy ha a világot nem is, de saját
magukat meg tudják menteni.

A Ködcsempészben a közelmúlt történéseinek lenyoma-
tát véltem felfedezni, a bezártságérzetet, az egymástól
való elkülönülést, az ismeretlentől való félelmet. Az első
rész az én olvasatomban élesen rámutatott arra, hogy sor-
sunkat nem csak saját döntéseink, cselekedeteink határo-
zák meg, irányítják, hanem mások is befolyással vannak
arra. Az egész a kívülről befolyásoltság érzetét keltette,
amely ellen tehetetlenek vagyunk.

A Kristálytolvaj viszont érzésem szerint a belső vívó-
dást jeleníti meg inkább. Azt a küzdelmet, amelyet saját
magunkkal vívunk meg. Amikor azon gondolkodunk,
hogy vajon a múltban a mai eszünkkel másképpen csele-
kedtünk-e volna, vagy egyáltalán lett volna-e más lehetősé-
günk az adott helyzetben. Amikor egy bármilyen fel-
sőbb hatalomhoz intézzük szavainkat, hátha meghall
bennünket, hogy segít rajtunk. Amikor hozzájuk fohász-
kodunk annak reményében, hogy elfogadják, megbántuk
múltbéli bűneinket.

Az első kötetben fontos szerepet kapott a testiség, a
nemi vágy és annak kielégítése. Ebben jórészt ennek épp
az ellentéte jelenik meg, amikor Hastur újra és újra kény-
telen visszafogni magát, számos okból kifolyólag. Az
író ezzel is szemlélteti főszereplőjének jellemváltozását.
Ha rosszat akarnék magamnak, azt írnám, hogy ez már-
már egy romantikus fantasy, amelyben egy szerelmi
nagyonsokszög bontakozik ki, ám ez rendkívül felszínes
látásmódra utalna. Márpedig én is látom, hogy ennél a
rétegnél sokkal mélyebb mondanivalója van a regénynek.

Hogyan nézzünk szembe az ismeretlennel, akár rajtunk
kívülről, akár a bensőnkől jön?

A fentieket boncolgató kérdések, gondolatok körül szin-
te csak díszlet a fantasy milió. Társadalmunk egyik
komoly problémája a párkapcsolatok nem megfelelő
működése, vagy akár azok teljes hiánya, a diszfunkcioná-
lis családok léte. Akárcsak a regényben Hastur, a valóság-
ban is sokan vannak, akik tudatosan választják a magányt,
félve attól, hogy kitárulkozzanak másoknak, vagy egyszé-
rűen csak túlzottan bizalmatlanok, esetleg képtelenek
bármilyen kapcsolatot kialakítani, netalán konkrétan úgy
gondolják, azt hiszik, hogy mások terhére lennének azért,
mert olyanok, amilyenek.

A regény szereplői mégis küzdenek, akár erejükön felül
is, hogy megoldják ezeket a problémákat. Küzdenek egy-
másért, a saját boldogságukért, a közös boldogulásért.
Hiszen az élet így, ezért működik. Aztán van, akinek sike-
rül, míg mások hoppon maradnak.

Fontosabb-e a hatalom, vagy az érdekházasság, mint
a lelki életünk? Összeegyeztethető-e a szerelem a vágyott
jóléttel? Megváltoztatható-e egy abuzív kapcsolat? A
regény olvasása során ezek a kérdések is felmerültek ben-
nem, mert úgy tűnt, ilyenekkel is foglalkozik.

Persze az is lehet, hogy ezeket csak én látom bele olva-
sóként ebbe az alapvetően szórakoztató irodalomnak
szánt regénybe, és az írónek esze ágában sem volt sem-
miféle ilyen párhuzamot létrehozni a cselekmény és a
valóság között, és mindössze egy főszereplőn létrehozott
remek csavarral kívánta továbbszóni a Ködcsempész tör-
ténétét, amely úgy alakult, ahogy leírta. Ámde újra és újra
felrémlik bennem a tavalyi interjúmban adott válasza az
egyik kérdésemre: „A világról írok, az emberi természet való-
ságáról.” Véleményem szerint a Kristálytolvajban ez reme-
kül sikerült.

A nehéz témák ellenére a regény egyébként gyorsan
olvasható, stílusa könnyed, nem akad meg. Akik ismerik
Koppány Tímea regényeit, nem fognak meglepődni az
időnként profán kifejezéseken, a szókimondó mondatok-
on, plasztikus leírásokon, vagy épp a nyers igazságokon.
Ebben a regényben is kellő arányban lelhető fel a tájleírás,
a szereplők bemutatása – sehol egy fölösleges, helykitöltő,
oldaldagasztó szó. A történet olvastatja magát, ám azért a
fejezetek végén meg lehet állni. Néha talán érdemes is,
hogy kicsit elgondolkodjunk az olvasottakon, vagy azok
mögöttes tartalmán.

A külsínről is érdemes pár szót ejteni. Akárcsak a
Ködcsempész, illetve az Ammerúniás kötetek esetében, a
Kristálytolvaj borítóját is Pozsgay Gyula alkotta. Mint az
előző, ez is karakterközpontú, nincs túlgondolva, éppen
annyit mutat, ami felkelti az olvasó érdeklődését. Még a
stílus és a színek is igen hasonlóak, amely fontos szem-
pont egy sorozat esetében. Szerintem jól sikerült.

Összességében azt mondhatom, hogy nem csak amiatt
olvastam el néhány óra alatt a könyvet, mert még a szeptem-
beri Lidércfény AKF-ben szerettem volna leközlölni
ezt az ismertetőt, hanem azért is, mert magával ragadott a
történet, érdekelt, mi lesz a szereplők sorsa. Egy jól meg-
fogalmazott, ügyesen megírt, érdekes fordulatokkal ren-
delkező regény a Kristálytolvaj, amely méltó folytatása a
Ködcsempésznek. Őszintén ajánlom mindazoknak, akik
kedvelik a klasszikus fantasyt, de nem félnek az újdonság
varázsától sem.

Infók

A regény a Delta Vision kiadónál kapható:

www.deltavision.hu/kristalytolvaj/

Közösségi média oldalak:

www.facebook.com/tarja.kauppinen.author

www.facebook.com/DeltaVisionKiado

Moly oldalak:

moly.hu/sorozatok/ammerunia

moly.hu/konyvek/koppany-timea-kristalytolvaj

moly.hu/alkotok/koppany-timea

Interjú az íróval a Rádió Bézsben a kötetről:

www.radiobezs.hu/radiobezs_files/

Archivum/2024/0924_1500.mp3

Zspider

Kalendárium - Július: Dínó Lovagok!

Az égbolton aranyló nap alatt lassan suhant el a vörös meteor.

– Erre, ti félkegyelmű csürhe! – parancsolta Lord Sav.

A felegyenesedett zöld dinoszaurusz hosszúkas fejének két oldalán a vörös bőrvitorlák remegtek a dühtől. Haragjának célpontja, Mega-bite, a hatalmas fejű, humanoid megalodon szenvedve vonszolta maga után a kőládát.

– Megyek, főnök! – lihegte fáradtan az őscápa. – De biztosan jó irányba tartunk?

– Nem azért tartalak, hogy gondolkodj, te ostoba csökevény! – köpte elé savas leheletét Lord Sav. – Tovább!

Lord Sav vezetésével Mega-Bite és pár rip-tor, ezek az apró, velociraptorszerű goblinok, egyre feljebb jutottak a vulkánra épült kastély romjai között. Végül megérkeztek egy szobor elé, ami egy sárkányszárnyú T-rexet ábrázolt, amint izmos karjait széttárva tornyosul feléjük. A kis gyíkok nehézkesen felnyitották a láda tetejét és a vezérük hangos kacajjal emelte ki a vörös követ.

– Ez az! A Terrorkirály szeme! Ő majd elhozza a meteort, és vele a világ végét! És ami megmarad, az mind engem fog szolgálni!

– Már úgy érted, minket – szólt közbe Mega-bite. – Ugye, főnök?

– Persze – sziszegte vezérük, és bár hangjából egyértelműen kihallatszott a hazugság, a rip-torok és Mega-bite mégis ünnepelve pacsit adtak egymásnak. Lord Sav megvetően forgatta a szemét. – Szerencsétlen barmok.

– Főnök! – mutatott hirtelen az égre Mega-bite. – A Dínó Lovagok!

A három Dínó Lovag a napot kitakarva repült át az égen a romok felé.

Sir Ankylo elhajított kardja érkezett először, ezüstös fényvel villant és kicsapta Lord Sav kezéből a rubintot. A páncélos ankylosaurus földet érve hatalmas port kavart, így igazából csak a magabiztos mosolyát láthatták a rossziúk.

– Ankylo! Átkozott hüllő! Most el... – kiáltott fel Lord Sav, ám félbeszakította Lord Ankylo farokbunkója, ami épp ekkor találta gyomron. A vézna dínóember berepült a romok mögé.

– Lord Sav! – szólt fennhangon a Lovagok vezére. – Halld szavam: míg lélegzet van e testben, addig te nem hozod el a Meteor Korát!

Mega-bite rohant volna segíteni a főnökének, ám Sir Bronto, az egyetlen, kinek mérete vetélkedhetett az övével, felöklelte. Sir Bronto felemelte a pajzsát, amibe Mega-Bite gigászi állkapcsa hatalmas lyukat harapott és azonnal

összeroppantotta a fogai között. A megalodon azonban nem számított arra, hogy a lovag rögtön arcon találja a másik kezében lévő harci kalapáccsal.

A hegyes karmú rip-torok is rögtön siettek az uruk felé, de Lady Ptera pont az útjukban landolt.

– Apróságok, meg ne fázzatok! – mondta az aranyvértes, hártvány szárnyú dinó-asszony és a hátán lévő rózsaszín tollakat záporként lőtte rá a kis szolgálókra.

– Szép volt, csapat! – dicsérte meg őket Sir Ankylo.

Ám közben nem figyeltek Lord Savra, akinek patkányszerű farka rátekeredett a rubintra és így gyorsan visszakaparintotta. Az égbe emelte, mire egy vörös villám cikázott ki belőle a szoborig, ami a Dínó Lovagok legnagyobb rémületére megmozdult.

– Elbuktatok, Dínó Lovagok! – kacagott fel eszelősen. – Terrorkirály, támadj!

A szobor karmazsin szemei felizzottak és Lord Sav parancsát követve rá is támadt a lovagokra. Az első ütése könnyedén a földre söpörte őket. A másodiknál Sir Bronto ugyan elkapta a szobor kezét, de remegve esett térdre a hihetetlen erő alatt.

– Sir Bronto! – kiállított utána Lady Ptera.

– Keressetek rajta gyenge pontot! Én addig feltartom! – válaszolta Sir Bronto, miközben elugrott a következő ütés elől, amitől a kastély megremegett és a falak között láva folyt ki.

– Lord Sav! Te büdös leheletű féreg! – dühöngött Sir Ankylo. – Hát tényleg képes lennél elpusztítani a világot csak azért, hogy uralhassd?

Mondott volna még valamit, ám az időközben magához tért Mega-bite elkapta és leszorította a földre, mielőtt a főnökéhez érhetett volna.

– Te tudatlan, kőfejű hős! Inkább uralkodom a romokon, mint hogy rab legyek a te világodban! – acsarogta Sav. A szavai nyomán újabb sziklák között robbant elő a láva. Az egyik ér, ami átfolyt a kastélyon, pont elérte Lord Sav lábát, aki a fájdalomtól üvöltve arrébb ugrott, ám közben elejtette a rubintot. A mágikus drágakő begurult a Terrorkirály lába alá.

– Nem! Állj! – üvöltötte a szobornak Lord Sav, de az a rubint nélkül nem hallgatott rá.

A következő pillanatban a Terrorkirály talpa alatt egyetlen hatalmas robbanással tört szilánkokra a kristály, amittől maga a szobor is azonnal darabokra hullott szét. Maga a kastély is megremegett a szörnyű erőtől, talpazata megroggyant, így Sir Ankylo kiszabadult Mega-bite fogásából és egy könnyed forgással hozzávágta a megalodont a

főnökéhez és a kis rip-torjaihoz. Lady Ptera elkapta két társa karját és elreptült velük.

- Várj! Segítsetek! – parancsolta Lord Sav.
 - Miért? – kiabált vissza Sir Ankylo. – Hát nem ezt akartad? Itt vannak a romjaid, uralkodj!
 - Ebben igaza van, főnök, ezek tényleg romok – helyeselt Mega-bite.
 - Ne beszélj, hanem fuss, te üresfejű tökfilkó!
- Lord Sav átlökdöste a megalodont a lávafolyamok között, miközben a hősök kacagva repültek vissza a bázisukra.
- Zsolt! – jött ekkor egy hang az ismeretlenből.

* * *

- Zsolt! Hogy nézel ki?
- A fiú zavartan nézett fel az anyjára. Kezében a kis műanyag dínó lovagjai, lábánál egy homokvár, amibe a slaggal eresztett vizet, ami éppen akkor mosta el a rosszfiúkat.

– Nagy lassan itt lesz, hogy elvigyen a hétvégére, te meg tiszta piszok vagy! Menj fürdeni!

Zsolt szófogadóan berohant a lakásba. Ledobta a piszkos ruháit és elindította a vizet a kádban. Gyorsan kirakta a kád szélére a figuráit.

- Anya!
- Igen, drágám?
- Megvesszük majd Sir Stegrot? Ő a kedvencem!
- Eddig azt hittem, ez a kedvenced – mutatott rá anyja Sir Ankylora.

– Ő is!

– Bármit megkapsz, csak kezdj el fürdeni, jó? Nekünk indulni kell a céges partira és tudod, hogy apád utál késni.

A fiú lelkesen beült a kádba. Kint a szülei valamiről beszéltek, de ő már nem figyelt, csak pakolta be a figurákat a habos vízbe. Zsolt képzeletében Lord Sav már óvatosan úszott végig a mocsáron, a rip-torjai pedig húzták utána Lord Brontot.

n13

Az utolsó randevű

A férfi öregnek és betegnek tűnt, ahogy tétova léptekkel araszolt előre a mocskos galambpiszokkal tarkított járdán, szemében azzal a konok eltökéltséggel, ami csak a legkeményebbek sajátja.

Esteledett, mégis ilyenkor nyár derekán még magasan járt a nap. A fullasztó meleg sehogy sem akart enyhülni.

A férfi ráncos, meggyötört arcán kövér izzadságcseppek gyöngyöztek. Szomjas volt, és vadul émelygett a gyomra. Maga sem tudta, hogy a betegségtől vagy valamelyik gyógyszer mellékhatása, amiket rendszeresen szedett, de igazából már nem is érdekelte. Csak ment előre, egyik lábát automatikusan tette a másik elé.

A sarkon a szimpatikus szocreál krimó, akár egy jelenés tárult eléje, és hívta, hívogatta, mélyen magába fogadta, akár a dús oázis a meggyötört sivatagi vándort.

Ahogy belépett a félhomályos helyiségbe, mélyet színpantott az áporodott levegőből, és egyfajta különös áhítatot érzett, úgy érezte hazatalált. Az ismerős ismeretlen arcok, a szesztestvérei kurtán biccentettek felé. Akár az igazi testvérei is lehetek volna. Nem kellett semmit kérdezni, csak rájuk nézett, és már tudott is mindent. Olvasott a szemükből, az arcukból akár egy nyitott könyvből. Minden oda volt írva az utolsó szóig.

A pulthoz csoszogott, ahol a csapos, egy magas, divatosra nyalt fejű srác, fehér ingben és fekete mellényben, barátságosan meresztette rá bazedovos szemét.

- Szép napot!
 - Azt... a fene egye meg! Csuda meleg van.
 - Az ám!
- A férfi a pulton a felhozatalt vizslatta.
- Csapolt sörötök milyen van?

– Jelenleg Dreher és Belga Meggyes. A Soproni sajnos kifogyott.

- Akkor legyen egy Dreher.
- Korsó vagy pohár?
- Korsó.
- Máris!

Amíg a sör készült, a férfi a falon lógó óriási tévén az éppen elkezdődő futballmeccset figyelte. A fehér és fekete mezés játékosok felálltak a középkezdéshez. A bíró a sripjába fújt!

– Tessék, hétszázötven lesz.

A férfi elővett egy gyűrött Mátyást a pénztárcájából, lazán a pultra hajította, majd a visszajáró aprót rutinos mozdulatokkal söpörte be. Meg se számolta. Fogta a jéghideg korsót és az egyik szomszédos asztalhoz telepedett, ahonnan jól láthatta a meccset. A csehek a német válogatóttal játszottak, izgalmas mérkőzésnek ígérkezett.

A férfi mohón kortyolt az italába, mert tudta, mindig az első korty esik a legjobban.

Némán figyelte a meccset, miközben a korsó tartalma lassan átvándorolt a hasába. Kezdte magát egyre jobban érezni, gyomrában az émelygés megszűnt.

– Szabad?

A férfi meglepetten fordult a hang irányába, ami kikököntette saját megszokott kis világából. Ez a hang... valahonnan annyira ismerős volt.

– Leülhetek? – ismételte meg a kérdést mosolyogva az idegen, s mivel választ most se kapott, megfogta a másik széket, kihúzta, és helyet foglalt a férfival szemben.

A férfi nem tudta levenni szemét a valóságos jelenegről, mert a nő valóban az volt. Gyönyörű gesztenye-

barna haját kibontva viselte, élénk, sötét szeme ki nem mondott ígérekkel volt tele, telt ajkán sokat ígérő mosoly játszadozott. Szűk fekete estélyije, és magassarkúba bújtatott lábai kiemelték tökéletes alakját, ami szokatlanul hatott, ebben a koszos harmadosztályú lebuiban.

– Hiányoztam? Sokáig vártál rám? – súgta bársonyos, behízelt hangon.

A férfi csak hallgatott, nem bírt megszólalni, részint az ámulattól, részint a megdöbbenéstől, és csak bámult, miközben a félig üres söröskorsót markolásza. Szájából némi nyál szivárgott, a ritkás szakállára. A nőből áradó buja állatias illat teljesen megrészegítette. Begerjedt. Elgyengült. Egy pillanatra szorosan behunyta a szemét.

A nő látta ezt – figyelmét nem kerülte el semmi –, és jókedvűen felnevetett. Játszani kezdett a férfival, akár a macska az egérrel. Kéjesen nyújtózott egyet, majd kacéran megrázta loboncos sörényét, és ettől méretes fülbevalói csilingelni kezdtek, millió apró szikrát szórva szerteszét.

A férfi nézte a műsort, nézte a nő hosszú, fehér és sima nyakát, karcsú vállait, és ahogy szeme egyre lejjebb tévedt úgy érezte, hogy ebbe most bele fog dögleni, hogy ebben a nőben megtestesül a nagybetűs ÉLET, az ember összes vágya, reménye és szenvedése. Csak ült ott bénán, magatehetetlenül, és szeme elveszett a nő igéző tekintetében.

Az idő bár állni látszott, de mindketten tudták, hogy ez csak illúzió.

A titokzatos idegen miután végletekig kiélvezte a drámai hatást, amit lehengerlő belépőjével a férfira gyakorolt, dallamos hangján beszélni kezdett, és azon a titkos, rég elfeledett néven szólította a férfit, ahogy csak az anyja hívta gyermekkorában.

– Mondj nekem valamit, Mucika... Valami szépet. Vagy csak, ami a lelkedet nyomja. Tudod, hogy nekem mindent elmesélhetsz.

És Mucika beszélni kezdett, először csak akadozva majd egyre jobban belejött. Akaratlanul tolultak a nyelvére a szavak, aztán a szavak végeláthatatlan mondatokká álltak össze és ezek a mondatok súlyos jelentéssel bírtak. Csak beszélt és beszélt, mindarról, ami évek óta a szívét nyomta, a lelkét rágta, az életét keserítette, és miközben beszélt, úgy érezte, megkönnyebbül.

A nő csendben hallgatta, miközben arcán a megértés, és az érdeklődés váltogatta egymást. Aztán váratlanul előrehajolt, és megsimogatta a férfi ráncoktól barázdált arcát,

majd magához húzta és szájon csókolta. A férfi belefagytak a szavak. Csend ékelődött közéjük, amit a nő tört meg.

– Na, idd meg a maradék söröd, Mucika! Lejárt az időnk! Indulnunk kell!

Mucika a maradék langyos sörére nézett, és valami kósza boldogságféle áradt szét a lelkében, olyasféle, mint amikor tavasszal csak úgy, boldogok leszünk.

Érezte, hogy innentől már minden csak jó lehet, és hogy végre minden a helyére került, akár egy óriási kirakós játék picinyke darabkái.

Az élete végre beteljesedett. Hirtelen elhatározással kiitta a maradék sört, majd felállt, és büszkén kihúzta magát. A nő kecsesen a kezét nyújtotta.

– Gyere, bébi!

Kéz a kézben indultak el a bejárati ajtó felé, aminek a körvonalai lassan olvadozni kezdtek, és átalakult valami, fehér puha pulzáló fényé.

* * *

A szemtanúk egybehangzó állítása szerint az elhanyagolt ruházatú, ismeretlen, középkorú férfi, a kora esti órákban tért be a VIII. kerületi Kisrigónak nevezett vendéglátó egységbe.

Egy korszó csapolt Dréher rendelt, majd az egyik szomszédos asztalhoz ült, és a kocsmában tartózkodó többi vendéggel együtt a tévében akkor éppen zajló cseh-német rangadót figyelte.

Néhány perc elteltével furcsán kezdett viselkedni. A szemben lévő üres székre meredt, szeme kigúvadt, és mintha egy ott ülő láthatatlan alakhoz beszélt volna. Többen is próbálták lecsendesíteni, de nem hallgatott senkire. Összevissza zagyvált mindenféléről – nyilván egy öreg idült alkoholista banális fecsegése –, aztán hirtelen felállt, kinyújtotta a kezét és energikus léptekkel megindult a kijárat felé, majd még félúton összeesett és nem mozdult többé.

A kikerülő mentősök már csak a halál beálltát tudták megállapítani. Nem tűntek meglepettnek, rengeteg hasonlót láttak már életükben. Valószínűleg infarktus, de továbbit, csak a boncolás után tudnak majd mondani.

– Nézzétek! – mondta az egyik mentős a társainak, miközben a férfit a fekete cipzárás halottas zsákba tették.

– Micsoda földöntúli mosoly játszik az arcán!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltsók, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszőkott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

R. Harbinger

Az élet magja

Melani hangja szinte szilánkokra hasította az agyamat a cryo-kamrában:

– McKenna első tiszt, ébredjen fel, kérem!

Az ezt követő csönd áldásként simult össze a gépek halk zümmögésével. Normál körülmények között nem hallotta az ember, de az ébresztést követően élesebbé váltak az érzékszervek.

Kimásztam a kabinból, miközben úgy vacogtam, mint az istennyila! Gyűlöltem a cryo-alvást. A fénysebesség fölötti utazáshoz képest elavult, de a Töviskoszorúban ez az egyetlen járható út. A csillagköd magas sugárzása ugyanis akadályozta a hajók körüli hipertér-buborék létrehozását.

Leellenőriztem Klera kapszuláját. A drágám még mindig aludt, és a kijelző szerint nem indult el az ébresztés. A kapitány cryo-kapszuláját azonban üresen találtam.

– Jelentést, Melani! – adtam parancsba a komputernek.

– Azonosíthatatlan rendszerhibákat érzékeltem, és nem férek hozzá a főhajtómű vezérléséhez. Már elindítottam a diagnosztikát, de külső beavatkozás nélkül nem tudom kezelni a problémát.

– Hol a kapitány?

– A gépészet szekciójába indult, de azóta nem találok a jelét.

Azonnal átéreztem a helyzet súlyát, ahogy előléptem rangidőssé.

– Hol vagyunk pontosan?

– Helyzetünk: Töviskoszorú, Béta szektor, háromszázás rács. Még nyolcvanhárom szövetségi standard óra van hátra a célig.

A franc enne meg! Egy hajtóművel kapcsolatos vész-helyzetben mindenkit fel kellett ébreszteni.

– Keltsd fel a többieket is! Szükségem lesz rájuk.

– Csak az ön kabinjához értem hozzá.

– Tessék?! – Pillanatnyi félelem vert gyökeret bennem, hogy becsapódunk a célállomásba, de gyorsan legyűrtem. – Mi az, hogy nem férsz hozzájuk?

– Nem tudom megmagyarázni.

– Próbálkozz tovább az ébresztéssel! – Agyam máris a megoldáson pörgött, miközben felöltöztem. – Mi a helyzet a takarítókkal?

– A takarítók egyike sem válaszol.

– Percről percre jobb a helyzet! – emeltem meg a hango-
mat, majd lehiggadtam. – Kezdd meg a hajó száznyolcvan fokos tengelyforgását, és fordítsd el a Farmot a sugárzástól!

A hajtómű szekció felé indultam. Ehhez át kellett vágnom a zérógravitációs Farmon, amely kitéte a hajó nyolc tizedét. Ott neveltük génkezelt szállítmányunkat: olyan gabonafélét, amely gyorsabban nőtt gravitáció hiányában, ráadásul élvezte a Töviskoszorú különleges sugárzását. Magát az életet jelentette az opalumi pestissel fertőzötteknek, de sajnos nem maradt meg az ottani légkörben.

Magamhoz vettem egy sugárvédelmi karperecet, és felcsatoltam. Ezüstös nano-háló futott végig testem minden négyzetcentiméterén, hogy fátyolnyi burokkal óvja az életemet.

– A hajó a megfelelő pozícióban van, parancsnok.

– A pajzs is működik? – kérdeztem az ajtó elé lépve.

– Természetesen.

Kinyitottam a Farm ajtaját. Végigmértem a több száz méter hosszú, kék gabonamezőt. Minden szál tetején fej méretű kalász lengedezett, amely többször is tudott termést hozni rövid időn belül. A huszonhatodik aratásnak kellett következnie, mióta beléptünk a Töviskoszorúba.

A súlytalanság határvonalát jelentő küszöbre néztem, majd bekapcsoltam a mágneses csizmámat. Beléptem a teljesen automatizált területre, amit csak indokolt esetben tehetünk a termény és saját biztonságunk érdekében.

Nyugodt léptekkel haladtam a gabonablák között, és a parányi pontnak tűnő ajtót figyeltem. A második dolog, amit megtanítottak a hasonló csizmák viselésekor: ne kapkodj, ez nem futóverseny! Az első: mindig kapsold be!

Gyorsítottam a hely nyomasztó hangulata miatt. Nem éreztem jól magam a rendszer generálta szél halk susogásától és a benne táncoló gabona látványától. Gravitáció hiányában úgy mozogtak a kalászok, mintha önálló entitások lennének. A robot méhrajok is idegesítettek, és még hat hasonló Farm helyezkedett el körben a hajó tengelye mentén.

Riadójelzés harsant.

– Kérem, haladéktalanul hagyja el a Farm területét! – hasított a csendbe Melani hangja. – Pajzs-rendellenességet észleltem!

Hátrapillantottam a közelebbi ajtóra. Ha azt választom, nem jutok a hajtómű közelébe. Mély levegőt vettem, és tovább szaporáztam a lépteimet. A Farmot pajzssal védjük, és alacsonyabb sugárzású gócpont felé fordítottuk, ha valaki benne tartózkodott. Enélkül pár percen belül végez velem a sugárzás, sugárvédelmi-burok ide vagy oda.

Kikapcsoltam a csizmámat, és tovább rúgtam magam. Súlytalanul, de határozottan gyorsabban siklottam a zöld ajtó felé, közben tekintetem fel-feltévedt. A rózsaszín köd lassan vörösre színeződött a tengelyforgásunk miatt, és erősebb sugárzást ígért. A Töviskoszorú egyedülállóan számított a csillagködök között a méreg-vörös gócpontjával, amelyek akárha a köd dühét ontanák magukból. Melaninak emiatt az idő java részében feléjük kellett fordítania a Farmokat, hogy serkentse a gabona növekedését.

– Mi történik, Melani?! – ordítottam pánikkal átítatott hangon.

– Elvesztettem a vezérlést a manőverező hajtóművek fölött is, és visszafordulunk az eredeti pozícióba.

Jeges borzongás futott végig a hátamon, és máris elképzelttem pörkölődő húsom szagát.

Az ajtó még mindig túl lassan közeledett. Ismét felnéztem a kupola fölé kúszo vörös zónára, majd mindhiába nyújtóztam a padló felé. Melani ismét figyelmeztetett, de ettől csak még jobban célkeresztbe bámuló vadnak éreztem magam.

Számoltam a métereket, és felkészültem a kemény landolásra a küszöbön túl.

– Melani, nyisd ki az ajtót! – ordítottam feleslegesen, mert a zsilip nem reagált.

Megfeszített izmokkal csapódtam bele, és azonnal visszapatantam. A padló felé sodródtam, és kaptam az alkalmon: újra aktiváltam a csizmámat, hogy szilárd talajt tudhassak a lábam alatt. Sikerült!

– Mi történt, Melani?!

– A rendszer nem válaszol, nem tudom kinyitni az ajtót.

Hanyagoltam a konklúziót, hogy nem egyszerű üzemzavarról van szó, és a túlélésre összpontosítottam. Lepattintottam az ajtó vezérlőjét, megkerültem a rendszert, azután újrakötöttem a kristályok felcserélésével. Az ajtó megmozdult, de nem nyílt ki. Az egyre hangosabban susogó gabonák mintha jelezték volna az emelkedő sugárzást. Láttam a vörös, halált hozó felhőt odafent, miközben kezem már-már önállóan matatott a konzol belsejében, és a burkom sisteregve küzdött, hogy megővön.

Végre kitért a zsilip, és átvetődtem rajta. A padlóra zuhantam, majd visszakaptam a vezérlőhöz, hogy bezárjam az ajtót. Hátamat a falnak vettem, kikapcsoltam a pislákoló nano-ruhát, és feltúrtem füstölgő ruhámat a kipirosodott lábszáramról.

– Jelentést, Melani! – kértem, de nem jött válasz.

A folyosó fényei pirosan villódtak, és úgy nézett ki minden, mintha bomba robbant volna. A falakon égési nyomok éktelenkedtek, a hangszórók javát kitépték a falakból. A hozzám közelebbi még recsegett is.

Egyedül maradtam, és csak előre mehettam. Gondoskodnom kellett a védelmemről, ezért a legközelebbi fegyvertárhoz siettem. Magamhoz vettem a benne lapuló pisztolyok egyikét, majd a hajtómű-terem felé indultam. Szerencsére a Szövetség kiképzett minket a térsebben egyre növekvő kalózkodás ellen.

A sérülések alapján valaki megvakította Melanit. Az égésnyomok a túlterhelt érzékelőrácsoktól származhattak, amit Melani üzemzavarnak könyvelt el.

Zajt hallottam, mire a sarok mögé lapultam. Mély levegőt vettem, megnyugtattam szapora pulzusomat, majd kilestem a sarkon túlra. Kalózkodásra számítottam, helyette azonban az egyik karbantartó droidunkat pillantottam meg. A pókszerű gépünk a falat verte, és kábeleket tépett ki belőle. Ő felelt az itteni károkért, ami további problémákat vetített előre. Első: mi a fenét művelnek a takarítók? Második: a droidokat külső és belső javításokra tervezték, és a külsőn van a hangsúly az edzett burkolatuk miatt. A kezemben tartott plazmavető nem tudott komoly kárt tenni bennük. Körülbelül annyit ért, mintha bolyhos papuccsal csapkodnám a mechanikus pókokat.

A harmadik csapás derült égből protonviharként ért. A takarító észrevett, és felém iramodott, mire úgy kaptam nyakamba a lábamat, hogy megszegényítettem némelyik intersztelláris olimpikont is. A droid már csaknem utolért,

amikor bepattantam a folyosó végi javítózsilipbe, és azonnal magamra zártam az ajtót. Pisztolyommal levertem a vezérlő fedelét, majd kikaptam belőle a kristályokat. Üldözöm elemi erővel kezdte döngetni az ajtót, és behorpasztotta. Az egész szurreális élménnyé változott, mintha egy üstdob belsejében állnék.

Az ehhez hasonló helyiségekből engedték ki a takarítókat a kinti munkára. Szkafoandereket is tartottunk bennük, és ezzel rám mosolygott a szerencse. Mosolya egy aranyozott borítású úrruha képében öltött formát. Mindig hivalkodónak találtam, de most semmilyen ruhát sem vettem volna fel szívesebben.

A dobhártyaszaggató dörömbölés sóhajtásnyi időre sem maradt abba, és még a szkafoander fejem köré folyó sisakja sem tompította. Átfutott rajtam a gondolat, mennyivel lennék előrébb, ha a cég komolyabb úrrucikra fizet be, amelyek kompozit anyag helyett erőtérral zárják le a sisakot, és tompító mezőket használnak, de most ezzel kellett beérem.

Tehát rendelkeztem fegyverrel, aminek semmi hasznát nem vettem, és találtam ruhát, ami azután jött, mikor igazán kellett volna. E gondolat közben végigsimítottam égő lábszáramon. Itt is villogott a vörös fény, és fenyegetően emlékeztetett, hogy igyekeznem kell.

Légtelenítettem a zsilipet, majd meghekkeltem a külső ajtót. Végre-valahára csend borult a helyiségre. Amikor már nem éreztem a dörömbölést az agyamban, nekiláttam a belső ajtónak, majd beugrottam a szkafoandertároló rekeszébe. Az ajtó kinyílt, és a benti légnyomáskülönbség kisöpörte a takarítót. A mechanikus pók végigbukdácsolt a padlón, és kirepült az űrbe. Elnyomtam a készletet, hogy utána integessek.

Az ajtó konzolja felé nyúltam, hogy bezárjam, de nem történt semmi. Feldobtam a ruha vezérlő ikonját a levegőbe, és a belőle kibontakozó holo-képernyő segítségével megkíséréltem átvenni az irányítást a külső zsilip fölé, de mindhiába. A hátsó szekció levegőkészlete iszonyatos sebességgel áramlott kifelé.

Megkapaszkodtam a belső ajtó peremében, és beljebb húztam magam. Kisebb tárgyak ütköztek nekem, erős ütés érte a vállamat, és amikor már majdnem elértem egy kiugró részt, egy cső ütközött a kezemnek. A fájdalom tüskéje átütött az úrruhámon is. Megcsúsztam, és a magasba emelkedtem. Visszazuhantam a padlóra, és a végtelen űr felé bucskáztam. Iszonyatos pánik robbant az agyamba, és a hirtelen jött adrenalinfröccsnek köszönhetően sikerült elkapnom a zsilip külső peremét. Lábam az űrbe lógott, mialatt elsüvítettek mellettem a törmelékek. Összeszedtem minden erőmet, és bevonszoltam magam a rácspadlón egészen a belső zsilipig. Kikászálódtam a folyosóra éppen akkor, amikor az utolsó levegőmolekula is elhagyta a gépészet szekciót.

Mély csend telepedett rám, csak a saját légzésemet hallottam. Az elmúlt perceken tűnődtem. Mindig is ateistának tartottam magam, de ez a felfogás most igen rugalmassá vált.

Feltápászkodtam a padlóról, és a gépház felé indultam.

– Melani, itt az első tiszt, válaszolj! – szóltam az úrruha rendszerén át, de korántsem azt a választ kaptam, amire számítottam.

– Figyelem, a fedélzeti mesterséges intelligencia leállt, tartalék aktiválása sikertelen.

Megismételte a jelentést, mire kikapcsoltam a kommunikátort. Most már tényleg egyedül maradtam, mint üstökös a bolygóközi űrben. Holo-kijelzőt húztam magam elé a levegőbe, és megkerestem a riadó okát. Többszöri rendszerhibák sokasága telítette a listát.

Amikor már kezdtem értékelni a csendet, bekapcsolt a ruha komja.

– Brandt, hallasz engem? – csendült fel a kapitány hangja.

– Stanley, öregem! El sem hiszed, mennyire örülök a hangodnak!

– Mi történt?

– Hosszú történet. Azonnal a vezérlőbe kell menned, és le kell állítanod a takarítókat. Teljesen megőrültek, megromgálták a meghajtást, és szétcincálták a gépészetet.

– Engem az érdekel, te mi a francot művelsz!

A felismerés olyan hidegzuhanyként ért, akárha kihajítottak volna az űrbe egy szál fügefalevéllal a fütykösömön.

– Te vagy a felelős ezért?!

– Mégis mit hittél, hogy kalózkodó rohantak le minket a senki földjén? – kérdezte, mire megszedültem. – Soha nem láttunk egyetlen kalózt sem, bármit is állít a Szövetség.

Rájöttem, ha mindent ő okozott, azt csak a vezérlőből tehette. Meg kellett akadályoznom a további ámokfutását. Veszélyes terv fogalmazódott meg bennem, amiért később biztos fejbe vágom magamat. Melani nélkül kerülőúton kellett az elülső szekcióba jutnom. A rózsaszínben pompázó ködre tekintettem, ami a nyitott zsilipen túl terpeszkedett, mint valami kapu egy másik világba.

– Miért teszed ezt? – Szóval tartottam, miközben elindultam a zsiliphez. – Ugyan, Stanley! Barátok vagyunk, nekem elmondhatod. Próbáljuk megbeszélni!

Megálltam a küszöbön, és körbetekinttem. Végtelen csend és csodálatos látvány fogadott, de egy percre sem felejtettem el, mennyire halálos. Szerencsémre csak kisebb göcöket láttam, a nagyobbak nyilván a hajó másik oldalán húzódtak. A védőruhám akár tíz percen át is kitart, ha bármelyikük is előbukkan. Előbb azonban kikapcsoltam a jeladót, hogy a kapitány ne sejtse, merre járok.

– Azt terveztem, hogy a hajó vezérlés nélkül csapódik be az Opalumba, mialatt alszunk – kezdte Stanley. – Kegyes halál lett volna mindenkinek. Gyors, tiszta üzenet, amelyet az opalumianok megjegyeznek egy életre.

– Mégis mit ártottak neked, Stanley? Legalább világosítsd fel!

Kiléptem a hajótestre, és a burkolatra illesztettem a mágneses talpakat. Lemondtam a mágneses csizmák sprint rekordjának megdöntéséről, és bekapcsoltam a ruha manőverező szelepeit. Hamarosan már száguldoztam hajónk, a Taraxon csillaga mellett.

– Nyolc hónapnyi alvás rengeteg idő, Brandt. Te nem érezheted át, milyen sok időről van szó – folytatta a kérdésemet mellőzve. Ráadásul úgy tett, mintha én nem nyolc hónapot aludnék a mellette lévő kabinban. – Amikor magamhoz tértem, és elvégeztem a szükséges ellenőrzéseket...

Hangja elcsuklott, de beszéltetnem kellett.

– Folytasd!

– Már nem tudtam visszaaludni. Nem volt könnyű megkerülni Melanit, de sikerült. Sokkal idegesítőbb, mint vártam.

Elengedtem egy félmosolyt Melani tiszteletére. Odapillantottam a hajó felett lassan előbukkanó göcpontra. A szerelésem számítógépe pontos lökésekkel navigált a híd irányába. Húznom kellett az időt, de mindennek előtt meg akartam tudni, mi van a háttérben.

– Azt akartam, hogy aludjunk, amikor belerohanunk az Opalumba – darálta tovább a kapitány. – Kegyes halált szántam mindenkinek, rajtad kívül. Csak a katasztrófa előtt akartalak felkelteni, de nem számítottam rá, hogy Melani hamarabb kirángat téged a kabinból.

– Miért teszed ezt, Stanley? Mit vétettem?

– Ezt most komolyan kérdezed? Nyolc kicseszett hónapja vagyunk úton, Brandt!

– Mindig ennyi az útidő... – mondtam, de belém fojtotta a szót.

– Meghalt a lányom, te nyomorult kurafi!

Villámcsapásként sokkolt Kelly halála. Születésétől ismertem, most tizenkilenc-húsz éves lehetett. Magam is hadilábon álltam az idővel a rengeteg cryo-alvás miatt.

– Gravo-ugrani mentek a barátaival, de nem nyílt ki az ernyője! – folytatta Stanley. – Csaknem háromszáz kilométer magasról csapódott a talajba! Van fogalmad róla, mennyi maradt belőle? Pru próbált elérni! Tudod, mit csináltam, amikor magamhoz tértem a közbenső ébredéskor?! Végignéztam a harminchét üzenetet, amit a feleségem hagyott! Ha nem vagyok ezen a rohadt hajón, talán ez nem történik meg!

Vallomása letaglózott, akárha aszteroidát dobtak volna rám. Elszédültem, ha Kellyre gondoltam, mert én marasztaltam Stanley-t erre az utolsó utáni küldetésre. Megértettem, hogy a halálomat kívánta, mégis erőt kellett vennem magamon, és folytatnom a repülést.

– Fogalmad sincs, milyen érzés elveszíteni a gyermekeidet! – mondta tovább. – Te és Klera sosem vállaltatok gyereket, és valahol talán okosabbak voltatok, mint mi.

Elértem a vezérlő vészsilipjét, és leereszkedtem a burkolatra. Belestem, mire a fegyveres kapitány képe fogadott. A rendszeresített pisztolyaink kevesek a droidok ellen, de az űrruhámat átlóheti, mint forró plazma az űrruhát. Tettem egy utolsó kísérletet Melani elérésére, de nem válaszolt. Felsőhajtottam, mert így csak az agresszív bejutás maradt.

– Még nincs késő, Stanley – próbálkoztam. – Add fel, és ígérem, rejtélyes baleset éri a hajónaplót, és nyoma sem marad az egésznek! Hazamehetsz Pruhoz, és meggyászolhatjátok Kellyt, ahogy kell. Hidd el, ő sem akarná, hogy ezt tedd.

– Inkább a hajóval veszek, és magammal viszlek téged is.

– Ahogy akarod. – Bólogattam.

Felnyitottam a külső vezérlőt, és túlterheltem. A zsilip kinyílt, mire a levegő kirobbant bentről. A másodperc töredéke alatt bekapcsolt a vészrótér, hogy megóvja az atmoszférát. Stanley nem követte a takarító példáját, így amikor beugrottam a vezérlőbe, a földön találtam messze a fegyverétől.

Rávettem magam, birkózni kezdtünk, de fölém kerekedett. Stanley mindig jobb fizikumnak örvendett, de nem adtam fel. Lábamat dereka köré fontam, hogy ne hagyjak neki mozgásteret, csakhogy elszámoltam magam: deaktiválta a sisakomat, és orrba fejt. Könnyeimmel küzdöttem, de sikerült elsőként nyúlnom a pisztolyért. Csak hajszálnyi időm maradt, míg elkapta a fejemet, és a padlóba csapta, aminek következtében több csillagot látam magam előtt, mint amennyi a Tejúton előfordult.

Elvette a fegyvert, és mire felkeltem, ő már a vezérlők egyikénél állt, és fölé nyújtotta a kezét. Ösztönösen megéreztem, hogy mozdulnom sem szabad.

– Ha közelebb jössz, katapultálok az összes kabint, beleértve a szívszerelmedet is!

Választás előtt álltam: Stanley vagy mindenki más. Ha jobban átgondoltam, a helyzet nem a döntésről szólt, hanem a következményekről, a döntéssel való együttélése-ről.

– Rendben, itt vagyok, engem akarsz.

– Nem csak téged akarlak! – üvöltötte remegő fegyverrel a kezében. – Ők is felelősek! Ők is azt akarták, hogy ne vonuljak vissza!

Most, hogy farkasszemet néztem egy harmadosztályú plazmapisztollyal, fegyvermániás nagyapámra gondol-

tam, aki megtanított löni, és gyűjtötte a földi fegyvereket a Csatlakozás előtti korokból. Mutatott pisztolyokat a XXI. századból, amiken érezni lehetett a súlyuk megváltozását, ha az ember eltávolította a tárat. A mai energiaalapú fegyvereknél nehéz volt észrevenni az energiacella hiányát. Szerencsére Stanley-nek sem tűnt fel, míg a fegyver üresen nem kattant. A kapitány arcára rémület ült ki, majd keze elindult a gomb felé.

A hirtelen kezembe kerülő fegyverből leadott lövés átszelte Stanley mellkasát. Figyeltem, ahogy térdre rogy, tekintete fókuszátlanul válik, majd eldől. Nagyapa jól mondta: levegőt beszívni, bent tartani, löni, és vége.

Ezután újraindítottam Melanit, és sikerült értesítenem az Opalumot. Orbitális pályára állítottak minket, és átszálltak a csapataik. Mindenkit az úrállomásukra vittek, hogy megvizsgáljanak a biztonság kedvéért.

– Kisasszony – kezdte az egészségügyi droid Klera felé, miután holo-arca felderült –, engedje meg, hogy elsőként gratuláljak.

– Gratulálni? – kérdezett vissza Klera. – Mégis mihez?

Értetlenül pislogtunk egymásra, majd a gépre, aki folytatta:

– Ön gyermeket vár.

kosakati Kőkörökön át

(Kilátások)

Lassan derengett a hajnal...

Már ha ez hajnal volt egyáltalán...

Ági még mindig bénultan lebegett valami sűrű, gomolygó ködben. Úgy érezte, ez a lebegés talán örök idők óta tart. Aztán oszladozni kezdett a köd, lassan színek és formák jelentek meg, és a bénultság is oldódott. Ági zavartan pislogott az erősödő fényben. Úgy érezte, hogy lassan süllyedni kezd. Először megijedt, de aztán megnyugtatta a puha landolás a szilárd talajon. A köd teljesen eltűnt és egy átlátszó kupola rajzolódott ki a feje felett. A kupola falába mindenféle ezüstös és fehér csápok, nyúlványok és egyéb formák húzódtak vissza. A kupolán túl, körben hatalmas sziklák meredeztek az ég felé.

--

Ági nem tudta hol lehet. Az utolsó emléke az volt, hogy állnak Mnajdra sziklái között szorosan összeölelkezve. Összeölelkezve a férjével, Egonnal és a három velük tartó egyetemistával, Liliennel, Lacival és Zsoltival. Felrémlt még a könyakláncok suhogása, a kék villanás... aztán csak a lebegés a ködben...

--

Ahogy oszladozott a köd, Ági észrevette, hogy teljesen meztelenül fekszik a földön, ahogyan a többiek is körülöt-

te. A köd eltűnése felfedte az egy kupacba hordott ruhákat és egyéb tárgyaikat. Tétován bukdácsolva és elég bamba arckifejezéssel néztek egymásra, miközben igyekeztek kiválogatni a ruháikat és valahogy magukra ráncigálni. Ági látta, ahogyan a három diák tétován válogat a kupacban, de nem látta sehol sem Egont.

Egon nincs itt! – hasított bele a felismerés és elöntötte a jeges rémület.

– Egon nincs itt... – mondta ki hangosan is, mire mindenkinek megállt a keze a levegőben.

Tekintetük kétségbeesetten repkedett körbe-körbe, de nem látták sehol a professzort.

--

Még nem igazán volt idejük magukhoz térni és még szóhoz sem nagyon jutottak, amikor szétvált a kupola oldala és belépett egy magas, kék bőrű, ragyogó szemű, pompás ruházatot viselő idegen.

– Krisna! – mormolta maga elé Ági.

– Teljes életnagyságban... – suttogta Lilien

Az idegen elmosolyodott és kifelé invitálta Ágiékat a kupolából. Az invitálás nem szóban hangzott el, hanem a fejükben hallották a gondolatot, sőt néhány földi Krisna ábrázolás is felvillant az elméjükben.

– Nem csodálkozom, hogy az átalatok Krisna néven tisztelt személy jutott az eszetekbe – érkezett hangosan ki sem mondott kérdésekre az idegen válasza a fejükbe. –

Pár ezer évvel ezelőtt egy távoli rokonom részt vett egy expedícióban, a külsőm rá emlékeztethet benneteket. Amúgy vicces módon a nevem úgy hangzik, hogy Kris...

Ági és a három fizikus-hallgató még mindig kicsit értetlenül nézett az idegenre, aki folytatta a telepatikus beszélgetést.

– Krisnáékról majd később... Gondolom először inkább arra vagytok kíváncsiak, hogy hová is érkeztetek és mi volt az a kupola, aminek a ködében lebegtetek eddig, no meg persze, hogy hová lett az ötödik társatok.

– Hová lett Egon? – szakadt ki Ágiból a kérdés.

– Aggudalomra semmi ok... – mosolygott tovább Kris. – A társatok az érkezésnél megsérült. Kibicsaklott a bokája és ahogy ettől elesett, egy enyhe agrázkódást szenvedett. Az a kupola, amit hirtelen felállítottunk csak arra volt alkalmas, hogy felmérje a fizikai állapototokat, fertőtlenítsen a testeteket, meg a holmitokat, valamint kissé felerősítse a kondíciótokat a szervezeteket megviseelő utazás után. A társatok egy közeli klinikára került, ahová pár órán belül érte is mehetünk.

Ági szívéből hatalmas kő zuhant le, de még mindig görcsösen ölelte magához Egon ruháit.

--

Miközben kifelé sétáltak a kőkörök közül Lilien nem tudott ellenállni a videózhatnékjának. Előkapta az egyik kameráját és lassan körbefordulva megörökítette az impozáns szikla-építményt, gondosan ügyelve arra, hogy valamilyen jól láthatóak legyenek a felvételen. De legfőképp Krisen időzött a kamerája.

– Szabad? – kért utólagosan engedélyt Kristól, egy kissé zavart mosollyal.

– Nyugodtan rögzíthetsz bármit, amit szeretnél... – válaszolt nevetve Kris.

– Olyan nevetséges a fotós szenvedélyem? – kérdezte Lilien.

– Dehogyan... – nevetett tovább Kris. – Látod azokat az apró kis gömböcskéket, amik mindenfelé lebegnek körülöttünk?

– Azt gondoltam, talán virágszirmokat kavar a szél, de most, hogy jobban megnézem, valóban apró gömbök... – válaszolta Lilien.

– Nos, ezek apró kamerák. Mi is kíváncsi népség vagyunk... Ezeknek a kameráknak a képeit bárki bármikor megnézheti egy központi információs hálózaton keresztül.

– Te jó ég! – túrt a hajába idegesen Lilien. – Akkor most mindenki az én kíváncsi bámézkódásomon nevet?

– Dehogyan nevetnek, nálunk szinte mindenki ugyanilyen egészségesen kíváncsi – próbálta nyugtatni Kris az ijedt lányt.

– És csak képet vesznek, vagy hangot is? – kíváncsiskodott tovább Lilien.

– Csak a hangosan kimondott szavakat, a gondolat-dialógusokat nem.

--

Lassan kiértek a sziklák közül és egy hatalmas tengerparti város látványa tárult eléjük. A portál egy magas parti sziklán foglalt helyet és a tövében futó dús növény-

zetű sétányról remek panoráma nyílt. A csodás látványtól szinte földbe gyökerezett a lábuk. Kris nem is erőltette a tovább haladást, hanem egy félkör alakú padon kínált helyet vendégeinek.

--

A város egészen a látóhatárig terjedt. Addig, amíg a szem ellátott, zöld, fehér és szürkés formák váltakoztak. A parthoz közel helyezkedett el néhány hatalmas szikla-építmény, de a város nagy része apró épületek csoportjaiból és nagy zöldellő parkokból állt. Kikötőt nem láttak, de a parthoz közel sok kisebb-nagyobb szabálytalan alakú platform ringatózott a vízen.

– Jól gondolom, hogy a nagy szikla-épületek valamilyen közösségi terek, az apróságok meg a lakóépületek? – kérdezte Lilien.

– Jól gondolod... – válaszolta Kris. – A nagy szikla-építmények erőművek, portálok és más közösségi terek. Ezeket még az első építették, mikor itt laktak. Az a legtávolabbi, hatalmas monstrum az első itteni képviselője, a következő két kisebb megalit a bolygóközi és az interkontinentális portál. Körülötte a sok apróság a lakóövezet, ami organikus épületekből áll. Ezeket mindenki magának növeszti kedve szerint, aztán, ha eléri kellő nagyságot és szerkezetet, stabilizálja. Ha majd közelebről megnézik ezeket a házakat, látni fogjátok, milyen sokfélék. Mi másodikak nem csak kíváncsiak vagyunk, de nagyon kreatívak is.

– Ez bámulatos... – lelkesedett Lilien és közelebb húzódott Krishez.

– Az organikus építészet igen fantáziadús... – helyeselt Kris.

– Szeretnék belülről is megnézni egy ilyen organikus épületet – sóhajtott Lilien.

– Feltétlenül sort kerítünk rá! – mosolygott Kris.

Zsolti és Laci egyre morcosabb képpel figyelte, ahogy Lilien a haját dobálja, kihívóan nevetgél és egyre közelebb húzódik a padon Krishez. Tünetőleg nem vettek részt a beszélgetésben. Bosszantotta őket az, ahogyan a lány flörtölt. Lilien észrevette a fiúk rosszallását és hiába lett volna még ezer kérdése, inkább elhallgatott.

--

– Elsők, másodikak? Ők kicsodák? – kérdezte Ági, hogy megtörje a kínossá váló csendet.

– Az első... – kezdett bele Kris, de aztán meggondolta magát... – Válaszokat ígértem, de a panoráma eltérített az eredeti témánktól. Számtalanszor láttam már ezt a szépséget, de mindig lenyűgöz.

--

– Nos, ahová megérkeztetek, az a „Menedék bolygóváros” harmadik bolygóján található távolsági portál.

– Menedék bolygóváros? – kérdezett vissza Ági.

– Így nevezték el ezt a naprendszer az „első”. Ez a naprendszer tizenkét lakható, vagy lakhatóvá tehető bolygóból, számos hozzájuk kapcsolódó holdból és más lakhatásra nem használható égitestből áll. Ez volt az első bolygó, amit az első lakhatóvá tettek. Eredetileg itt laktak. Később terraformáltak másik három bolygót, de még

mindig ez volt a fővárosuk. Most ez már az egész „menedék” fővárosa, de főleg mi másodikak lakjuk.

A fiúk végre megunták a morcoskodást, győzött a kíváncsiságuk és figyelmük Kris rögtönzött előadása felé fordult.

– Az első civilizáció százezer éveken át virágzott a Földön, a „Bölcső” rendszerben.

– Bölcső rendszer? – kérdezett vissza Ági.

– Igen, így hívjuk azt a helyet, ahonnan valamennyien származunk.

– Nagyon találó elnevezés... – ismerte el Ági.

– Szóval az első hosszú-hosszú történelmük során sok mindenben mentek keresztül, aztán felfedezték ezt a bolygóvárost. Létrehozták a portálokat, terraformáltak egy bolygót, majd áttelepültek ide. Később a tizenkettő közül még párat terraformáltak. Idővel visszavonultak három bolygóra, és azóta is azokat használják. Mikor a három közül valamelyik átmenetileg kedvezőtlenné válik, átköltöznek a másik kettőre. Ma már csak egy kis létszámú képviselőt tartanak fent itt, a központi bolygón, egyébként eléggé elzárkózottan élnek a saját kedvenc helyeiken. Mikor mi ide érkeztünk, és tömegeink elárasztották ezt a központi helyet, az első alig törődtek velünk, inkább visszahúzódtak más bolygókra, csak ne kelljen velünk bajlódniuk. Állítólag egy saját távolsági portált is létrehoztak az egyik bolygójukon, de nem kötik az orrukra, hogy melyiken. Úgy tudjuk, innen is tovább akarnak állni, hogy ne kelljen osztozkodni a szegény rokonokkal. Eléggé maguknak való egy társaság. Mikor mi ide jöttünk, csak a saját kényelmük érdekében segítettek nekünk, de mindig csak annyit, amennyit muszáj volt. Az az álláspontjuk, hogy mivel a Föld az egyetlen hely, ahol az élet spontán kialakult, érintetlenül kell hagyni ezt a lehetőséget és nem szabad beavatkozni. Sőt, a mi civilizációnk dolgaiba se akartak beavatkozni. A harmadik és negyedik civilizációra pedig egyáltalán nem kíváncsiak. Velük is megosztjuk mindig az új információinkat, de szinte soha sem reagálnak rá semmit.

– Elég fura egy népség... – jegyezte meg Ági.

– Arisztokratikusak, elvontak és eléggé maguknak valók – helyeselt Kris. – Mi, a második civilizáció tagjai szintén évezredekig fejlődöttünk a Földön. Idővel megtaláltuk az előző civilizáció nyomait, felismertük a jelentőségüket. Évezredekig használtuk az első által kiépített energia-rendszert és az interkontinentális portálokat. Egy természeti kataklizma elől menekülve pedig nagy erőfeszítéssel aktiválva a távolsági portált mi is itt kötöttünk ki. Az első segítségével mi is terraformáltunk három bolygót és felváltva használjuk őket. Az első civilizáció tagjai vegyes érzésekkel fogadtak minket, de mivel volt hely bőven, kialakult egy békés egyensúly. Megállapodtunk néhány dologban és ezeket a megállapodásokat azóta is betartjuk.

– Például mikben állapodtatok meg? – kíváncsiskodott Laci.

– Elsősorban a portálok használatában – felelte Kris. – Mi nem utazhatunk az ő bolygóikra, de ők a mieinkre igen. Használatba vehettük az általuk épített erőműveket és bolygóközi, illetve interkontinentális portálokat. Új erőműveket és portálokat csak az első hozhatnak létre. A távolsági portált pedig csak az ő engedélyükkel és felügyeletükkel használhatjuk.

– Ez elég szigorúan hangzik – állapította meg Zsolti.

– Az első nem kényeztettek el bennünket segítséggel – folytatta az előadását Kris. – Szinte mindenre magunktól kellett rájönnünk, magunknak kellett megoldanunk. Köztünk aztán így nagyon megerősödött az együttműködés. Szinte alapvető természetünké vált. Az első nem igazán érdeklődtek az elhagyott Föld sorsa iránt, mi viszont gyakran visszaneztünk oda. Nem a visszatérés szándékával, inkább csak tudományos kíváncsiságból. Mikor észleltük, hogy az idő közben kialakult harmadik civilizációt egy közelgő kataklizma fenyegeti, szóltunk nekik, és fejlődésüket kissé felgyorsítva lehetőséget kínáltunk nekik a menekülésre. Az ősi erőműveket és az interkontinentális portálokat megtalálták, karbantartották, használták, de a távolsági kaput akkor még nem fedezték fel. Ők azonban megosztottak voltak és nem mind jöttek el velünk. Egy részük elrejtőzött, más részük megpróbált túlélni és ősemberi szintre visszanyomorodva sikerült is nekik. Azóta is a visszatérésen gondolkodnak. Először ide, a központi bolygóra érkeztek meg és tömegeik miatt bizony nehéz időket éltünk meg. Ezen csak a természetünké vált együttműködési ösztön segített át minket is, meg őket is. Idővel az első segítségével nekik is terraformáltunk három bolygót, amiket azóta is felváltva használnak. Itt a központi bolygón a távolsági terminál közelében csak kevesen telepedtek le közülük. Úgy alakult, hogy az első az első, a második, és negyedik bolygót lakják, mi a harmadikat, ötödiket és a hatodikat, a harmadikok pedig a hetedik, nyolcadik és kilencedik bolygót.

– Ezek szerint van még három bolygó, ami terraformálásra vár – jegyezte meg Zsolti.

– Jól mondd, vár – válaszolta Kris. – A közeljövőben nem lesz rá kapacitás.

– Sejtettem, hogy nem kis erőfeszítés egy ilyen terraformálás – kapcsolódott be a beszélgetésbe Laci is.

– A harmadik civilizáció tagjai ötszázezer éve menekültek el egy természeti kataklizma elől azzal a szándékkal, hogy később majd visszatérnek. Ezzel később többször is próbálkoztak. Az volt a terv, hogy a kataklizma pusztítása után visszatérnek egy kisebb csapattal, és a hátramaradt túlélőkkel együtt újjáépítik a világukat. A pusztítás viszont sokkal nagyobb volt, mint amire számítottak, ráadásul a hátramaradt túlélők a nyomorúságos körülmények miatt teljesen visszasüllyedtek egy ősemberi szintre. Őket neandervölgyi ősembereként ismeritek. Tetézte a bajt még az is, hogy egy új fajta, a homo sapiens nyert teret a túlélők visszahúzódtott életmódja miatt. A túlélők feloldódtak az új fajta tömegeiben. Mire a visszatérők eljöttek, egy új civilizáció csírait találták. Nagyjából húsz ezer évvel ezelőtt egy nagy létszámú expedíció tért vissza a Földre és megpróbálták helyreállítani, újjáépíteni a régi energia-rendszert. Ezt ti megalitikus építészet néven ismeritek, és a tudósaitok meg sem próbálják megmagyarázni. Ez egy szép próbálkozás volt, de egy újabb kataklizma sajnos elsöpörte. A következő próbálkozás ezelőtt nagyjából ötezer évvel ezelőtt történt. Ez az expedíció kisebb létszámú volt, de igen jól felszerelt. Akkor az volt az elképzelés, hogy a formálódó új civilizáció tagjait vonják be az újjáépítésbe. Ez a civilizáció viszont annyira más

és idegen volt, hogy nem igazán értettek szót velük. Az új civilizáció tagjai folyamatosan félreértelmeztek szinte mindent, amit az expedíció általuk isteneknek hitt tagjai próbáltak megértetni velük. Az eróművek és portálok építkezéseiről azt gondolták, hogy templomokat építenek a szent helyeken. Nem is sikerült helyreállítani az egész rendszert. A küldetés kudarcát viszont mégsem ez a félreértelmezés okozta, hanem az, hogy az expedíció tagjai nem értettek egyet az új civilizációval kapcsolatban. Egy részük el akarta söpörni őket, hogy tiszta terepet teremtsenek az újjáépítésnek, más részük viszont az új civilizációt értékesnek tartotta és a pártjukat fogta. Sajátjuknak érezték az új fajtát, mivel létrejöttében fontos szerepet játszottak a hátramaradt túlélők. Ennek az ellentétnek sajnos véres és durva következményei lettek. Ti ezt a mitológiák isteni háborúiként ismeritek. Gondoljatok például a görög mitológia Titánjaira és Olümposzi isteneire, vagy a hindu mitológia isteni háborúira... No, innen ismerős nektek Krisna... Végül is az expedíció egy része hazatért, más része elvegyült az akkori civilizációban, vagy elrejtőzött és azóta is rejtőzködik. Az elmúlt ötezer évben is indultak kisebb expedíciók, de a visszatérésről azóta is folyik a vita.

– Az elsők, a másodikak és a harmadikak miért élnek ilyen elkülönülten? – kérdezte Lilien.

– Az egymást követő civilizációk nagyon eltérnek egymástól. Az egyetlen közös bennük a közös eredet.

– Miben áll ez a különbözőség? – kíváncsiskodott tovább Lilien.

– Az elsők hosszú életűek hozzánk képest. Elélnek akár hat-hétszáz évig is. Lassabban élnek, mint mi. Nem igazán érdekli őket a múlt, nem érdekli őket a Föld sorsa. Úgy gondolják, hogy mivel a Föld az élet ősforrása, ragaszkodniuk kell a be nem avatkozás elvéhez. Bármilyen együttműködésre csakis a saját kényelmük és nyugalomuk érdekében hajlandóak. Mi, a másodikak, csak két-háromszáz évig élünk, de a harmadikak alig százötven évig. Ők hozzánk képest gyorsabban élnek és sokkal agresszívebbek, ambiciózusabbak nálunk. A mostani, a negyedik civilizáció tagjai ritkán élnek meg a százat és extrém agresszívok. Úgy tűnik, az egymást követő civilizációk tagjai egyre rövidebb, de agresszívabb életet élnek. A különböző civilizációk nem csak életszemléletükben, hozzáállásukban, életmódjukban különböznek, hanem még a külsejükben is. Az elsők karcsúak, magasak, halványak, szinte légiesek. Mi, másodikak hozzájuk képest vaskosak és színesek vagyunk. A kék és a zöld valamennyi árnyalata előfordul nálunk. Sőt, a szemünk színe a hangulatunktól függően változik. A harmadikak robotszerűek, erősek de nagyjából úgy néznek ki, mint ti, a negyedik civilizáció tagjai. Az elsők és mi tudunk telepatikusan kommunikálni, a harmadikak csak részben és ti negyedikek sajnos nem rendelkeztek ezzel a képességgel. A harmadikak és ti, negyedikek olyan közeli rokonok vagytok, hogy még biológailag is kompatibilisek vagytok egymással.

--

A beszélgetés nagyrészt telepatikusan folyt. Kris mind a négyük fejébe vetítette egyidejűleg a képekkel illusztrált szöveget, amire Ágiék vagy kimondott szavakkal, vagy

csak arcjátékkal, gesztusokkal válaszoltak. Kris bele tudott olvasni abba is, amit nem mondtak ki, csak gondoltak, de mivel érzékelte az ezzel kapcsolatos ellenérzéseiket igyekezett tartózkodni ettől. Végül is valamennyien elfáradtak ettől a szokatlan eszmecsere-től.

A már szinte megszokott, apró kamera-gömbök között feltűnt egy nagyobbacska.

– No, végre! – derült fel Kris arca a feléjük közeledő apró szállítóeszköz láttán.

A feszült figyelemmel végighallgatott tájékoztatás után valamennyiüknek jól esett a frissítő étel és ital.

--

Miután kicsit felüdültek és megpihentek Kris rátért a benne felmerült kérdésekre.

– Honnan tudtátok, hogy a Földön melyik a távolsági portál? – kérdezte Ágitól

– Nem voltunk benne biztosak, inkább csak találgattunk. Sok portál-gyanús helyen megfordultunk, végül a fiatal fizikusok javasolták ezt a helyet – válaszolta Ági.

– Honnan vettétek az energiát a portál beindításához?

– Ezt nem tudom pontosan, kérdezd inkább a fizikusokat... – vonogatta a vállát Ági. – Csak azt tudom, hogy valahogy lehúztuk az egész sziget áramellátását. A fizikusaink szerint az ugrásunk után szép hosszú áramszünettel örvendeztettük meg Málta egész szigetét.

– És a nyakláncok?

– Erről is inkább a fizikusokat kérdezd...

– Nos, fiatalok? – fordult Kris a diákok felé.

Mielőtt válaszolhattak volna a kérdésekre, feltűnt a sétányon három karcsú, magas alak. Hosszú sötétkék ruháik suhogtak, halványkék hajuk lebegett a friss tengeri szélben.

– Az elsők... – suttogta maga elé megilletődötten Kris. Arcára félelemmel vegyes tisztelet ült ki.

Kris felállt és az érkezők elé sietett. Egy kissé színpadias, mély meghajlással üdvözölte az érkezőket, akik csak egy laza kis biccentéssel viszonzták azt. „Mondtak” valamit Krisnek, aki tétován visszasétált a padhoz és helyet foglalt Ági mellett. Lilien, Laci és Zsolti felkelt a padról és néma csendben, szépen engedelmesen elindult a távozók után.

Ági riadtan kuporgott a padon. A történetek után teljesen elveszettnek érezte magát. Már Egon eltűnése is megviselte. Rosszul esett, hogy életük legnagyobb kalandjában nincsenek együtt. Mindig úgy képzelték el, hogy az új világba érkezve majd egymást átölelve néznek szembe az ismeretlennel. Vigasztalta az a tudat, hogy Egon jól van és hamarosan látni fogja, de valahogy mégis csalódott volt. Aztán ahogy látta a három diákot engedelmesen kullogni az ijesztő idegenek után, az már sok volt. A három diákot, akikkel az utóbbi években nap mint nap együtt dolgoztak, ötleteltek, vitatkoztak, akiknek ismerte szinte minden gondolatát. Lilien még egy pillanatra visszanezett Krisre, mintegy segítségkérően, de hamar feladta az alig csírázó ellenállást.

Kris megbabonázva bámult a távolodó alakok után. Feszülten figyelt, mintha egy másodpercet sem akarna elszalasztani a látványból. Ági elsírta magát.

– Hová viszik őket? Mi lesz velük? Hogy lehet így, se szó, se beszéd elrángatni őket? – zúdította kérdéseit a meglepett Krisre.

– Ne sírj és ne aggódj! – nevetett Kris. – A barátaidat igen nagy megtiszteltetés érte.

– Ezt nem értem... – törölgette a könnyeit Ági Egon pólójával.

– Az elsők ritkán mutatkoznak közöttünk. Van, aki egész életében egyszer sem találkozik velük személyesen. Én, mint a távolsági portál főfelügyelője gyakran beszélek velük a kommunikációs hálózaton keresztül, de élőben most találkoztam velük először. Életre kelteni a távolsági portált akkora teljesítmény, hogy ez már az elsők figyelmét is felkeltette. Az ő figyelmüket felkelteni pedig nem kis dolog. Ezért jöttek el a barátaidért személyesen.

– De mégis mi lesz most velük? Irigyeljem őket, vagy aggódom értük?

– Az elsők nyilván arra kíváncsiak, hogy hogyan és miért aktiváltatok a portált. Ha a barátaid kielégítik a kíváncsiságukat, akkor majd döntenek a sorsukról, a sorsokról.

– Ez nem hangzik túl jól... – mormolta maga elé Ági.

– Az elsők biztosan most is helyes döntést fognak hozni, ahogy mindig – zárta le a témát Kris.

--

Egy ideig némán üldögéltek a padon. Ági megpróbálta feldolgozni a csalódottságát, a félelmeit, Kris pedig hagyott neki erre időt.

– Induljunk! – állt fel nagy sokára Kris a padról.

– Hová megyünk?

– A klinikára, Egonért – mosolygott Kris.

A klinikához hamar eljutottak. Csak lesétáltak a sétányon a szikla tövébe, a park szélén pedig lementek egy lépcsőn. A lépcső aljában egy fényesen kivilágított csarnokba jutottak. A csarnokba kisvártatva valami vonatra hasonlító csillogó csoda futott be.

– Ez olyan, mint nálunk a Metró, csak sokkal szebb – derült fel Ági arca.

--

Egon már a klinika kertjében üldögélt egy padon, mikor Ágiék megérkeztek. A professzoron valami nagyon színes pizsamaserűség virított.

– Úgy nézel ki, mint egy bohóc... – nevetett Ági boldogan és felszabadultan.

– Úgy is érzem magam – derült fel Egon is. – Mivel pucéran hoztak ide, adtak rám valamit.

– Nálam majd keresünk valamit, ami jobban megfelel az ízléseteknek – kapcsolódott be a beszélgetésbe Kris. – De most már igyekezzünk, mert a házamban már vár minket a harmadikok tudós küldöttsége.

Ági és Egon egymást átölelve és boldogan csevegve követték Krist. Rengeteg mondanivalójuk volt egymás számára, de nem tudtak hirtelen mindent elújságotni, mert Kris házáig nem volt hosszú az út. Kris alig egy pár percnyire lakott a klinikától. Buja zöld alagúton sétáltak a házig. A házak szeszélyes formáit sok helyen befutotta a növényzet, ezért aztán nem is igazán tudták megkülönböztetni a növényzetet a házaktól.

– Kaotikus, de gyönyörű – jegyezte meg Ági.

– Megérkeztünk – mutatott egy virágzó növényekkel vastagon befuttatott boltívre nagy büszkén Kris.

A boltív egy tágas kertbe vezetett. A kertet kisebb-nagyobb fülkék és kuckók keretezték művészi összevisszaságban. Középen egy terebélyes fa tövében kényelmes ülőalkalmatosságok és asztalok pompáztak mindenféle vidám színekben.

A ház asszonya, miután egy-egy szál illatos virággal köszöntötte az érkezőket, összeszedte a bokrok között viháncoló gyerekeket és a kert egy távolabbi részébe terelte őket.

– Mint a paradicsomban – jegyezte meg Ági.

Kris egy mosollyal nyugtázta az elismerést, és helyet kínálta vendégeit a nagy fa alatt. Hamarosan a harmadikok tudósai is előkerültek az egyik fülkéből. Ági és Egon kíváncsian figyelte a feléjük tartó csoportot.

– Ezek úgy néznek ki, mint az ókori görög szobrok, csak kicsit tömörszebbek – suttozta Ági.

– Neandervölyi Apolló és társai – poénkodott Egon.

Kris sorban mutatta be egymásnak a résztvevőket. Ági és Egon nem igazán tudta megjegyezni a sok idegen hangzású nevet. Annyit szűrtek le az egészből, hogy közgazdászok, antropológusok, történészek, geológusok és fizikusok fogják faggatni őket. Kris végül a poharakkal megrakott kiskocsival érkező felesége felé fordult.

– És az est fénypontja, életem párja, Asi... – tartott egy kis hatásszünetet, majd folytatta: – az italokkal.

A derültséget csakhamar komolyabb hangulat váltotta fel. A tudósok kérdései csak úgy záporoztak Ágira és Egonra. Válaszoltak is legjobb tudásuk szerint, de csak most érezték át igazán, hogy milyen hézagos a tudásuk saját világukkal kapcsolatban. Szóba került sok minden, a pazarló gazdálkodástól, a média szerepén keresztül a túlszaporodásig. Ági és Egon egyre jobban felkészületlen diáknak érezte magát egy nehéz vizsgán. Az energiatermeléssel, a globális szállítmányozással, a környezetszennyezéssel, a túlszaporodással és szinte mindennel kapcsolatban elhangzott a következő rövid dialógus:

„– Tudatában vannak annak, hogy ez fenntarthatatlan?

– Persze, ezt mindenki tudja...

– És?

– Nincs és...”

Akármerre is indultak a kérdések, végül mindig a túlszaporodásnál kötöttek ki. Az egyik tudós végül egyenesen Egonnak szegezte a kérdést:

– Van valami elképzelése arról, hogy mi a célja, kinek lehet az érdeke ez a fenntarthatatlan túlszaporodás?

– Elképzelésem az van...

– Kérem, fejtse ki! – csillant fel a kérdező szeme.

– Az egész a haszonelvű gazdasági rendszerből fakad...

– Hogyan?

– Minél nagyobb a fogyasztás, annál olcsóbb a termelés és annál nagyobb a profit. Ahogyan a fogyasztók száma gyarapodik, úgy növekszik a profit is.

– És mihez kezdenek ezzel növekvő profittal?

– Befektetik, hogy még nagyobb profitot érjenek el... – nevetgált kesernyően Egon.

– De végül is mi a célja ennek a profittermelésnek?

– Semmi, de ez egy öngerjesztő folyamat. Ha egyszer

beindul, nem lehet visszafogni, csökkenteni, lassítani, mert általános összeomlás lesz belőle. Olyan ez, mint egy száguldó vonat, amiről nem ajánlatos leugrani, ha megunkjuk a száguldást. És ha mégis leugrik valaki, a vonat ugyanúgy száguld tovább.

Egon vonatos hasonlata után kicsit elakadt az eszmecsere, de csakhamar már megint a nyolcmilliárdos kérdés került terítékre. Egonék lassan úgy érezték, hogy személyesen rajtuk kérik számon a túlszaporodást, amiről személy szerint nem tehettek. Áginál el is szakadt a cérna és elég dühösen kérdezett vissza:

– És ti hányan vagytok? Itt is egy nagy csapat gyerek szaladgált a kertben, mikor megérkeztünk...

– A nagy csapat gyerekből csak az egyik a mienk – válaszolta Asi. – Ma az egész szomszédság összes gyereke nálunk bandázott, mert látni akarták a messziről jött idegeneket.

– No, komolyra fordítva a szót – mondta a harmadikok egyike –, az elsők nem tudom hányan jöttek el a Bölcső rendszerből, és azt sem tudjuk, hogy most mennyien lehetnek. Becsléseink szerint úgy hatszázezren érkeztek és azóta sincsenek sokkal többen. A másodikok másfél milliárdan jöttek és most kétmilliárdan vannak. Náluk szerencsére pontosak és nyilvánosak a feljegyzések Mi, harmadikok szintén másfél milliárd körüli létszámmal érkezünk. Most mi is kétmilliárdan vagyunk. Ha összesíted ezeket a számokat láthatod, hogy a három régebbi civilizáció tagjai kevesebben vannak, mint ti most. És a ti létszámotok még mindig rohamosan növekszik.

Ágit és Egont sokkolták ezek az adatok. Mélységes csendbe burkolóztak. Ági Egon vállára hajtotta a fejét és a hirtelen rátörő kimerültségtől pár percre elnyomta az álmot. Mire felocsúdott, a vendégek már elmentek, csak Asi ült mellettük. Az apró vendégszobában, ahová Asi vezette őket mindent megtaláltak, amire csak szükségük lehetett, sőt az ágy végében egy halom ruha is várt rájuk.

– Lenától kértem, mert úgy tudom, nem igazán kedvelitek a mi tarka ruháinkat.

– Lenától? – kérdezett vissza Ági.

– Lenától, attól a vörös hajú, zöld szemű történésztől, aki olyan jól megizzasztott titeket a kérdéseivel.

– A szigorú kérdései alapján nem vártam, hogy ilyen kedves legyen velünk.

– A szigorúság és a kedvesség nem zárja ki egymást – mondta Asi. – Lenát már nagyon régen ismerem. Régóta jó barátok vagyunk. Együtt jártunk iskolába, egyetemre. Itt lakik a fővárosban, a közelben, a harmadikok által lakott negyedben.

Asi jó pihenést kívánt és magára hagyta a házaspárt, akik végre elmesélhették egymásnak mindazt, amit külön-külön éltek át. Beszámoltak egymásnak a klinikáról, az orvosok hatalmas tudásáról, az ápolók kedvességéről, a kupoláról, a portál tövében történt találkozásról az elsőkel, a három diák elhurcolásáról. Hajnalodott már, mire elnyomta őket az álmot.

--

Másnap persze későn ébredtek. A szobájuk tele volt kíváncsiskodó gyerekekkel, az ágyuk szélén pedig Asi üldögélt. Ági és Egon zavartan húzta magára a takarót.

Asi egy határozott kézmozdulattal kiharcolta a szobából a gyerekeket és felállt az ágy széléről. Egy kis ideig még hallatszott az apró talpak csattogása a kerti úton, aztán már csak a lombok suhogása...

– Már éppen fel akartalak ébreszteni benneteket – mosolygott Asi. – Híreim vannak.

– Jó hírek, vagy rossz hírek? – törölgette a szemeit Ági.

– Talán megkerültek a diákjaink? – kérdezte Egon.

– A Három nép tanácsa maga elé rendelt benneteket – válaszolta Asi. – A diákjaitokat is.

– Annak örülök, hogy találkozhatunk a diákokkal, de mi az a „Három nép tanácsa”? – kérdezte Egon.

– A Három nép tanácsa az egész Menedék bolygóváros legfelsőbb döntéshozó szerve. Hatalmas megtiszteltetés számotokra, hogy a tanács által kijelölt bizottság tagjai személyesen fogadnak benneteket. Az eseti bizottság, ami a ti esetetek kivizsgálására jött létre kilenc tagú. Mindhárom nép vezető társadalom-, és jogtudósai közül választották ki őket.

– Ez valamiféle bíróság? – kérdezte Ági.

– Végül is igen – mondta Asi. – Ők fogják eldönteni, hogy mi lesz veletek.

– Ez nem hangzik túl jól – komorodott el Ági.

– Ez is benne volt a pakliban – vonogatta a vállát Egon. – Kockázatot vállaltunk...

– Együtt jóban, rosszban... – bólogatott Ági. – Csak tudnám, hogy ez most melyik lesz...

– Most frissüljete fel a fürdőben, válasszatok valami elegáns darabot Lena ruháiból, aztán várlak benneteket a kertben! Eszünk valamit, aztán máris indulnunk kell az elsők palotájába.

--

Az elsők palotája egy hatalmas komplexumban foglalt helyet. Eljutni oda nem volt nehéz, de bejutni már hosszadalmasabb volt. Pár perc séta, pár perc metrózás, újabb pár perc séta és már ott is álltak a hatalmas falak tövében. Percekig álldogáltak a hatalmas szürke gránittömbök előtt, miközben a már jól ismert kamera-gömböcskék sűrű raja keringett körülöttük. Ezek viszont nem átlátszóak és színesek voltak, hanem átlátszatlanok és ezüstszínűek.

– Ez az első ellenőrzés – mondta Asi. – Ezek az elsők biztonsági rendszerének a kamerái.

A gömböcskék ellibbentek és kinyílt egy keskeny ajtó, amit eddig észre sem vettek. Mielőtt beléphettek volna, a falból kicsúszott egy tálca, amire Asi ráhelyezte a kommunikátorát és intett Egonéknak is, hogy tegyék le a kameráikat. Az ajtón belépve egy hosszú, sötét folyosóra jutottak, ahol mindenféle színes fénysugarak pásztázták végig őket. Mikor becsukódott mögöttük a bejárati ajtó, csak a színes fények világítottak. Ági szeretett volna belekarolni Egonba, de ehhez túl szűk volt a folyosó, csak egymás után tudtak haladni. Végre kinyílt egy másik ajtó, amin keresztül egy napfényben ragyogó térre léphettek ki. Ami eléjük tárult, az egyszerre volt csodaszép és félelmetes.

A hatalmas, szürke kőfal belső oldalán végig karcsú, magas, üvegszerű tornyok sorakoztak. Némelyikük opálosan átlátszatlan volt, némelyikük kristályként ragyogott a napfényben. Az átlátszó tornyok látni engedték a külső

szürke gránittal belső oldalát. A tornyok tövében hatalmas kavicsok voltak felhalmozva, látszólag véletlenszerűen. Némelyik több méter átmérőjű is lehetett, de voltak egészen aprók is. Egyiken, másikon szeszélyesen kanyargó indák futottak. Ági és Egon nem igazán tudta eldönteni, hogy ez most egy kert, vagy valamiféle műalkotás. A kör alakú térség közepén egy monumentális fekete bazaltból épített bástyaszerű építmény állt, közvetlenül mellette pedig egy szintén fekete bazaltból készült alapon ülő kristálykupola ragyogott a kék minden elképzelhető árnyalatában.

– Jól nézzetek körül! – tanácsolta Asi. – Valószínűleg ez az első és utolsó alkalom, hogy láthatjátok ezt a csodát.

– Ez valóban csodálatos – lelkendezett Ági.

– A kameráinkat meg elvették a bejáratnál – morgott Egon.

--

– A fekete kőtorony az első világaiba vezető portál, a kék kupola pedig a palota, vagyis a tanácsterem, ahová várnak minket – magyarázta Asi

– Ezt a csodát igazán kár így elzárni – mondta Ági –, ezt mindenkinek látnia kellene...

– Az első bizonyára nem véletlenül zárják el a nyilvánosságtól – mondta Asi. – Ők semmit sem tesznek ok nélkül.

– Azért nekem kicsit fura az, ahogyan itt mindenki feltétel nélkül elfogadja az első minden szeszélyét – jegyezte meg Egon epésen.

– A tudásuk, a bölcsességük felette áll a miénknek – zárta le a témát Asi. – De most már menjünk be a tanácsterembe!

A tágas terem már nem volt üres, mikor beléptek. A bizottság tagjai egy emelvényen álló asztal mögött foglaltak helyet. Asi az emelvényen szemben lévő székekhez vezette Ágiékat, akik örömmel fedezték fel, hogy diákjaik már ott üldögélnek. Asi Egon mögé ült le, Kris Ági mögé. Laci és Zsolt mögött két, az előző esti beszélgetésből már ismerős harmadikok közül való tudós foglalt helyet. Lilien mögött viszont mindenki számára meglepő módon egy az első között való idős asszony ült.

– Ez olyan, mint egy bírósági tárgyalás... – suttogta Ági.

– Nem egészen, de mindjárt meglátjátok... – súgta Asi.

A bizottság tagjai felálltak.

– Álljatok fel! – súgta Asi Ágiéknak.

A bizottság elnöke fennhangon hirdette ki a döntést. Hangosan az első nyelven beszélt a hivatalos felvétel kedvéért, de minden jelenlévő a telepatikus változatot is megkapta a fejébe.

– Megállapítottuk, hogy az átkelésetek egyszeri alkalom volt, nem pedig a közgondolkodás szintjének a következménye. Furcsa műszaki megoldásokat egyszeri zseniális ötlet volt, nincs sok valószínűsége hogy ezt mások is meg tudják és meg akarják ismételni. Amíg el nem értek azt a szintet, amikor képesek lesztek a segítség elfogadására, addig szó sem lehet a hivatalos kapcsolatfelvételtől. Amíg fosszilis energiát használtok, amíg véres háborúban pusztítjátok egymást és a felhalmozott vagyont, amíg pazaroljátok az erőforrásokat, amíg fel nem hagytok a profitorientált gazdálkodással, amíg nem számoljátok fel

a luxus és a nyomorúság közötti szakadékot, amíg drasztikusan nem csökkentitek a népesség létszámát, addig nem tudunk segíteni. Amíg fel nem ismeritek, helyre nem állítjátok az első által épített energiarendszert és a portálokat, addig technikailag is lehetetlen az átkelés. A következő természeti katasztrófaig van még pár száz évetek. Addig vagy megoldjátok ezeket a problémákat, vagy elpusztultok.

Az elnök egy kis hatásszünetet tartott, majd folytatta.

– A Három nép tanácsának nevében döntésünk a következő: a három diák, Lilien, László és Zsolt soha nem térhet vissza a Bölcső rendszerbe. Nem térhet vissza, mivel nagy a valószínűsége annak, hogy az egyszer már bevált műszaki megoldásukat megosztják másokkal is, sőt, esetleg ők maguk is újra alkalmazzák. Annak is van valós esélye, hogy követőkre találnak, és így káoszt okoznak a Bölcsőben is, a Menedékben is. A három diák szabadon utazhat és letelepedhet bármelyik bolygón a Menedékben, kivéve az első bolygóit, valamint ezt a planetát, ahol a távolsági portál áll. Egon professzor és felesége Ágnes a diákokéhoz hasonló műszaki tudás hiányában nem jelent veszélyt sem a Menedékre, sem a Bölcsőre. Ők szabadon eldönthetik, hogy hazatérnek, vagy itt maradnak. Valamennyiüknek három napja van arra, hogy eldöntsék, hol akarják leélni életük hátralévő részét. Külön köszönet illeti Krist, a kapu méltó őrzőjét és csapatát az eset emberesége, de szakszerű kezeléséért. Egyben megbízuk döntésünk végrehajtásának ellenőrzésével.

Az elnök rövid szünetet tartott, majd megkérdezte:

– Tisztelt érintettek és jogi képviselőik! Megértettétek és elfogadjátok a döntést?

– Igen... Megértettük és elfogadjuk – mondták valamennyien.

Egon, Ági és a diákok megilletődötten hallgatták végig a dörgedelmet, aztán lassú, bizonytalan léptekkel kiszélegettek az épületből.

--

A három fiatal viszonylag könnyedén fogadta az ítéletet. Mikor Ágiék a harmadik nap reggelén találkoztak velük és elköszöntek tőlük Lena házában, nekik már határozott terveik voltak.

– Én a másodikok egyik bolygójára költözöm és keresek magamnak egy jóképű Krisnát – nevetett Lilien. – Lehetőleg olyat, aki közel lakik valamelyik kutatóintézethez, ahová meghívtak.

– Engem az organikus építészet érdekel. Talán azzal fogok foglalkozni – mondta Laci.

– Engem előadni hívtak egy egyetemre a földi műszaki tudományok fejlődéséről – újságotla Zsolti.

--

Ági és Egon számára a következő három nap igazi hullámvasút volt. Eufória és letargia közt csapongtak. Az élmények tömege, a benyomások összeviaskodása kavargott a fejükben.

Krisék házában otthonossága, a zöld városi alagutak illata, a város lenyűgöző szépsége, a tengeri platformok lágy ringatózása, a gyerekek csivitelése, a másodikok tarka vidámsága, a harmadikok szinte zen egyszerűsége,

az elsők kékséges eleganciája, a hosszú beszélgetések Asival, Krissel, Lenával...

Érvek és ellenérvek a hazatérés mellett és ellenében. A félelem, hogy ha hazatérnek, majd elhallgatják, sőt, elhallgattatják őket. Hazavihetik éppen a Menedékben készült hang-, és képfelvételeiket, de félő, hogy hiába is mutogatják, ügyes hamisítványnak fogják bélyegezni minden nagyon is valódi anyagukat. Mikor átkeltek a Menedékbe, magukkal hozták a fényképezőgépeiket, a laptopjaikat. Akkor még nem tudták, hogy ezek mire lesznek jók, de Kris mindent le tudott tölteni a saját adattárolóira és nagyon örült az értékes anyagoknak, amiket megosztott minden érdeklődővel. A Földre visszatérve nem számíthatnak ilyen fogadtatásra. Talán még a máltai áramszünetet és a diákok eltűnését is számon kérik rajtuk. Csalóknak, hazugoknak, hamisítóknak fogják őket kikiáltani, vagy szépen, csendben elintézik őket.

– Szép lenne közhírré tenni, elmondani mindenkinek az igazságot a Föld igazi történelméről, az előző civilizációk sorsáról, az általuk itt hagyott örökségünkről, a jövő lehetőségeiről! – sóhajtotta Egon.

– Szép lenne ráébreszteni az embereket a valóságra, a mostani hibákra, az elérendő célokra! – helyeselt Ági.

Álmodoztak, féltek, ábrándoztak, elkeseredtek, lelkesedtek felváltva.

..-

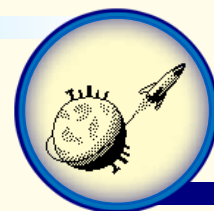
A harmadik nap estéjén ott ültek a távolsági portál szikláinál a sétány félkör alakú padján. Szótlanul bámulták a tengert, a várost, a naplementét. Már kifogytak a szavakból, az érvekből és ellenérvekből. Csak egy dologban értettek egyet.

– Ma döntenünk kell... – mondták ki hangosan mindketten.

A sétányon feltűnt egy ismerős alak. Kris tartott feléjük.

Zspider

Kalendárium - Szeptember: Kék kód

– Jó reggelt tanárnó! – üdvözölték a diákok Memphis Ortegát, mikor kiszállt a kocsijából. Ő kedvesen mosolygott és integetett nekik, ameddig az anyósülésről kivette a dolgait, de észrevette, hogy több diákja csak elsétál mellette, egy szó vagy legalább köszönés nélkül.

– Láttad ezt? – kérdezte egy másik tanártól, aki vele egy időben érkezett meg.

– Aha – felelte a kollégája.

– Ma órák lesz velük.

– Próbáld meg nap végén elkapni a szülőket pár szóra!

– Jó ötlet – mondta Memphis és elindult az iskola felé.

Az első óra meglepően könnyedén kezdődött, pár diákkal felolvastatta a beszámolójukat a nyárról, és örömmel fogadta, hogy az egyik lány hosszasan mesélt a nyaralásáról, mert látszott rajta, hogy ő maga írta, nem az internetről lopta, vagy ami még rosszabb, másolta valakiről. A második órán észrevette egy másik diákján, hogy nem tud figyelni, ezért kihívta, hogy segítsen elmondani, mit tanultak történelemből.

– Mi volt a nevük? – kérdezte tőle Memphis

– Nem tudom... – szenvedett a fiú.

– Menni fog, semmi baj. Csak koncentrálj!

– Hűbéresek?

– Igen! Ez az! Mondtam, hogy emlékezni fogsz!

A diákok tapsoltak és a tanárnó büszkén visszaküldte a fiút az asztalhoz. Úgy érezte, legalább egynek segített ma. A harmadik órán viszont már nem tudta rávenni az egyik fiút, hogy számoljon. A szünetben beszélni akart a gyerekekkel, de az eltűnt a folyosón a tömegben.

– Baj van? – kérdezte a szomszédos tanteremből kilépő tanár.

– Nem hiszem, csak az egyik kis diákomat kerestem – mondta Memphis, mert nem akart senkit sem aggasztani. Ő maga mégis idegesen ült ezután a tanteremben, a következő óráját szinte robotpilóta üzemmódban tartotta. Figyelt és beszélt, de igazából a diákján rágódott. Érezte, hogy valami baj van, de még nem volt benne biztos. Próbálta feleltetni a gyerekeket, hogy elterelje a figyelmét, de nem sikerült semmi másra gondolni.

A következő óráig a termében maradt, várva, hogy a fiú visszaérjen. Nem volt hiába, a srác az elsők között lépett be. Memphis ugyan hangosan köszönt nekik, de a gyerekek nem felelt. Még a tekintetét se emelte fel a padlóról. Bár sokan nehezen néznek fel, ez akkor sem nem tűnt jó jelnek. Az órán próbálta többször bevonni őt, de nem sikerült. A gyerek vagy nem felelt, vagy azt mondta, hogy nem tudja a választ, Memphis pedig nem akarta erőltetni, mert még feltűnt volna a többieknek is. Kicsengetéskor azonban utána szólt:

– Zeno! Maradj egy kicsit, kérlek!

A fiú nem mondott semmit, csak feszengve visszaült a székébe. Memphis küldött egy üzenetet a portára, hogy ha Zeno szülei megérkeznek, akkor jöjjenek fel érte a tanterembe. Memphis még az első kérdést sem tudta feltenni a fiúnak, mikor a portás már jelezte is, hogy a szülők megjöttek.

– Tanárnó, minden rendben van? – kérdezte az anyuka aggodalmas hangon, mikor beléptek a terembe.

– Igen, persze – próbálta megnyugtatni őket Memphis.
– Üljenek le!

Az anya gyorsan helyet foglalt, de a férjét szinte húznia kellett a székhez, és a férfi ültében is idegesen fickándozott a székben.

– Na, mi az? – bökte ki nyersen a férfi.

– Zeno zavarodottnak tűnik. Nem tud figyelni, nem képes szemkontaktust felvenni.

– Csak nem gondolja, hogy...? – kapott a szájához az anyuka.

– Nem tudom. Eltűnt a szünetben, nem láttam, de... – Ekkor Memphisnek eszébe jutott valami. – Volt valaki a közelében, aki talán rákapcsolódott a Hálózatra?

– Dehogy! – vágta rá gyorsan az anyuka. – Még telefon se adunk neki. Az kéne még, hogy azt a mocskos idegen üzenetet ő is megkapja. Ugye, drágám?

– Mehetünk végre? – idegeskedett a férfi. – Van jobb dolgom is ennél.

Memphis keze az asztala alá csúszott.

– Uram, rám nézne egy pillanatra? – kérte az apától, mire a férfi idegesen felugrott a székről. Memphis azonnal megnyomta az asztal alá szerelt vészjelzőt.

– Drágám, mit csinálsz? – kérdezte döbbenetben az anya.

– Ezek a kedves emberek próbálják visszaprogramozni a fiunkat! Miért vagy ilyen ideges?

Mikor a nő felállt és maga felé fordította a férjét, annak a szemei kéken világítani kezdtek, ahogy Zenónak is. A férfi szájából idegen hangok törtek elő, fehérzaj, recsegéssel keveredve. Feleségét a földre lökte és az asztalra ugorva villámgyorsan megragadta Memphis torkát. Egyértelmű volt, hogy az idegen lények telefonon át érkező üzenete már megette a férfi agyát. Memphis tudta, hogy elkésett a mentéssel. Érezte, hogy az apa felemeli a székéből, miközben látta a másik karját felemelkedni, hogy szétloccsantsa az agyát. Az utolsó pillanatban rontott be a két fehér páncélos iskolaőr és nyugtatósugarakkal leterítették a férfit, majd Zenót is, aki az ablakon át készült megszökni.

– Jól van, hölgyem? – kérdezte az egyik őr.

– Igen – dörzsölte fájó nyakát Memphis. – Szerencsére időben jöttek. Nézzék meg az anyukát!

– Jól van, csak eszméletét veszette – mondta az őr. – Hívok egy mentőt és egy de-programozó egységet.

– Napról-napra rosszabb – morogta a másik.

– Ezért nem adhatjuk fel! – mondta eltökélten Memphis, ahogy az eszméletlen Zenót nézte.

Orosz István

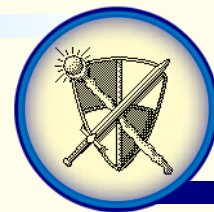
A szőnyeg szélén

Budapest, Vajdahunyad vára

2024. 10. 20. 21:20

A Vajdahunyad várára boszorkányos csend ereszkedett. Egy turista se járt azon az órán, pedig az este még kellemesen hűvös volt. A nevetgélve fotózkodó utazók még a Csónakázó-tó partján végigfutó sétautat se lepték el.

Csillag Dániel sokszor elgondolkodott azon, hogy miért tűnnek el a hivatlan járókelők az ilyen titkos találkozó környékéről. Egyszer járt a vérfarkasok egy gyűlésén, mint megfigyelő. A haditanácsot a Tokaji Fesztiválatlanban rendezték meg az „Üvöltés” nevű rockfesztivál álcája alatt. Olyannyira jól sikerült, hogy az illúzió érdekében tényleg meghívtak pár külföldi együttest, a hecc kedvéért, köztük a Powerwolfot is. A legmeglepőbb, hogy el is fogadták a meghívást. A pletykák ismeretében, miszerint a banda tagjai tényleg vérfarkasok voltak, ez mindenkit meglepett, mert senki se gondolta volna, hogy ez igaz lehet, és nem több egy jó, a halandók felé tett marketingfogásnál. A lényeg az volt, hogy miután kihunytak a fények és elhaltak az utolsó gitárszólamok, minden halandó vendég megitta a sörét, elszívta az utolsó cigijét, és elkotródtak a város másik oldalán lévő kocsmák irányába. Utána csak a Kárpát-medence falkáinak vezetői és a kíséretük maradt, hogy haditanácsot üljenek, majd pedig ők mulassanak valódi formájukban.

A sors fintora volt, hogy nem szórakozni mentek. Némán vágott át a mesterének, Hollósy Mátyásnak az oldalán. A férfi arcát egy ránc se csúfította, sötét hajába nem vegyültek ősz hajszálok, de körbelengte a legvénebbek tapasztalata és az ezel együtt járó góg.

– Én fogok szólni, P. Mester nem szereti, ha azok, kik nem vele egyenrangúak, megszólítják – mondta, mikor elhagyták Darányi Ignác szobrát. A lámpák fényében élőnek tűnt, mintha csak a szokottnál is enyhébb októberi estét élvezné. Csak a belvárosi forgalom morajlása hallatszott, mikor elérték a céljukat: Anonymus szobrát, aki egy kis liget közepén terpeszkedett. Bal kezében tartott réztolla fényesen ragyogott, és valóban áradt belőle az erő, amivel a vár alatt egymást keresztező ley vonalokból sugárzó energia itatta át.

Akik megtervezték és felépítették ezt a történelmi épületegyüttest, nem tudtak erről. Tetszett nekik az ötlet, hogy minden egyes híresebb magyar építményt ilyen módon gyűjtsenek egybe. Nem tudták, hogy ezzel csak koncentrálnak az erőt, és egyfajta átjárót hoznak létre a valóságok között.

– Jó estét kívánok, mester uram!

A lámpák elhalványultak egy pillanatra, a levegő láthatatlan hullámokat vetett, ami megremegtette a fák ágait, jelezve a természetfeletti jövevény érkezését. Az Anonymus szobor feje lassan feléjük fordult, szemeiben aranyos fény ragyogott fel.

– Miért háborgatsz engem, miközben a titkok könyvének lapjait forgatom? – Hollósy előrelépett, és féltérde ereszkedett, Dani kelleetlenül, de szintén így tett.

– Az inasom ügyében kellene ítéletet hozni. Kényes időkben saját szakállára dolgozzék.

– Ez bűn talán?

– Az a bűn, hogy előtte nem kérte ki a bölcsebbek tanácsát.

– Mik lennének ezek a kényes idők? – Dani szeme kiguvadt a helyéről. A csalódás mellbe vágta. Mint minden felébredt Magyarországon, ő is ismerte P. Mester főtáltként a Kárpát-medence védelmében sárkányok, vérfarkasok és más bestiák ellen vívott harcait, míg 1903-ban Merlin álomba nem merült. Miközben a teste aludt, addig a tudata más valóságokat járt, és a mindenség titkait fűrkészte.

Csak épp arra a világra nem figyelt, ahol megszületett – gondolta Dani.

– A férgök Vásárosnaményt ostromolják. Az ottani kápolnánk lángokban áll, és sokan meghalának az tűzben. Köztük jó barátom Bandoli professzor, utolsó üzenetét nekem küldé halálának kapujából. – A kezével Dani felé intett. – Az inasom pedig felbérele egy vadászt és elküldé Eperjeske falucskájához rejtelmes sugallatnak engedelmeskedve.

A bronzszobor feje Dániel felé fordult. A szemei fellángoltak, Dani pedig már látta ahogy ez a tűz leégeti a húst a csontjairól.

– Mi léssen ez a rejtelmes sugallat, inas?

Dani felállt, és a táskájából elővett egy talpas borítékot, ami tele volt nagy felbontású fényképekkel az Eperjeske Alsó vasútállomásról. Átnyújtotta őket a szobornak.

– Nagyuram! Már korábban is megfigyeltem a vasútállomás különleges elrendeződését. Egy bizonyos szögből nézve...

– Látám én is – mondta nyugodtan a megszállott szobor, miközben ötven fokban elfordította az egyik felülnézeti képet. – A Kheopsz piramisainak formájába kell fordítani a képet, és így látám hogy ez léssen az „ürességen túli tér” sigilje még az Elsüllyedt Birodalomnak korából. Bárki is építé oda, átjáróvá akarta tenni a vasútvonalat, mely bizonyos csillagállásnál nyílik meg.

– Igen, mester. A $\delta 1,2$ Serpentis, a Kígyó csillagkép farkában található egyik páros csillag kisebb tagja két hétig egy vonalban lesz az Ophiuchi alfával...

– Kelb Arai, a Pásztor kutyája. Az égi dinamikában történő ilyesfajta esemény elég erőt termel, hogy feltöltse ezt a szikla és betonmonolitot. Kapuk nyílhatnak ott ezen időszakban, ha igazad van.

– Szerintem eme feltételezés hamis – szólalt meg óvatosan Hollósy. – Már egy évszázad is eltelték a legutolsó kapunyitás óta. A Namény városát támadó férgek bizonyára a nyíregyházi fészükéből vonultak ki.

A bronzszobor visszaadta a fényképeket Daninak. A fiú meghajolt, és hátralépett. Azonban a gondolatai a húga körül jártak.

Erika talán már régen elküldte volna ezért az anyjába a professzort – gondolta, közben érezte, hogy az arca felforrósodik. Ami a szívéen, az a száján és pont ezért nem nyert felvételt Hollósy tanítványai közé, és azért maradt vidéken.

– És miért lakozának férgök még Nyíregyházán? Miért nem vetettétek még lángok martalékául fészüküket?

Kényelmetlen csend ereszkedett a ligetre. A vándorúton járó mágus jelenléte pedig acélsúllyal nehezedett rájuk.

– Nos?

– Erős sigilek és ősi védőszellemek védék a falait, megakadályozva, hogy megállapíthassuk a helyét. Csak feltételezésekre hagyatkozánk. A rendházunk Vásárosnaményban nem jelenté fenyegetést. Nyírbátort sejtjenék egy ilyen rajtaütés céljának.

– A férgöket ismerve előbb csapnának le azon ellenfélre, amiktől jobban tartanak. A Báthory vérboszorkányok pedig veszedelmes ellenfelek.

Dani ekkor merített elég bátorságot, hogy újra kinyissa a száját.

– Szerintem nem véletlen, hogy most támadtak és pont Naményra. Talán van ott valami fegyver, ami veszélyt jelenthet a hadjáratukra – egy pillanatra elcsöndesedett, ahogy a két mágus – a mester és a félisten – rámeredt, de folytatta, mikor Anonymus egy intéssel engedélyt adott rá. – A szövetségesem jelenleg is az állomás környékén várakozhat. És akár Vásárosnaményban is körbeszaglászhat, és akár meg is szerezheti a fegyvert...

– És kimentheti a hűgomat.

– Ha létezik – szólalt meg Hollósy.

– Ha él még a hűgom.

– Ha tényleg ráleltek valamire, ami megállíthatja a Fátylontúli Birodalom vérebeit, és jobban tartanak tőle, mint a Báthoryaktól, akkor tán aranyat érhet a mostani kényes helyzetben – felelte P. Mester. – És ha vége is a vésznek, és ott lesz valaki, aki egy követ fúj velünk...

–... akkor a Báthoryaknak tiszteletben kell tartaniuk, hogy Vásárosnamény továbbra is az Arkán kör uradalma – mondta Hollósy. A hangjába keserű él költözött, közben lapos pillantást vetett Danira. – Nem léssen szükség mágusok feláldozására.

– Akkor nincs most ideje a fenyítésnek – bólintott a bronzszobor. – Az ifjú fondorlata még jól is elsülhet. Most viszont vissza kell térnem a Merlin álomba. Fáraszt engem a halandó világ.

A szemei felvillantak és az Anonymus szobor újra megdermedt. Egy perc se telt, de már a távolból egy kocogó léptei jöttek, akinek akkor jutott az eszébe, hogy milyen jó is a futókör a Városligetben.

Dani kifújta a levegőt és hátrasimította haját, aztán lopva Hollósyra pillantott. Láthatóan a gondolataiba merült, de ökölbe szorított kezei alapján bizonyára ezek nem lehettek valami rózsásak.

– És a nagy részük az ifjú mágusra irányult.

– Jól szólottál a mesterhez. És ha a te barátod ne adj isten ott hagyja a fogát, és terved hasztalan lesz, akkor se kell aggódnod. Olyan munkát adok neked, mi képességeidre illik.

Az ujjai a teleportáció jelét rajzolták a levegőbe. Egy fényhasíték nyílt a háta mögött, ő sarkon fordult, és átlépett rajta. Dani egyedül maradt, felpillantott a mozdulatlan Anonymusra, de az továbbra is egyszerű szobor volt csupán.

A halvány diadalérzet, amit a mesterével szemben érzett, újra átadta helyét az aggodásnak a húga iránt, és persze a karrierje miatt.

Hova a francba akar küldeni, ha Laci elcseszi? Csak ne Erdőhátra... csak ne oda.

Budapest, Angyalföld

2024. 10. 20. 23:34

A Vajdahunyadvára után Dani már úgysem tudott volna aludni. Amint leszállt a kocsiszinnél, és hazatért, levetette magát a székébe és bekapcsolta a komputerét. A szorongás jégkérgeről, ami beborította szívét, lepattant egy darab, mikor a kurzor az ágaskodó griffet formáló ikonra mozdult.

A hegyes-völgyes tájat ábrázoló töltőképernyő után átlépett a Stromriders of Tringar steampunk-western világába. A karaktere Dreidar, a viharelf mágus egy település közepén állt. Porszürke köpenyét lengette a szél, az ujjai körül villámok táncoltak.

Körülötte játékosok karakterei rohángáltak, ki gyalog, ki lovakon, griffeken és shandaknak nevezett dinoszaurusz-szerű lények nyergében. Megnyomta a gombot, a karaktere rituális mozdulatokat tett, mire megjelent az ő hatása: egy gigászi, triceratopsra emlékeztető bestia, aminek a hátán kristályformációk sorakoztak.

Felpattant a hátára, és kiiramodott a városból a zöldellő prérire. Az alacsonyabb szintű szörnyek, farkasok, medvék és még ki tudja milyen lények kitértek az útjából. Egyesek csúnyán megalázták a kezdő játékosokat, de miután legyőzte őket, és újra és újra begyűjtötte az utánuk járó XP-t, békén hagyták.

Ő is így tett. Nagyobb halakra vadászott már.

Aznap este megtisztított egy ősi vérelf romot, de nem érezte a győzelem ízét, mikor bevitte az azt uraló lichnek az utolsó csatát. Mintha egy vastag hamuréteg rakódott volna a nyelvére, mikor eszébe jutott a húga, aki most érkezett meg Vásárosnaményba, és az fogadta, hogy a kis vidéki városban a sárkányok talán már mindent felperzselték.

Felhívta Lacit, egy bűgás, két bűgás, három bűgás...

A negyedik bűgásnál már szíve szerint letette volna a telefont, de tartotta még a remény, hogy talán felveszi.

„A tárcsázott telefonszám jelenleg nem elérhető, kérem próbálja meg...”

Végighallgatta a hangpostát, aztán újra és újra, mikor újabb hívással próbálkozott. A karaktere közben a romos zikkurat tetején álldogált árván és elhagyatottan. Hirtelen egy másik karakter jelent meg mellette. Sötét öltönyt és fehér inget viselő ork jelent meg színes villanások között. A feje felett egy felirat *„HerimTheHunter78”*.

A látványtól hangosan kapkodta a levegőt Dani. Ismerte a srácot, Ópályban lakott, és bejárt tanulni a vásárosnaményi kovenbe. És sok más varázsló, vérfarkas és talán még vámpírok és tündérek is használták a halandók között nem éppen népszerű játékot kommunikációra vagy szimplán szórakozásra. A köztük való vérmágiáról és természeteszellemeikről szóló beszélgetések nem ütöttek el a játék világtól.

– Szevasz, TechSorch – jött a felirat a chatablakban.

– Hogy vagy?! – Sietősen gépelte be kérdést. – Mi a helyzet északkeleten?

– Este még tele volt a chat környékbéli arcokkal. Most már csak én vagyok. Bár biztos nincs sok idejük játszani, vagy...

– Ki tudsz jönni? Mik történtek? – Már rá akart kérdezni a húgára, de rájött, hogy talán a másik tanonc szart se tudhat Erikáról.

– Pár perce kaptam egy búcsúüzenetet K.A.-tól. A dögök legyűrték az elméjét. A felesége egy kötélén lógva talált rá. Ez a hely elesett.

– Kihozunk onnan – mondta. Kis híján beírta, hogy van ott már egy haverja, aki képzett vadász, aztán homlokát ráncolva meredt a képernyőre.

– Te hogy élted túl?

Az ork válaszul felemelte a puskáját és pofán lőtte Dani karakterét. Aztán árnycsápok nőttek ki belőle, körülfonták a feltápáskodó viharelfet és magasra emelték.

Ilyen mágia nincs a játékban. Bassza meg, hogy került bele? Feltörték! – döbönt el.

– A barátodat ebben a pillanatban öltük meg és hoztuk vissza újra és újra, mert nem válaszolt. De ez már csak szórakozás. De nyugalom, amint itt végeztünk, lehet, hogy személyesen is találkozunk, hamarosan.

Ebben a pillanatban elsötétült a képernyő. Mintha csak az úr sötét mélységei költöztek volna be oda. A következő pillanatban egy csáp kúszott elő belőle, és csapott le egy kobra sebességével Danira. A fiatal férfi felemelte a kezét, az ujjával villámgyorsan védelmező rúnákat rajzolt a levegőbe. A sötétségből font inda a láthatatlan falnak csapódott és nyálkás cuppanással lecsúszott róla. Pillanatok múlva egy újabb kúszott elő a komputerből ugyanilyen eredménnyel.

A harmadik azonban már sikerrel járt.

Megtalálta a pontot Dani mágikus védelmén, és áttörve rajta egyszerűen mellbe vágta a férfit, áthajtva a szobán. A polcon sorakozó könyvek borítóiról Tier nan Gorduin, Skandar Graun és Brett Shaw közömbösen nézték végig festett szemekkel, ahogy egyre több és több árnyékcsőp tekerőzött elő a monitor belsejét megülő sötétségből, és indultak meg a földön heverő férfi felé.

– A picsába – ordította, és újabb védelmező rúnákat rajzolt a levegőbe, szemmel követhetetlen gyorsasággal. Azon árnyékindák elhamvadtak, amik hozzáértek, viszont jó néhány még így is átlendült a levegőn. Kettő Dani bal és jobb lábára tekeredett, míg a harmadik a mágustanonc torkát fonta körbe.

A megformált árnyék rándult egyet. Dani felköhögött.

Baszd meg! Vajon TechSorch is így halt meg? A könyvtárból hazafele fogták el? – bukkant elő egy gondolat, ahogy a sötétség még jobban fokozta a szorítását. A szeme kiguvadt, torkát karcolta a légszomj. Az eltörő légszövetnek száraz ágat idéző roppanása bármikor széttörhette a szobát megülő halálos csendet.

A sötétség lassan kiszivárgott a monitorból, azzal fenyegetve, hogy mindent elnyel a szobában.

Meghalok, és ezek bejutnak Budapestre. Nem... lehet. Nekem már... – Az életöszön akaratlanul is fellángolt benne. Egy dacos lökés visszapenderítette pár pillanatra a kétségbeesés pereméről. Tisztán látta előtte a monitort, és a benne nyíló hasadékot, amin át haragosvörös nem evilági lángok fénye áradt át.

Egy kaput akarnak nyitni a szobámba! És még hány helyen? – nyílt belé a felismerés. Felemelte a bal kezét.

Az ujjai akaratlanul is a szél rúnáját rajzolták a levegőbe. Érezte, ahogy a levegőt felkorbácsolja a belőle áradó erő. Hangos csattanás.

Ó ajultan zuhant a padlóra.

Budapest, Angyalföld

2024. 10. 21. 03:34

A fejében egy érett nő hangja ébresztette fel.

– Minden egyes varázstudó maradjon a helyén, és figyeljen a következő rohamokra! – Kiss Anna hangja volt, talán Budapest legbátrabb és legravaszabb varázstudójaként. Neki köszönhetette, hogy annak idején megismerte Lászlót.

Csókolom, Lacika lejöhet játszani? Csókolom, halálba küldhettem Lacikát? – gondolta zakatoló szívvel.

– Ezt még visszavertétek fiúk-lányok, de újabb támadásra készülhettek.

Lassacskán feltápaszkodott, és felköhögött. A torka még mindig kapart, és az izmai sajogtak minden mozdulatára. Lakásának falai még mindig forogtak, de szerencsére az

árnyaknak már nyomát sem látta. Farkasszemét nézett a földön heverő LCD monitorjával, vagyis a közepén tátongó lyukkal, amit ő ütött rá az általa keltett szélviharral.

Nagyon is jó monitor volt – gondolta, és megrázta a fejét. De egy darabig nem lesz rá szükségem. Nem lesz időm játszani. A játékos időnek vége.

– Szép munka volt – hallotta Anna hangját. – Legyetek résen, fiatalok.

Megtámadták Budapestet, ráadásul a kibertéren át – gondolta, ahogy az éjjeliszekrényéhez lépett és levette a mobilját a töltőről. Tudta, mit jelenthet ez: egy mágus sem hagyhatja el Budapestet, mert talán már a főváros is a sárkányok ostroma alatt áll. És talán a saját lakásukat se, hisz ki tudja, ki az áruló.

Egy pillanatig elgondolkodva nézett rá. Húsz nem fogadott hívás volt, amik közül egy sem a hűgáé vagy a Lacié. Ki tudja, hogy melyik lehet a csapda.

Újratárcsázta régi barátja számát, de az nem vette fel, egészen másnap reggelig.

Addig azon agyalt, hogy melyik balettbe fog menni ugrálni.

SzaGe

Ködös hajnal

A PET-palack visszaváltó fényei sejtelmesen világítottak a helyi közért mellett. A sűrű köd ellenére meglehetősen jól mutatta az irányt. Akár egy világítótorony, az eltévedt hajósoknak. Csak én nem csónakban utaztam, hanem gyalog érkeztem, és nem evezőlapátokat szorongattam, hanem négy bevásárlószatyornyos PET-palackot cipeltem. Ezekből szerencsére csak négy esett ki az odafelé vezető úton, amit némi attraktív hajolgatással visszatettem a szatyorba. Közben arra gondoltam, hogy tuti valaki meglátott a látási viszonyok ellenére, és jót röhögött a bénázásomon. De csend volt körülöttem. Csak a palackok ropogása törte meg az őszi hajnalt, amivel éppen foglalkoztam.

Letettem a szatyrokat a visszaváltó elé, és zavarodottan körbenéztem, mintha segítséget várnék valakitől. Talán lesz olyan ember, aki megszán, és megcsinálja helyettem ezt az örültséget. De az egyedüllétem nyilvánvaló volt.

Nekiálltam a feladatnak, miközben borsódzott a hátam. Hogy miért, nem tudtam rá reális feleletet adni. Lehet, túl korán jöttem ki, és az álommanók kergetőztek még a fejemben. Eközben az első ásványvizes palackot behelyeztem a lyukba, amit lassan elnyelt és nyugtázott a gépezet. Jött a következő palack, amit már visszaköpött. Azt írta a zöld-fehér színben ragyogó kijelző, hogy „Érvénytelen csomagolás!”. Leellenőriztem a címkét. Visszaváltós volt. Ezért megfordítottam, és újra bedugtam az egyre sötétedő nyílásba. Megint jött a felirat: „Érvénytelen csomagolás! Most mit nem lehet ezen megérteni?”. Ekkor legalább egy fél méter hátraugrottam.

– Ezt most tényleg nekem írja? – kiáltottam magam elé, de csak a házfalak között pattogó visszhangomat hallottam. És mintha sötétebb lett volna körülöttem. Pedig meg mertem volna esküdni, hogy reggel hatkor indultam el otthonról, amikor már világosodott. Régebben is volt időzavarom, de a napszakokat nem tévesztettem el. Legalábbis senki se szólt még rám este, hogy jó reggelt. És fordítva se.

Újra betettem a nem kívánt palackot, amit az automata szabályos puszkagolyóként köpött ki magából. Majdnem hasba lőtt vele! Még jó, hogy időben ki tudtam hátrálni. A kijelzőn a következő felirat villogott, méghozzá pirosan: „Ha még egyszer megpróbálsz, leharapom a kezedet!”. Nagyon pipa lettem. Nehogy már kicsináljon egy nyamvadt gép! Újabb palackot húztam elő a szatyromból, és rendesen betoltam a szájába, ahogy azt kell. De a gép betartotta az ígéretét, és ráharapott a kezemre. Ott álltam sikítózva, miközben próbáltam kicibálni a kezemet a fogak szorításából. „Én szóltam!” kommentálta a helyzetet a kijelző, és egy apró fekete halálfej villogott a bal alsó sarkában, mialatt a monstrum oldala hófehéren gőzölt, akár egy megvadult gőzmozdony. De lehet, a jobb alsó sarkában volt a koponya. Nem emlékszem rá pontosan, mert a fájdalom és az ijedtség eltompította az agyamat. Éreztem, hogy valami folyadék csordogál végig a tenyeremen. Ezután rugdostam, ütöttem a szabad kezemmel a gonosz masinát, de nem akarta elengedni a végtagomat. Csapkodtam a kijelzőjét is, hátha bereped, és vége lesz a kínlásomnak. Az se segített. A PET-palack visszaváltó automata fogja lettem.

Már súroltam az eszméletvesztés határát, mikor kinyílt a kijelző alatti tárolórekesz ajtaja, és egy apró, fekete macska futott ki belőle. Egyszerűen nem hittem el, amit láttam. Szinte észre se vettem, hogy ekkor abbahagyta a gép a harapást. A kijelzője is visszaállt az eredeti feliratokra.

– A franc egye meg! Mi volt ez? – kiáltottam ismét, de a falak visszhangja most nem felelt.

Végre ki tudtam rántani a kezemet a lyukból. Rögtön megvizsgáltam, de se vér, se harapásnyom nem volt rajta. Még csak be se pirosodott. Az élet néha furcsa tréfákat űz az emberrel.

– Lucifer, kiscicám! Már mindenütt kerestelek! Megint rosszkodtál? Gyere szépen, és menjünk haza! – szólalt meg egy dörmögő hang a hátam mögött. Megfordultam.

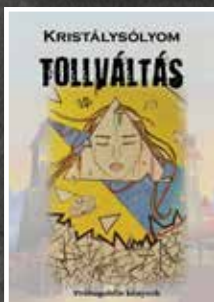
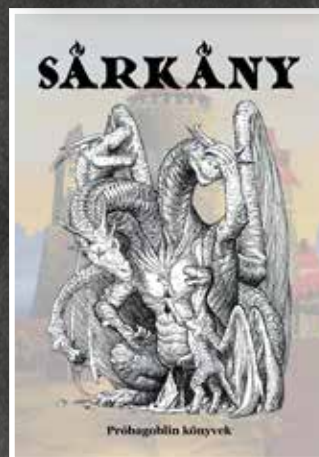
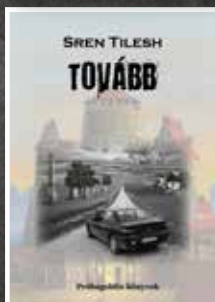
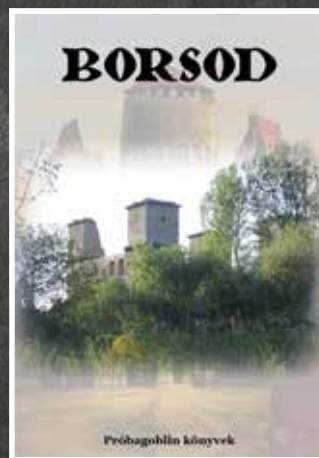
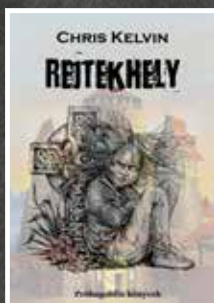
Egy fekete ballonkabátos férfi állt előttem pár méterre. Jóval magasabb volt nálam, így fel kellett, hogy nézzek rá. Arcát ráncok és apró sebhelyek „díszítették”. Mosolygott egyet a harcsabajusza alatt, illedelmesen megemelte díszes kalapját, miközben a macska felfutott a férfi oldalán, és bemászott két gomb között a kabátja alá. Ezzel megfordult, sétabotjával koppantott egyet a betonon, és ahogy jött, úgy eltűnt a köd takarásában.

Percekig csak álltam. Bámultam a nagy és félhomályos semmit. Talán csak egy éber álom volt aznap hajnalban, talán csak a képzeletem játszott velem. Úgy érzem, ez már sose fog kiderülni. Visszafordultam az automata felé, bedobáltam a maradék palackot, kinyomtattam a blokkot, és elindultam hazafelé.

Lidércfény

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetők a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

67. fejezet

Kusza szálak szövedéke

írta Vihartáncos

Fedoran már-már helyben szalad. Lúkras az ajtót próbálja szemmel verni, legalábbis Aron erre a következésre jut, ahogy barátja már kettő perce nem pislog.

Marcus aludni látszik. Azt nem köti a többiek orrára, hogy gyakorlatilag az óvóhelyet teljes egészében képes érzékelni, legyen szó fényről, legyen szó árnyról.

Így abba sem avatja be tanoncait, hogy tökéletesen tisztában van a padlás túloldalán zajló eseményekkel.

Érzékeli a lényt, érzékeli a három órája katonán Tamarist. Úgy pulzálnak ketten felváltva, mintha csak egy lélegző testhez tartoznának. Tamaris tétova mozdulatot tett félórával ezelőtt a teremtmény felé. Olykor elmosolyogta magát. Szívverése az egekben volt, most legalább olyan nyugodt, mint aki békés álomban alszik. A padlástér lakója egyetlen egyszer vicсорította ki a fogait, amúgy a lassú, egyenletes légzésen kívül semmi mozdulatot nem tesz.

A férfinak erős lelkifurdalása van, hogy hazudott, gyakorlatilag mindenkinek, de főleg a lánynak.

Ha viszont nem téved, akkor a múlt megbocsátást nyer a jelenben.

Akkor talán megkapja a keserűen várt feloldozást.

A lány most elfordítja a fejét, mint mikor fülel.

Marcus csukott szemmel vonja össze a szemöldökét.

Tamaris szeme hirtelen felpattan és egyenesen a férfira néz.

A szó, amit kiejt a száján füllel nem hallható és nem is az ismert nyelven szól, viszont azonnal belevág Marcusba.

- Vaara!

“Veszély!”

Ekkor robban rájuk a rejtkehely. A védművek - Lúkras és Fedoran zseniális találmánya - azonnal működésbe lépnek és elzárják a behatolókat tőlük.

- Ezek mi a retkes morcsákhányást keresnek itt?! - üvölt Lúkras.

- Rohadjatok el, nyomorult nyavalyások! - Aron máris előkapja az árnyak közül a páros harci baltáját.

- Mi az a morcsák? - töpreng fennhangon Fedoran, miközben az íjára illeszt három, vörösén izzó vesszőt és azzal hat behatolóval végezne egyszerre - ha nem szaladna át rajtuk a vessző, mint a füstön.

- Mi a...? - nyögi.

Marcus sem tétlenkedik tovább. Mesterként nincs szüksége arra, hogy valaminek az árnyéka a közelébe vetüljön. Behívja köréjük a közelükben lévőket, hogy le tudjanak lépni a szorult helyzetükből.

- Az istenek egyenek a bélsaradból, jóember, Tamaris ott van fent, nem hagyhatjuk itt! - ordítja Lúkras.

Marcus ezzel mit sem törődik. Pontosán tudja, hogyha bárhol ezen a világon és még száz másikon a lány biztonságban van, az a sárkány mellett lehetséges. Elkapja a padlás felé felfutni igyekvő ifjú grabancát és korát meghazudtoló erővel áthajtja a falon.

Közvetlenül az ellenfeleik mellett bukkannak fel, és azonnal az eltüntetésükhöz látnak.

Pontosabban látnának. Képtelenek ugyanis megfogni őket. A veszély hívó szavára több árnyharcos is megjelenik, de minduntalan a semmit markolják meg, vagy rajtuk keresztül a falba, asztalba, kishíján egymásba vágják a fegyvereiket.

Marcus gyanút fog.

- Alastor! - üvölti el magát.

Válaszul körülöttük hátborzongatóan felröhög egy hang.

- Marcus! Nem mondom, jó ideig sikerült túljárnod az eszemen! Most viszont megvagytok mind! Adjátok ide a lányt, és talán életben maradtok!

- Anyád téged nagyon nem szerethetett, te ócska, senkiházi kutyafttya! - Így a válasz Aron szájából.

Hárman gyűrnek le. Fedoran a levegőben lóg felakadt szemmel, enyhén rángatózva, akár egy kismacskája az anyja szájában, miközben Lúkrast látszólag a semmi tartja satuszorításban.

- Alastor, engedd el őket!

- Dehogyan engedem! Ők a biztosítékaim! - Így a hang, ami most lassan testet ölt a szemük előtt.

Ekkor felvijog a vészjelző, ami rejtkehelyen való kérést behatolást jelzi.

- Vendégeket vársz? - vigyorodik el Alastor. Mikor nem kap választ, törét Lúkras oldalába vágja. A fiatal férfi felordít fájdalmában.

Iszonyú üvöltés rázza meg az egész óvóhelyet.

Tamaris, kölcsönzött földöntúli erejével szószerint tépi fel a padlástér ajtaját és csapja a szemközti falnak. Körülötte az éjnél is sötétebb füst gomolyog elő.

- Üdvözöllek, szépségem! - vigyorodik el Alastor.

Ekkor toppan be a “hívatlan vendég”.

68. fejezet

Köd előtte, füst utána

írta Vihartáncos

A küzdőfelek közül csak azokat az egyenruhás alakokat ismeri fel - pontosabban csupán a gúnyájukat -, akikből hárman is a sarkát taposták. Ilyen csetepa-tét Elan még nem látott.

Ketten rémmesébe illően lebegnek a légtérben, egy hatalmas alak kezei között, miközben egy emelettel feljebb valami kiszakít és a falhoz vág egy ajtót. Elan nem hisz a szemének. Csillogó, éjfékete füstködfelhő közepette ugyanis a világokon át keresett-kutatott Tamarist látja előtántorogni.

- Üdvözöllek, szépségem! - vigyorodik el a hatalmas árny.

Elan ezt a lélektani pillanatot választja a drámai belépéshez.

Drága törét, az ezüst markolatú, kristály pengéjű vérevőjét kirántva és eldobva keresztülmetszi Alastor karjait. Mert legyen szó fűstről, árnyékról, vagy illúzióról, ez a tör bizony mindenén áthatol.

A két fogvatartott a földre zuhan.

Azonban több trükkre nincs lehetőség.

Alastor ereje mindenkit ledönt a lábáról, kis ideig az eszméletéről.

Mikor köhögve felülnek, az ájult-sebesült és rettenetesen vérző Lúkrason kívül szembe találják magukat még egy problémával: Tamaris eltűnt.

69. fejezet

Ha meghalok,
neked is véged

írta Early Moon

A kalandozónó kissé megemelte a fejét, de szédülése erősödött. Átkozott másnaposság! És az egyik kezét nem bírja mozdítani... De miért?

Kinyitotta a szemét. Felette fák lombja, az orra előtt bűzös gombák, a levegőt vékony fénypázmák szabadlák; reggel van. Egyáltalán nem így képzelte az ébredést, arra számított, hogy a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház egyik kényelmes vendégszobájában tér magához a tegnapi esti lidércűző vigaság után. Szörnyű sokat ittak, hogy jókedvükkel elriasszák a legmakacsabb éjszakai teremtményeket, akik a városba merészkednek, méghozzá alvó törpék szakállát észrevétlenül lenyírni, szép lányok elülső fogát letörni. Persze a buli rém jól sikerült. Arra még emlékezett, hogy lekötöztek egy próbagoblint, és a karjára tetoválták „szerelmes vagyok az összes elfbe”, de hogy mi történt a fíngverseny után? Se kép, se hang. Mintha emlékszipantó varázslattól szenvedne.

Végre megmozdult a keze – sikerült a feje felől a látóterébe húznia –, és azt hitte, a szíve kiugrik a mellkasából. Egy karmos kéz kulcsolódott a csuklójára.

– Csak nyugi, ne tégy semmi olyat, amit haláloed után megbánnál – hallott egy éles hangot.

Egy kis goblin fogta a kezét. Egy kivételesen ocsmány goblin. Kopasz fej, rajta hegyes dudorok, gülüszem, fülig érő száj... Szó szerint fülig ért, de a legfurább a kis lény lába volt, félig hiányzott mindkét lábfeje.

– Engedj el, vagy a koponyádba lapítom az orrod! – sziszegte a nő.

– Nehogy azt hidd, hogy én akarlak fogdosni! Egyszerűen nem tudom elengedni a kezed – hadarta a goblin –, intelligens tapimágia hatása alatt állunk. Hubuluga tréfált meg minket. Amíg nem szünteti meg a varázslatot, olyan, mintha a kezem hozzád lenne tapasztva.

– Semmi gond – ült fel a nő. Szabad kezével kivonta kardját. – Gyorsan megszabadulok tőled.

A goblin meglepően nyugodt maradt.

– Idefigyelj, Sejhaj! Ha megölsz, attól nem szűnik meg a varázslat. Ezentúl életed végéig egy hullát kell magaddal hurcolnod.

A kalandozónó összehúzta a szemöldökét. Tudja a nevét a kis nyomoronc, rémlik a sunyi képe a tegnapi esti mulatságról.

– Tévedsz – mondta –, nem foglak magammal hurcolni, csak a kezedet, vagy legfeljebb néhány ujjadat. – Halvány félmosollyal a goblin csuklójára illesztette pengéjét, hogy nekilásson felvázolt tervének. Erre az őt fogó kéz villámgyorsan továbbcsúszott a karján, majd a háta közepén kötött ki.

Ezen annyira megdöbbsent, hogy elfelejtette leszúrni zaklatóját. Dühösen felállt, nagy lendülettel körbefordult, mire a kis goblin a levegőben úszva követte mozdulatát, mintha hozzá lenne kötve, majd nagyot nyekkenve egy fatörzsnek csapódott. A karmos kéz ugyanúgy a hátához tapadva maradt.

– Mi a tököm van veled? – rikácsolt a goblin. – Ne hadakozz a varázslat ellen! Megmondtam, hogy intelligens. Minél inkább küzdesz ellene, annál kényesebb pontodon fog tapizni.

A nőnek le kellett térdelnie a rátörő émelygéstől. Ez valami rossz álom!

Megütögette a homlokát, hátha felébred, de a helyzet szemernyit sem változott, ezért a háta mögött kuksoló goblin fejét kezdte ütögetni a könyökével. A karmos kéz hirtelen a fenekére csúszott.

– Most már elég, kis vakarcs! – Sejhaj úgy üvöltött, hogy visszhangzott az erdő. – Ezért nagyon, de nagyon meg foglak gyilkolni! – Újra felállt, a kardjával hadonászott.

– Még mindig nem érted, ugye? – hallotta a goblin hangját. – Vegyél nagy levegőt, számolj el háromig, és

próbálj kedves barátodként gondolni rám. Csak így enyhítheted a varázslatot.

A nő valamiért engedelmeskedett, maga sem értette, miért, de azt képzelte, hogy a goblin visszataszítóan fülig érő szája megnyerően mosolyog. Ehhez persze be kellett csukni a szemét, mert a valóság mást mutatott, és hamarosan érezte, hogy a karmos kéz fentebb csúszik a derekára.

– Hogy hívnak kis tetűfészek? – kérdezte az ingerültségtől remegve.

– Puki.

– A gatyaszagú istenekre! Ne mondd el, miért.

– Jellemző rátok, hogy mindjárt valami bűzös dologra gondoltok, ha a fajunkról van szó. A Puki a pukkancs becézése – húzta fel tőpörödött orrát a goblin. – Könnyen méregbe gurulok. Ennyi. Egyébként az a tanácsom, hogy mihamarabb induljunk. Tudom, hova tart Hubuluga, egyedül ő választhat szét minket.

– Gyerünk! – rántott nagyot Puki a nő. A goblin elesett, és háton csúszva elég nehézkes volt vonszolni. Sejhaj két pofonnal felsegítette, de néhány méter után nyilvánvalóvá vált, hogy csak lassan tudnak haladni, mert így összekötve egymást akadályozzák, ráadásul a goblin csökevényes lábaival nem tudja követni a nő lendületes lépteit.

– Így sose érijük utol Hubulugát, a nyakadba kell vened – mondta Puki egykedvűen.

Sejhaj olyan harsányan nevetett, hogy körülöttük a bokrok megzizzentek. A lombok között felnézett az égre. Még mindig abban reménykedett, hogy a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóházban alusza ezt a részeg álmot, és hamarosan tényleg felébred. A felhők egykedvűen úsztak az égen, már érezni lehetett a nappali forróságot. A nő megint megszárdult.

– Émelyegsz, mi? – kérdezte Puki. – A rendszertelen szexuális élet az oka. Segíthetek rajta...

Puff! – Ezt a hangot a goblin feje adta ki a rá mért ütés következtében. Sejhaj egyre mérgesebb lett. Nem elég a másnaposság, a hülye varázslat, még a pofátlan goblin szövegelését is el kell viselnie?

– Mégis meggyilkollak – határozta el, de akkor Puki keze néhány centivel lentebb csúszott a fenéke irányába.

A nő ijedten körülnézett. Ha így észreveszi őket valaki, és elhíreszteli, mit látott, több évig rajta fog röhögni a Száznevű város teljes népessége.

– Egyetlen esélyed van, hogy ne meséljék évekig röhögve, miként jártál – mondta a goblin, mintha elcsípte volna a gondolatát. – Hubulunga egy faluba tart, ami a főútról elérhető, de én tudok egy rövidebb utat a Trollmagos Liget szélén.

– Te félbolond, hogy mehetnénk arra? Felfalnak a trollok! A te kis kullancs testeddel a hátamon nem tudok rendesen mozogni sem, hát még harcolni.

– Pedig más megoldás nincs. A hátadon kell vinned, hogy gyorsan haladhassunk, és csak a rövidebb út jöhet számításba, különben hónapokig kereshetjük Hubulunga nyomát, szépen egymáshoz tapasztva – közölte Puki makacs fintorral.

Sejhaj iszonyúan erős késztetést érzett, hogy jól bemosson a goblin arcába, aztán inkább felemelte a kardját.

Puki összeráncolta szőrtelen szemöldökét.

– Ha meghalok, neked is véged.

– Mi?

A goblin felsóhajtott.

– Úgy látom, semmit sem tudsz az erős tapimágiákról. Ha a résztvevők egyike a túlvilágra kerül, a másik oda is követi.

Micsoda takony helyzet! A goblinok köztudottan rövid életűek. Sejhaj úgy érezte, összedől körülötte a világ, aztán észbe kapott.

– Korábban azt mondtad, hogy ha meggyilkollak, egy hullát kell cipelnem életem végéig.

– Persze, körülbelül három verébcsipogásnyi ideig cipelnél, ugyanis ennyi kell, hogy a túlvilágra kerülj.

– Hazudsz! – ragadta torkon Sejhaj a goblint, aki vékony hangon védekezett.

– Nem mondhattam el már az elején, milyen rossz a helyzet, még infarktust kapsz, és akkor én kerülök a túlvilágra.

A nő összehúzta a szemét. Ez a kis mocsok az orránál fogva vezeti.

– Honnan tudsz ennyit a varázslatokról? – kérdezte.

– Majd út közben elmagyarázom. Nem megyünk? Ott az ösvény. Figyelj, kezdem azt hinni, hogy neked kellemes ez az összetapadás.

Sejhaj elengedte Puki nyakát, majd szitkozódva egy közeli fatörzsre csapott.

– Átkozott Szolgáltatóház! A közelébe sem kellett volna mennem. – Megragadta a goblint, és a nyakába akarta ültetni, de annak jobb keze nem mozdult a derekáról.

Puki nyújtózkodott, hogy segítsen, de a nő nyaka túl messze volt, nem tudott megkapaszkodni jól, minduntalan lecsúszott.

– Enyhíteni kell a varázslatot – sóhajtott. – Vegyél az öledbe, és szeretgess, mint egy babát.

Sejhaj a fogát csikorgatta mérgében, legszívesebben a földbe taposta volna Puki fejét. Eldöntötte, ha vége ennek a rémálomnak, kinyuvasztja a kis vakarcsot, aztán erőt vett magán, megtette, amit a goblin kért. Egy kis fejsimogatás, ringatás, és a karmos kéz fentebb csúszott a válláig. Végre elindultak az ösvényen, Puki a kalandozónő nyakában, akár elfáradt gyerek az anyjával.

70. fejezet

Időt az időnek

írta Vihartáncos

Kókuszpók aggódik. Tervei szerint a minden idők minden idejét mérő-mutató óra minden mutatójának az időmérésükkel ellentétes irányba kéne forognia. Ezt a kütyüt még Damien, a ZomBerry banda baszszusgitárosa és - mint később kiderült - ösztönösen műszakizeni vérfarkasa szerkesztette össze Wendolin kedvesének, mikor a rókalány a portál kapun, a vele tartó dombitörpével együtt átlépett a kincses-kalandos szigetre. Csak az stimmelt, hogy egy szigetre kerültek. De hogy hova, miért és legfőképp: mikor, az már nagyobb kérdés volt és csupán az óra segítségével tudtak visszajutni.

Valami viszont most nagyon nincs rendjén - megint.

A passzívan álló, vagy épp, lustán kattogó mutatókra semmilyen káromlás nem hat, épp csak, hogy vállat nem vonnak. Nem indult még el az őket beindító esemény.

Pedig annak nemhogy eljött az ideje, de már jócskán el is múlt.

Mérgesen néz a macskából visszabőrváltott törpére.

Arra a dombitörpére, aki jelenleg a sarokban reszket, ugyanis a setét varázsló kinézetű setét varázsló köré telepítette az összes húsevő növényét, amik most mind nyálcsorgatva próbálják, cserepükből kikapaszkodva elérni a porhanyós húsú zsákmányt.

- Nos? - vonja fel a mágus a fél szemöldökét. Nem kell megmagyaráznia a kérdést, a törp tökéletesen érti.

- Hidd el, most kivételesen nem hazudok! A lánynak és a sárkánynak találkozniuk kellett volna és Elannak vagy ki a morcsáknyavalyának már hamarosan meg kéne érkeznie velük!

- Az idő relatív, kedves barátom. De vajon rég elmúlt, vagy még csak most lesz?

A törpe nem érti, hogy most egy általánosan kusza kérdés hangzott-e el, vagy konkrét fenyegetés.

Kókuszpók nem hagyja kétségek között:

- Utolsó hazugságod a te idődet pazarolja!

Előtte a vérpírpiros tulipán vigyorogva nyalja meg a száját.

71. fejezet

Bárdmágia

írta Craz

Megittam a maradék bort, és letettem a sárkányt magam elé. Szemem automatikusan az asztalba karcolt szavakra vándorolt. *Világ közepe* – ez állt ott kissé bizonytalan betűkkel. Elmosolyodtam, én véstem bele a szavakat első itteni éjszakámon. Visszaemlékeztem arra a nem is oly régi napra.

Milyen hatalmas tervektől vezérelve, mennyi fölös energiától duzzadva léptem be a Szolgáltatóház falai közé! Persze meg is lett az eredménye, az első éjszakát istállópuccolással tölthettem. Mindezt bútorrongálásért – csak ezért a két fába vésett szóért.

Röpke pár óra elteltével végeztem is. Egy szűrős tekintetű, bőrpáncélos, szakállas alak ellenőrizte a munkálkodásomat, de elégedett lehetett, mert megúsztam a további verést, csak ennyit kaptam tőle: Kotródj!

Persze nem sokkal később visszalopóztam az istállóba, és készítettem egy újabb feliratot. Ez került a falra jókora, lószaros betűkkel: *Világ széle*. Amikor hátralépve szemrevételeztem művemem, nekiütköztem valakinek. Halálra váltan fordultam hátra, miközben jókedvű nevetést hallottam.

– Szóval ilyen sebesen változik a véleményed a világ dolgairól? – hangzott fel az első mondat, amikor először találkoztam Nyakonöntővel. – Bocsáss meg, ifjú barátom, bár rögvést bemutatkozom, de nem fogok kezet veled!

Mások azt mondanák, szerencsésen megúsztam, én mégis sokalltam a következő két hét ingyenmunkát.

Mindig is bárd szerettem volna lenni. Úgy húsz és fél évvel ezelőtt egy bárd érkezett egy a hegység és síkság találkozásánál fekvő városba. A település azzal büszkélkedhetett, hogy falai közt éltem születésemtől fogva. Leszámítva azt a tekintélyes mennyiségű időt, amit a környéken csavarogva töltöttem.

A vándormuzsikus nagy feltűnést keltett a főtéren, mert fényes nappal beleperecelt a szökőkút medencéjébe. Tőlem is kérdezték a népek, hogy ez hogyan történhetett, de csak a vállam vonogattam vigyorogva. Igaz, kicsit fáj a lábam a bárd kemény talpú csizmájától.

Sajnálatomra nem lett köznevetség tárgya, ugyanis a figyelmet kihasználva inkább meginvitálta az embereket az esti koncertjére. Amit ugyebár én se hagyhattam ki, hátha még egyszer sikerül megmártóznia a vizet köpő kóoroszlánok ölelésében.

Be kell vallanom, aznap este elvarázsolt a tudománya. Talán valami mágiát használhatott, mert sorra megjelentek lelki szemem előtt a dalaiban szereplő tájak, személyek, érzések.

Végigcsodáltam az előadást, majd annak végeztével hiányérzet kezdett gyötörni. Igaz, a napok múlásával szertefoszlott, de később sokszor visszatért.

Legtöbbször magányos nyári éjszakákon.

Erdős Sándor

Szellemelek árnyéka

13-18. fejezet

13

Hajnali hatkor ébresztett a telefonom, és én kipihenten, tette készen pattantam ki az ágyból. Már nyoma sem volt a fejfájásnak, csak egy enyhe duzzanat emlékeztetett az éjszakai kalandomra. Rózsa frissen főtt kávéval és némi aprósüteménnyel, valamint egy hadsereg részére is elég-séges reggelivel várt. Miután teleraktam a hasamat, a gumicsizmát vizsgálgattam, vajon megszáradt-e tegnapi áztatásom után. Nagyjából igen ezért kicsit idegenkedve, de felhúztam a lábamra. Járáspróbát is tartottam, mert ilyen lábbelit még nem viseltem, és úgy tűnt, csak minden negyedik lépésnél esek hasra. Jó arány, gondoltam, ezért bevállaltam ezt is.

Rózsa felszerelt még egy kis süteménnyel, és a kezembe nyomott egy demizsont is, lelkemre kötve, hogy adjam át Lajos bácsinak egy kis csomag édességgel egyetemben.

Beröfentettem húséges paripámat, Simson urat, és nekivágtam az életveszélyes mutatványnak, hogy motorral jussak el a faluba. Túléltem az utat, és a motort a kis fahíd mellett hagyva átballagtam a reggeli fényben fürdő kis erdőn Lajos bácsi kunyhójához.

Az öreget megint a padon ülve találtam, ahogy egy halászhálóval szöszmötölt.

– Jó reggelt, fiatalúr! Elkésett – köszöntött az öreg.
 – Elkéstem? Miről késtem le? – kérdeztem meglepetten.
 – Tulajdonképpen semmiről, csak a reggelről. A reggeli első napsugárról, ami megcsillan a vízen – válaszolt.
 – Jöttem volna hamarabb is, de meg kellett sütnöm ezt a süteményt, és még a bort is le kellett fejtenem – mondtam neki, miközben átadtam neki Rózsa ajándékát.

– Azt hiszem, jól megleszünk mi ketten – nevetett fel az öreg, és beleszagolt a demizsonba. – Jól gondoltam: nem bor ez öcskös! Jófajta keritésszagú. Köszönd meg a nevemben Rózsának – mondta és belehúzott a demizsonba, majd felém nyújtotta. – Na húzd meg!

Szabadoztam, hogy nem iszok korán reggel, de az öreg megfenyegetett, hogy akkor többé nem áll szóba velem, ezért egy nagyot kortyoltam a demizson tartalmába. Bár ne tettem volna, mintha folyékony tüzet ittam volna, úgy égetett az ital.

– Jóféle, mi? – kérdezte az öreg.
 – Hjahhh... – hörögtem könnyes szemmel levegőért kapkodva.

– Akkor talán menjünk is! – mondta mosolyogva.
 Elővett egy nagy hátizsákot a ház melletti lőszeres ládából, a vállára vetette, és egy szempillantás alatt beleveszett az erdőben megbújó kis ösvényt övező sűrű aljnövényzet tengerébe. Sietve követtem, mert meglepően fürge volt az öreg idős kora dacára. Arcomba csapódó ágak üdvözöl-

tek, amitől valószínűleg maradandó károsodást szenvedett az önbecsülesem, hiszen szemmel láthatóan Lajos bácsit nem bántották. Először valami mágiára gondoltam, de rájöttem, hogy az öreg után haladva, az ő általa elhagyott ágak csapnak pofán. Kicsit lemaradtam, mire megszűnt a természet ilyenképp zaklatása irányomban, de ekkor meg nem találtam az utat, mivel az öreg kikerült a látókörömből.

– Állj már meg, vagy tán tudsz vízen járni? – hallatszott Lajos bácsi hangja valahonnan a sűrűből.

Megtorpantam és ekkor vettem észre, hogy a lehajló bokrok ága alatt már egy holtág vize hullámzott. Ha az öreg nem szól, akkor a kutyaúszást gyakorolnám a zavaros vízben. Gyermekkorom nagy álma, hogy én egy indián nyomolvasó leszek, most dőlt össze hangosan, és romokban hevert.

– Na, erre gyere! – hallottam meg az öreg hangját a bal oldalamból, és egy kis szemgyakorlat után meg is láttam, ahogy tán két méterre tőlem a parton áll.

Odamentem mellé, és megláttam egy facsónakot kikötve egy fa törzséhez egy láncsal. Az öreg egy kulcsot akasztott le a nyakából, ami bálamadzagból készült egyedi népművészeti remeken lógott, majd a láncot lezáró lakatot nyitotta ki vele.

– A kölykök elcsónák, ezért zárom csak – morogta Lajos bácsi, miközben a már szabad láncot a csónakba dobta.

– Na, pattanj be a ladikba! – mondta, miközben egy balerinát meghazudtoló mozdulattal belépett az imbolygó csónakba.

– Ladik? – hangzott fel a kérdésem.
 – Az hát, mifelénk ez a csónak neve – válaszolt, és a ladik farában lévő ülésre ült. – Gyere már, mire vársz?

Utánozva az öreg mozdulatsorát lendületesen beléptem az alkotmányba, ami azonnal megbillent, és ha Lajos bácsi nem kap el, már fürödtem volna, mint egy kiskacsa.

– A középvonatra lépj, ne a szélére, mert felbillen! – mondta morcosan. – Te nem tanultál fizikát?

Miután sűrű bocsánatkérések után nagy nehezen helyet foglaltam az ülés gyanánt a csónaktestbe ácsolt deszkán, az öreg felállt, és a ladik alján fekvő csákyát a kezébe vette. A csáky egy hosszú farúd volt a végére erősített vaskampóval, amit a rögtön feléledt szakmai kíváncsisággal szemléltem. Valami hasonló készséggel gyilkolhatták meg a két szerencsétlen áldozatot is. Lajos bácsi a vízbe merítette a csákyát, és a víz fenekén megtámasztva nagyot lökött rajta, aminek a hatására a ladik gyorsan eltávolodott a parttól.

Az imbolygó ladik oldalát markolva néztem az öreget, ahogy szakavatott mozdulatokkal készítette haladásra a járművet, és be kellett látnom, hogy nekem ez nem menne, még ha megfeszülnék, akkor sem. Kellemes idő volt így reggel, a víz érdekes illata eltöltötte a tudómet és a lelkemet.

Ahogy eltávolodtunk a parttól, kitárult előttem a vízfelület. Talán három méter széles kis folyócska volt, amin a ladik haladt. A partot sűrű növényzet borította, itt-ott nádas ritkította a sűrűséget.

– És mi az, ami érdekelné első sorban a fiatalurat? – kérdezte tőlem Lajos bácsi.

– El tudunk jutni a Nyáras szigetig ezzel a ladikkal? – kérdeztem. – Szeretnék körülnézni a régi kompikötő környékén.

– Te is szellemekre vadászol? – kérdezte meg az öreg.

– Igen, vadászom, de a szellemekben nem hiszek – válaszoltam.

– Pedig lehet, hogy jobban tennéd – nézett rám mosolyogva.

Igazán nem tudtam eldönteni, hogy most komolyan beszél-e, vagy viccel. Gondolataimba merülve bámultam a csodaszép tájat, míg a ladik a célja felé úszott csendesen.

14

Nem vagyok igazán kirándulótípus, hisz a munkám inkább köt a főváros betondzsungelének forgatagába, ezért szinte lenyűgözött a vad természet izgalmas világa. Gyönyörködve bámultam a vízen úszó madarakat, a parton néha megjelenő őzeket, és kíváncsi szemmel bámuló vaddisznókat. Ez a környezet lenyűgözött, arra gondoltam, ha nyugalomba vonulok, itt szeretném leélni a hátralévő életemet. A ladikban ülve szinte egygé váltam a környező tájjal, és úgy éreztem életemben először, hogy én is a részese vagyok.

A kis holtág csendes vizéből értő kézzel kormányozta Lajos bácsi a ladikot egy kicsit szélesebb víztükörré. Itt letette a csákyát és a csónak aljában eddig megbújó evezőt vette a kezébe, majd leült a ladik farában és evezni kezdett.

– Itt már mély a víz, nem mennénk sokra a csákyával, bár nem lehetetlen azzal sem evezni – mondta megtörve az addigi csendet.

Feltűnt a távolban egy ismerős kőből épült töltésféle, a már jól ismert zárás volt, ami összeköti a szigetet a faluval. Nem evezett addig túravezetőm, hanem a sziget oldala vezető vízre kormányozta a ladikot. Négy-öt méter magas meredek part mellett haladtunk el, aminek az oldalában lyukak sorakoztak.

– Mik azok a lyukak? – kérdeztem.

– Parti fecskék fészkei – válaszolta.

Megkerültük a szigetet, és egy szélesebb vízfelületre értünk, ahol már érezhetően nagyobb volt a sodrás, ezért az öreg a part közelében evezett, megkímélve kicsit magát. Néhány perc elteltével feltűnt az Öreg hömpölygő vízfelülete. Innen a ladikból nézve félelmetes volt, játékszerűnek tűnt a csónakunk, amire az életünket bíztuk. Innen nézve el tudtam képzelni annak a rég volt szörnyűségnek a félelmeit, mikor a komp elsüllyedt.

– Itt kikötünk, nem szívesen eveznék ki az Öreg vizére.

Motor nélkül csak játékszere lenne a ladik a víznek – fordult felém Lajos bácsi.

Talán tíz-tizenöt méterrel a kompikötő előtt a part mellé kormányozta a ladikot, a lánccal a kezében kiugrott, és rácsavarta a láncot egy közeli bokor törzsére. Óvatosan én is a partra léptem, ügyelve arra, hogy ne borítsam fel a ladikot.

– Tulajdonképpen mit is keresel? – kérdezte az öreg.

– Egyelőre sötétben tapogatózom, és szerettem volna körülnézni kicsit. Arra azért kíváncsi lennék, hogy van-e más út a falu felé, vagy csak ami a záráson át vezet – néztem kérdően.

– A Nyáras szigetről nincs, csak ha ladikkal nem menél, de ha átnézel a túlpartra az egy másik sziget, ahonnan zárások során át akár autóval is el lehet jutni, igaz nem Sárközbe, de a szomszéd faluba igen – mutatott a túlpart-ra.

Akárhogy is meresztettem a szemem, nem láttam az összefüggő növényzeten még egy rést sem, ahol esetleg egy ösvény vagy út lehetne. Az is igaz, hogy az eddig tapasztaltak alapján bárhol bármi is lehet ott. Eldöntöttem, hogy az öreg segítségét kérve felfedezem azt a partot is, de ebbéli szándékomat későbbre kellett halasztanom, ugyanis legnagyobb meglepetésemre megcsörrent a mobilom, legutóbb nem mesze innen nem volt térerő ezért voltam olyan meglepődött. Úgy tűnik, ezen a furcsa helyen még a térerő sem megbízható. Rápillantva a kijelzőre láttam, hogy Dezső hív, ezért azonnal felvettem a telefont.

– Merre jársz? – halottam az őrnagy izgatott hangját. – Helyzet van.

– Lajos bácsival épp kikötöttünk a Nyáras szigeten nem messze a kompikötőtől. Mi történt? – kérdeztem.

– Megtalálták Jancsika holttestét. El nem hiszed, hogy hol, de ezt majd személyesen. Odamegyek autóval a kikötőhöz, ezt felveszlek. Majd elmondok mindent, ez nem teleföntéma – mondta, és bontotta a vonalat.

Megköszöntem az öreg segítségét, és megegyeztünk abban, hogy a következő alkalommal nagyobb kirándulást teszünk, érintve a szemközi szigetet is.

Csetlettem-botlottam a gumicsizmámban, míg a parton felfelé törtetem a kikötő irányába, és azon járt az agyam, vajon hol találhatták meg a szerencsétlen ember hulláját. Nemsokára kiderül.

15

Nem volt egyszerű a parton felkapaszkodnom a lábamat folyamatosan elhagyni készülő gumicsizmában, de nagy nehezen felértem, és végre körbe tudtam pillantani. Ameddig csak elláttam legelőnek tűnő rét terült el előttem, ami nem volt éppen lehetetlen, hiszem a marhákat valószínűleg ide is kihajtják a pásztorok. Csak itt-ott szakította meg a rét szőnyegét egy-egy kisebb facsoport.

Megpróbáltam tájékozódni, de nem igazán volt viszonyítási alapom, viszont emlékezetem szerint, illetve a vízről látottak alapján bal kéz felé fordultam, és megpróbáltam követni a part vonalát, remélve, hogy jó irányba megyek. Nem is csalatkoztam reményeimben, mert nemsokára feltűnt az út és a végén a kompikötő rogyott épülete is előttem.

Még nem érkezett meg Dezső, mert nem láttam sehol az autóját, ezért leültem az Öreg partjára, és gondolataimba merültem. Meditatív állapotomból egy autó hangja riasztott fel. Megérkezett az őrnagy.

– Gyere, gyorsan pattanj be! – szólt ki az ablakon – A helyszínelők már ott vannak.

– Hol? – kérdeztem roppant kíváncsian.

– A kocsmában, ott találták meg az áldozatot – válaszolt.

Szerintem tátva maradhatott a szám, mert erős keserű ízt éreztem a torkomban a kirándulni vágyó apró rovarok jóvoltából. Mikor már kaptam egy kis levegőt krákogva kértem az őrnagyot, hogy kicsit bővebben is meséljen arról, mi történt.

Elmondása szerint, mikor a kocsmá kinyitott, úgy kilenc óra környékén, még minden rendben volt. Andi lepakolta az asztalokról az éjszakára ráborított székeket, majd nekiállt a reggel szokásos foglatosságának. Kávét főzött, és feltöltötte a tégelyeket a szőlőt sem látott remek borral. A délelőtti órákban ritkán járt vendég a kocsmában, ezért nyugodt lélekkel ment a lány a kocsmá mögött lévő kis helyiségbe utánpótlásért.

Mikor kezében egy rekesz sörrel, amit a hűtőbe szeretett volna bepakolni, visszatért a pult mögé, egy vendég ült a hátsó kijárat melletti asztalnál. Köszönt neki, de választ nem kapott, ezért odasétált hozzá, hogy megkérdezze, mit kér. A vendég előrehajtott fejjel ült a félhomályban, ezért nem látta az arcát, de rémülettel vette észre az illető tarkójára száradt vért, óvatosan megrázta a vállát, és érdeklődött hogyléte felől.

A fickó ekkor oldalra billenve leesett a székről és a lány torkából sikoly szakadt fel. A földön Jancsika feküdt mozdulatlanul, az egyik lábáról lecsúszott a gumicsizmája.

– Nagy vonalakban ennyi – szólt Dezső. – Sokkal többet én sem tudok, mert nem is álltam meg a kocsmánál, azonnal jöttem érted. A helyszínt Sándor biztosította, és már, mint említettem, a helyszínelők is ott vannak.

– A lány hogy van? – kérdeztem enyhén elpirulva.

– A kezdeti ijedség után gyorsan összeszedte magát – mondta az őrnagy. – Stramm lány.

Átvergődve a zárason, és a homály borította erdőn, átvágtunk a töltésen, majd pár perc múlva megálltunk a kocsmá előtt. Az épület előtt több rendőrségi autó, egy mentő, és a már ismert helyszínelőautó állt. A bábáskodó embereket próbálták a járőrök távol tartani a helyszíntől, de páran annak a véleményüknek adtak hangot, hogy joguk van inni, ezért engedték őket be a kocsmába. Ezt a kérést a járőrök sajátos jogi fejtegetéssel hárították el. Nemes egyszerűséggel csak annyi volt a válaszuk, hogy nem.

Mikor Dezsővel beléptünk az ivóba, pillantásommal Andit kerestem, és megláttam a pult mögötti széken ülni. Nem láttam rajta, hogy túlságosan megviselte volna az eset, ezért kicsit nyugodtabban lépkedtem a kocsmá hátsó részén heverő holttest felé, akinek a közvetlen környezetében szorgosan dolgoztak a kollégák a nyomok rögzítésén. Nagyon helyesen lezárták a helyiség hátsó kijáratát is egy Rendőrség feliratú szalaggal.

Odaléptem a földön fekvő áldozat mellé, és lehajoltam, hogy közelebről is meg tudjam vizsgálni. A feje hátsó felén, nem sokkal a tarkója felett csúnya sérülés volt látha-

tó, ami valószínűleg a halálát okozta. Más külsérelmi nyom elsősre nem látszott rajta, de majd az orvos jelentéséből megtudom, van-e esetleg más sérülése is.

Sándor, a körzeti megbízott megnyugtatóan, hogy a kiérkező helyszínelők előtt a lányán kívül senki sem bolygatta a helyszínt, sikerült hermetikusan lezárniuk.

A hátsó ajtó felé néztem, ami résnyire nyitva volt és megkérdeztem az őrmestert.

– Nyitva volt az ajtó, mikor kiérkeztek?

– Igen, a lányom, ha megérkezik, azt is kinyitja, mert előfordul, hogy ott jön be egy vendég.

– Keressenek rajta ujjlenyomatokat! – kértem meg Dezsőt, aki utasította is a helyszínelőket a feladatra. – Mi meg menjünk addig körbe, nézzük meg a túlsó oldalát is!

Miközben megkerülve az épületet a hátsó terasz felé tartottunk, azon gondolkodtam, hogy előfordulhat, hogy a holttestet ott hozták az épületbe, hiszen arra annyira nem feltűnő, mint az első ajtón.

Az eszembe sem jutott, hogy esetleg a saját lábán sétálhatott be a halott a kocsmába.

16

A már ismerős hátsó udvaron lépegetve a füvet néztem figyelmesen, hátha felfedezek valami nyomot, ami megerősíti a sejtésemet, hogy a holttestet errefelé vihették be a kocsmába, de nem láttam semmi érdemlegeset.

Nagyot sóhajtvá néztem körbe tüzetesebben a poros udvaron. A tekéző pályája mellett lévő kutyaólszerű épület mellett elhaladva, kissé messzebb, sűrű bokrokkal benőtt sáv terpeszkedett, ami eddig elkerülte a figyelme-
met.

– Arrafelé mi van? – fordultam a kérdéssel Dezső felé, és a bokorsávra mutattam.

– Ha nem csal az emlékezetem, ott is folyik egy kanális, mint szinte minden udvar végében a falu ezen oldalán, nade menjünk, nézzük meg! – mondta és el is indult arrafelé.

Követtem az őrnagyot, és elérve a bokrok szötte sövényt, szemem valami átjárószerűséget keresett a sűrű szövevényen. Nehezen, de észrevettem egy kis nyílást a bokrok között, ami egy felázott kis ösvényt rejtett. A közelébe érve lábnyomok is kivehetőek voltak a sárban, ezért megkértem Dezsőt, hogy itt is rögzítsenek nyomokat.

Úgy terveztem, hogy a nyomrögzítést követően jobban körülnézek ezen arra is. Amennyiben nem a saját lábán sétálgatott be a kocsmába nosztalgikus állapotban az áldozat, akkor esélyes, hogy erre hozták a holttestet azok, akiknek szeretnék a nyomára jutni.

– Rendben, most menjünk, és kérdezzük ki a kocsmárost is! – szóltam. – Szeretném az ő verzióját is hallani a saját fülemmel!

Válasz nélkül hagyva a mondatomat, biccentett a fejével az őrnagy, és elindult az épület felé. Gondterhelt arccal követtem. Nem igazán akart a kép összeállni bennem a gyilkosságok indítékát illetően, ami frusztrált kicsit. Beérve az épületbe pillantásommal Andit kerestem, és meg is láttam ugyanott, ahol a távozásunk előtt ült a pult mögött, de most már a poharakat törölgette valószínűleg zavarában.

– Jól vagy? – kérdeztem tőle nálam ritkán előforduló légysággal.

– Remekül – mosolygott rám, amitől elolvadtam, mint hóember a kandallóban.

Elmondta azt a történetet, amit már hallottam és semmi újat nem tudtam meg, ami előre mozdítaná az ügyet. Megnyugtattam, hogy a személye nem érintett ebben a különös ügyben, bár ebben azért nem lehettem teljesen biztos én sem. Megkértem rá, hogy menjen haza, ma már úgy sem fogadhat vendégeket, és az órnaggal együtt távoztunk a helyszínről. Itt jelen pillanatban már nem tehetünk semmit, ezért megkértem Dezsőt, hogy vigyen el a Lajos bácsihoz vezető fahídnál hagyott Simsonhoz.

Egy újabb kalandos motorozás következett, míg visszaértem Rózsához, akinek remek, korai ebédje után eldőltem az ágyamon, és gondolkodni kezdtem. Vajon mi lehet a motivációja a gyilkosságoknak, és mi ez a szellemeskedés a vízen és levegőben. Nem hiszem, hogy a két szerencsétlen áldozat halála között, azon kívül, hogy rosszkor voltak rossz helyen, közvetlen összefüggés lenne, de ezt is meg kell vizsgálnom. Egyelőre annyi biztos, hogy van két hullánk, valamint zöld színben pompázó visszajáró vízi kísértetek, és néhány, az égen cikázó ismeretlen eredetű fény. Sokat tudok, de ez nem sok, nevettem el magamat.

Rendesen elbóbiskolhattam, mert már szépen belemen-tünk a délutánba, mire felriadtam. Egy gyors mosakodás után hamar elkészöntem Rózsától, még mielőtt ismét babusgatni kezd, és felpattantam húséges paripámra, aki a Simson nevet viseli.

Szédítő tempóban robogtam a falu felé, csak egy cikány előzött jobbról, amitől majdnem leestem a motorról. Mindenképpen látni szerettem volna Andit, és azt terveztem, beszéllek néhány őslakossal is az áldozatokat illetően, hátha találok mégis valami személyes indítékot a gyilkosságokra. Sándor háza alatt leparkoltam a motort, és a kutya ugatására megjelenő Andi csodaszép szemeit bámulva beleestem az utat szegélyező árokba. Megmaradt méltóságomat összeszedve üdvözöltem, érdeklődve hogyléte felől, majd megnyugodva, hogy remekül van, elindultam gyalog a faluba felhajtani valami bennszülöt-tet.

Sokat nem is kellett mennem, mire egy ijesztően vékony, magas férfi jött velem szembe. Nem igazán tudtam eldön-teni, hogy oldalvást jön-e felém vagy valóban ilyen kes-keny ez az ember, mire elém nem ért, és megbizonyosod-tam róla, hogy az utóbbi az igaz. Maga a járása is érdekes volt, mint egy viládjárt matróz, úgy imbolygott az úton, véleményem szerint a magába öntött nagy mennyiségű alkoholszármazék következtében.

– Üdvözlöm, kedves uram! – szólítottam meg kedélye-sen.

Olyan hirtelen állt meg, akár egy betonfalba ütközött kanveréb, majd a háta mögé nézett, minek következtében féltérdre rogyott, mintha lovaggá ütési szertartáson lett volna.

– Hun van itt úr? – nézett körbe kíváncsian.

– Magát szólítottam így, ha nem probléma.

– Az meg mi a csoda? – kérdezte, és én véleményeztem, a probléma szó jelentése okozott nehézséget neki.

– Hagyjuk. Ismerte a két halászt, akik gyilkosság áldo-zatai lettek a régi kompikötőnél? – kérdeztem meg tőle, és bemutatkoztam, mielőtt még egy hülye kérdése lett volna.

– Persze, hogy ismertem őket, jó emberek voltak. Jártak rendszeren mindennap a kocsmába.

– Nem tud róla, hogy esetleg lettek volna ellenségeik, vagy haragudott-e rájuk valaki?

– Honnan vesz olyan hülyeséget, hogy lett volna ellen-sége valamelyiknek.

– Csak azért gondoltam, mert meggyilkolták őket – válaszoltam ártatlan arccal.

– Ja! Az más – mondta, majd megpróbált kikerülni és tovább haladni ismeretlen célja felé.

Hagytam, hadd menjen, bár majdnem elsodort magával nagy igyekezetében. Ebben a pillanatban adtam fel azt a tervemet, hogy személyesen faggassam ki az itt élőket. Ráhagyom ezt a munkát a körzeti megbízottra. Ő ismeri őket, ő tudja, mikor elég józanok ahhoz, hogy értelmesen lehessen velük beszélni.

17

A következő teendőm az volt, hogy felhívtam Virág órnagyot, nincs-e esetleg valami fejlemény az ügyben. Dezső nem örvendeztetett meg sok használható informá-cióval. Annyit tudtak meg a rögzített nyomokból, és az előzetes orvosszakértői vizsgálatból, hogy a halál oka egy tarkóra mért erős ütés, nagy valószínűséggel egy csákyá-val. A kocsmá udvarán rögzített lábnyomok két különbö-ző méretű, de hasonló gyártmányú gumicsizmától szár-maznak. Pompás, itt mindenki abban jár. Megkértem Dezsőt, hogy alaposabban nézzen utána Deli Imre őrmes-ternek, főképpen a múltjának. A kérdésére, hogy ennek mi az oka, a válaszom csak annyi volt, hogy nem tetszik a fiú. Megígértem neki, hogy ezt később kifejtem, de nem teleföntéma.

Miután a telefonhívást elintéztam, felpattantam Rosinante hátára, ahogy magamban elneveztem húséges Simsonomat, és úgy döntöttem, hogy meglátogatom Lajos bácsit, egy újabb remek tervvel a tarsolyomban.

Az idős exrendőr tanyája előtt letámasztottam Rosinantét, és a kalyiba felé tartottam a száradó hálókat elsöpörve az arcom elől. Az öreg a padon üldögélt és egy dróthálóból készült furcsa alkotmányt igazgatott, amikor felpillantva meglátott.

– Szép napot, fiatalúr! – köszöntött, abba sem hagyva a babrálást a drótalkotmányon.

– Viszont, Lajos bácsi! – köszöntöttem illedelmesen az öreget, majd rámutattam a mellette heverő dróthálóból készült valamire. – Ez meg mi a fene?

– Varsa.

– Az meg mi a búbánat? – vakartam meg a fejemet.

– Bánat valóban, a hálnak, meg a patkánynak – mondta. – De valószínűleg nem ezért jöttél ide.

Fején találta a szöveget az öreg, nem hiába volt valaha zсарu. Elmondtam neki a kérésemet, miszerint szeretném látni a kanális víz felőli oldaláról is a kocsmá mögötti telek parti részeit, Valamint, ha nem nagy gond, akkor a Nyáras szigettel szemben nemrég felfedezett, szinte alig látható utat a túlparti zárásokig is szeretném felfedezni.

– Nagy kirándulás lesz ám az fiatalúr, javaslom, készüljél fel rá alaposan. Gumicsizma, valami melegebb öltözet éjjelre, kis elemőzsia, és még amire úgy gondolod, szükség lehet. Jócskán bele fog nyúlni az éjszakába ez a kirándulás. Pálinkám van, azt nem kell hozni – mondta mosolyogva.

Abban egyeztünk meg, hogy másfél óra múlva itt találkozunk, és amíg én visszaérek, addig az öreg is felkészül a túrára. Az úton Rózsa felé elgondolkodtam, mire lehet szükségem a kirándulásra, de nem tudtam a fejből kiverni az öreg mondatát, hogy vigyek valami melegebb holmit is. Igaz, hogy éjjel kicsit hűvösebb van, de a nyár közepén minnek a meleg ruha? El is döntöttem magamban, hogy figyelmen kívül hagyom ezt a tanácsot és nem cipelek magammal felesleges dolgokat.

Amikor elmeséltem Rózsának, hogy hová indulok, és az éjjelt is valószínűleg ott töltöm, annyi élelemmel málházott fel, hogy talán egy hétig se koplaltam volna, ha mindent elviszem magammal, ezért szégyen, nem szégyen, több mint a felét a szekrényemben elrejtve otthagytam. Így is volt elég holmi, amit a hátizsákba kellett gyömöszölnöm, és volt néhány fontosabb felszerelés is, mint mondjuk a sült oldalas.

Hátamra kanyarítottam a zsákokat, felhúztam a gumicsizmát és motorra pattantam, majd a falu felé vettem az irányt. Egyre jobban ment a motorozás, és már élveztem is, ezért eldöntöttem, hogy az ügy lezárását követően megajándékozom magam egy járgánnyal. Legalább lesz egy jármű, amivel közlekedni is tudok. Még megálltam egy kis időre az őrmester házánál is, hogy egy pillanatra azzal az ürüggyel, miszerint érdeklődöm a hogyléte felől, találkozhatassak Andival is. Miután megnyugtatót afelől, hogy remekül van, egy termosz kávéval is meglepett, amit az éjszakát könnyebben át tudjuk majd vészeln.

Lajos bácsi már teljes harci díszben, értve ez alatt a hóna alatt szorongatott pufajkát és katonai zsákokat, már várt a kunyhója előtti pad mellett.

– Ez lenne a melegebb ruha – mutatott a WTF feliratú pólómra –, vagy a hátizsákodban lenne?

– Elég lesz ez nyár derekán, nem vagyok fázós típus – válaszoltam.

– Na, fogd, és hozd! – dobott felém egy pufajkát – Jó lesz ráülni. Nem töri fel a segged az ülés.

Hónom alá csaptam a halszagú ruhadarabot, és elindultam az öreg után a vízpart felé. Nagy nehezen utána botorkáltam a sűrűben, és sikerült úgy beszállnom a ladikba, hogy nem estem bele a vízbe. Határozott a fejlődés, gondoltam, és szinte indián harcosnak hittem magam a siker láttán.

Lassan csorogtunk az öreggel a vízen, és ismét gyönyörködve néztem a csodás tájat. Minél több időt töltök itt, annál jobban megszeretem ezt a tájat és ezeket az embereket.

– Min töröd a fejed, fiam? – kérdezte az öreg, látva elmélázásomat.

– Csodálkozom rajta, milyen szépet teremtett a természet, vagy Isten. Kinek-kinek hite szerint, de ebbe is bele tud rondítani az ember – filozofáltam.

– Ezt szépen megaszondtad, te gyerek – mosolygott Lajos bácsi. – Szerinted ki, és miért rondított bele?

– Igazából nem tudom, de szeretném minél előbb kideríteni, mert nem szeretnék több hullát. Egy dolog szinte biztosnak tűnik: két szerencsétlen áldozat rosszkor volt rossz helyen, és ezért kellett meghalniuk.

– És te? Hogy úszhattad meg? – kérdezte az öreg jó meglátással.

– Azt hiszem azért, mert zсарu vagyok. Akkorát nem kockáztathattak, hogy zсарut öljenek. Azzal a megye összes nyomozóját és rendőrszolgáját a nyakukba kapják. Még nem végeztek azzal, amit elkezdtek, csak nem tudom, mi lehet az. Viszont az aggaszt, hogy honnan tudták, ki vagyok. Abban a pár emberben, aki tudta, azokban maradéktalanul bízok. Egy kakukktojás van köztük, az a fatökű Deli legény őrmester, mert őt nem ismerem.

– Szóval, ő nem tetszik? – nevetett az öreg.

– Egyáltalán nem. Dezsővel utána is nézetek, hogy kifelé-miféle.

Lajos bácsi továbbvezett a csendes holtágon, én pedig azon gondolkodtam, mi legyen a következő lépésem.

18

Közel egyórás evezés után a part mellé kormányozta a ladikot az öreg, és közölte, hogy megérkeztünk a kocsma kertje alatti kanálisparthoz. Óvatosan kiléptem a ladikból, és a csúszós partszakaszt bejárva elváltozásokat keresem a természetes állapothoz képest. Vigyázva, hogy ne lépjek rá az esetleges nyomokra, félrehajtottam a partról belógó ágakat. Furcsa bemélyedést láttam a kocsma felé vezető ösvénynél az iszapban néhány lábnyom társaságában.

– Lajos bácsi, told vissza egy pillanatra a ladikot a vízre! – kértem az öreget.

– Maradsz egy sörre? Nincs nyitva a kocsma – mosolyodott el, de eltolta a csónakot a partról.

Ahogy gondoltam, a ladik nyoma szinte megegyezett azzal, amit az ösvénynél láttam a parton. A lábnyomokat illetően nem lettem sokkal okosabb, mert ezek is valószínűleg a mindenki által használt gumicsizmáktól származhattak. Mindenesetre beigazolódott a gyanúm, hogy itt hozhatták fel a hullát, és nem saját lábán sétált be a kocsma.

– Ha megkérhetnélek, kikötnél? – kértem meg Lajos bácsit.

– Nem tudsz egy métert ugrani? – kérdezte, de még mielőtt valóban lendületet vettem volna az ugráshoz, hamar a partra lökte a csónakot.

– Korai lett volna a fürdéshez – nevetett. – Mind a ketten a vízben kötöttünk volna ki, ha ugrassz.

Bekászálódott a csónakba, és az öreg kérdésére válaszolva megkértem, hogy menjünk a kompikötőhöz. Kíváncsi voltam, milyen messze lehet vízen. A seggem alá gyűrtem a pufajkát, amit szerintem teljesen feleslegesen hoztunk magunkkal, és a jobb kezemet a vízbe mártottam a ladik pereme mellett.

– Veszed ki azonnal! Letépi a karodat egy csuka! – mondta az öreg.

Úgy rántottam ki a kezemet a vízből, mintha már valóban csócsálta volna valami vízben rejtőző szörnyeteg. Lajos bácsi úgy röhögött, majdnem belefordult a vízbe.

– Hülye vagy, vagy mifene? – kérdeztem tőle dühösen.

– Az a hülye aki megeszi ezt a marhaságot – mosolygott, miközben a könnyeit törölgette.

Van mit tanulnom, gondoltam, a végén majd egész este szívatni fog az öreg, viszont van nevelő szándéka is a dolognak. Ha így összehajtom magam egy láthatatlan hal-tól, mi lesz a látható kísértetekkel? Dacom erősebb volt az ok nélküli félelmemnél, ezért újólaj a vízbe mártottam a kezemet, és apró loccsanó hangokat hallatva evezgettem a hűvös vizet.

– Na gyere, ülj ide mellém, megtanítalak evezni, legalább nem nekem kell veled annyit gürizni, lesz más dolog is azon kívül, hogy kísérteteket kergetünk! – szólt hozzám Lajos bácsi, míg gyermeketegen tapsikoltam a vizet.

– A ladik közepén sétafikálj, mint egy manőken, különben úszni fogunk – mondta, és helyet csinált maga mellett a csónak farában.

Lassan, balett-táncosokat megszégyenítő mozdulatokkal el is értem, és helyet is foglaltam a csónak farában, és még azt a szinte lehetetlen küldetést is véghez vittem, hogy a pufajkát, ami a fenekem alatt volt magammal vittem. Amikor lezöttyentem a pufajkával leborított ülésre, az öreg a kezembe nyomta az evezőt. Elsőre úgy éreztem, hogy két köbméter víz zúdult a nyakamba, pedig csak az evezőlápáról csorgó víz folyt rám. Durván faragott jószág volt az evező, csak az alján és a tetejére csavarozott kis fadarab testén volt tükörsima.

– Ott, ahol nem bök, fogd meg! – nézett rám a vizek ura, Lajos.

Megfogtam, ahol értem, de mindenhol bökött. Közel húsz percig tartó, nem éppen ingerszegény oktatás után mesterem szerint már fogtam a lapátot. Ha már fogtam, akkor használnom is kellett. Az alapoktatás része volt, hogy ne a könnyebbik munkát válasszam, hiszen én az evező élével próbálkoztam. Könnyű is volt így a víz ellenállását legyőzni, de a ladik mozgásában nem sikerült fizikai változtatást elérnem. A vizek ura elmagyarázta, hogy késztetést csak akkor érez a csónak a mozgásra, ha

ellentétes erőhatás éri. Mintha ismét az iskolában lettem volna, Turul tanár úr fizika óráján.

Közel voltam ahhoz, hogy feladjam, mire végül sikerült a fadarab egyensúlyát megtalálnom a víz közegében. – Hurrá, evezem és megy a csónak! Csak egy a baj... körbe-körbe. Az anyja szemit, ez nem az igazi.

– Gyere, megmutatom még egyszer! – mondta Lajos bácsi, már szemmel látható türel elvesztéssel.

A mester behúzott az evezővel a vízbe, majd a farhoz ért evezőt a csónak oldalának támasztva kifelé tolt, elfordítva kilencven fokban. A szám is tátva maradt, látva ezt a varázslatot.

– Egyszerű fizika – nézett rám Lajos bácsi, és a kezembe adta az evezőt.

Nem mondom, hogy elsőre, de azért sikerült rájönnöm a titkára az evezésnek, és végre egyenes irányban haladtunk a számomra ismeretlen vízi úton.

Még mindig nem tudtam betelni a csodálatos látvány-nyal, ami a szemem elé tárult, bár közben erősen gondolkodtam azon, hogy miképpen folytassam a nyomozá-sonmat. Nem igazán könnyű stratégiát felállítani kísértetek felkutatására. Abban biztos voltam, hogy az éjszaka hosszú lesz és lehet, hogy nem jutok semmi eredményre, de jelen pillanatban más ötletem nem volt.

– Most állj meg egy pillanatra! – rángatott vissza a gondolataimból a valóságba az öreg, egy vízbe dőlt fatörzs mellett.

Úgy is tettem, bár nem volt egyszerű úgy megállítani a ladikot, hogy ne forduljunk bele a vízbe a koccanástól, amit a fának való dörgölődés okozott. Lajos bácsi roszszálló pillantásai mellett próbáltam ellenállni egy faág kellemetlenül erőszakos közeledésének. Mikor győzedelmes arccal felnéztem birkózásom győzelmét ünnepe-elve, láttam, ahogy az öreg egy eleddig láthatatlan zsinórt fog a kezében, ami a fához volt kötve.

(folytatjuk)

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,

több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Mozijegy – évforduló

Mátrix (The Matrix – 1999)

Mi is az a mátrix? A Wikipédia szerint: „A mátrix a matematikában mennyiségek téglalap alakú elrendezése (táblázata) (számoké, függvényeké, kifejezéseké, vagy egyéb elemeké, esetleg más mátrixoké; általánosan valamilyen gyűrű vagy vektortér elemei)“ ... „A mátrix egyik kedvenc szava a sci-fi-íróknak is, azonban ezen használati módok legtöbbször még lazán sem kapcsolódnak a matematikai fogalomhoz.” Ez persze nem zavarta a Wachowski testvéreket sem, így készülhetett el a múlt évezred egyik utolsó nagy dobása a The Matrix című, mára ikonikussá és kultikussá vált mozifilm, amelyről az alábbiakban szó lesz.

Call trans opt: received.
2-19-98 13:24:18 REC: Log>
Trace program: running

Mára talán, a film bemutatásának huszonötödik évfordulóján nem kell túl sokat ecsetelni, milyen korszakalkotó filmmel is állunk szemben a Mátrix kapcsán. Nem csak a látványvilág, az alkalmazott technológiák, a trükkfelvételek, a számítógépes animációk, hanem a történet, és a film mondanivalója is rendkívüli módon hatott a korabeli generációra. Még akkor is így van ez, ha a jelenetek többségét konkrétan innen-onnan ollózták össze – talán a legnyilvánvalóbb felismerhető anime klasszikusok az Akira és a Ghost in the Shell. A film történetének leginkább meghatározó alapjául szolgáló könyv is megjelenik a Neot bevezető képsorokon – Jean Baudrillard: Szimulákrum és szimuláció (Simulacra and simulation), amely a szimulációk és a valóságok komplex összefüggéseit taglalja mélységeiben. Ezen felül szókratészi és platóni ideológiák színesítik a filozófiai réteget. Persze nem csak technológia és filozófia jelenik meg a filmben, hanem számos vallás is, mint például buddhizmus, a Védánta, és a messianizmus.

A történet valójában egyszerű.

<Spoiler on>

Az ember által megalkotott Mesterséges Intelligencia által létrehozott robotok felülkerekednek az emberiségen, akiket akkumulátornak használnak, és a Mátrix-al fedik el előlük a valóságot. A Mátrix ez esetben nem más, mint egy tökéletesen szimulált valóság az emberek számára, a huszadik század végén. Ebben a szimulált világban él Thomas A. Anderson, azaz Neo, aki nappal a Metacortex nevű vállalat egyik programozója, éjjel pedig egy igen sikeres hacker. Am egy nap teljesen felborul nyugodt kis élete, amikor egy futár átad neki egy telefont, amelyen azonnal fel is hívja Morpheus, az a személy, akit Neo évek óta keres. Morpheus némi apró bukkanó után kimenekíti Neot a Mátrixból, jól kiképzik a Nebuchadnezzar elneve-

zésű hajón, aztán visszamennek a Mátrixba, ahol Neo jól szétcsap mindenkit, aki rájuk vadászik, végül háborút indít a gépek ellen, majd Superman-t játszik.

<Spoiler off>

Annak ellenére, hogy az egyes jeleneteket már mind láthattuk valahol máshol, a különböző elhangzó gondolatokat mind hallhattuk már valahol, a Mátrix mégsem egy lazán hanyag patchwork. Sokkal inkább egy igazán profin elkészített intarzia, ahol ugyan látszanak az egyes részek, de összességében mégis koherens egészet alkot, és minden egyes rész fontos, és eltávolíthatatlan eleme az egésznek.

A filmben minden egyes apró részletnek jelentősége van. A falfirkának tűnő graffitinek a falon, a könyveknek a polcon, vázában lévő virágoknak, a számoknak, a jelképeknek, a helyszíneknek, a felcsendülő zenének, a háttérben elsétáló embereknek, a párbeszédnek, egészszóval

mindennek. Mindennek, hiszen a Mátrix nem a valóság, ezért valóságosnak kell higgyék, különösen a mozik nézőterén.

A Mátrix jó időben jött, hogy az emberek értékelni tudják.

A Mátrix jó időben jött, hogy az emberek elgondolkodjanak a mondanivalóján.

A Mátrix jó időben jött, hogy az embereknek leessen az álla a moziban a látványtól, a trükkfelvételektől.

Az 1999-es év különösen alkalmas volt a film bemutatására. A technológia láthatóan rohamosan fejlődött, ám felmerültek komoly problémák is. Talán még él az emberek emlékeiben, hogy szinte rettegetek attól, hogy a számítógépek órái visszaállnak 1900-ra (esetleg 19100-ra vagy 100-ra váltanak), és nem ugranak 1999-ről 2000-re. Az Y2K (vagy Millennium bug) pánik jogos volt, hiszen kritikus rendszerek, atomerőművek, energiahálózatokat irányító számítógépek, banki rendszerek, kormányzati számítógépek okozhatták volna katasztrófák egész sorozatát. Ám szerencsére nem történt baj, hiszen okos emberek megoldották a felmerülő problémát. Magam is számos korabeli, vagy régebbi számítógépen végeztem BIOS-frissítést, hogy ne legyen probléma a dátumváltással.

El is érkeztünk a személyes részhez.

A számítógépek világa gyermekkoromban vonzott magához. Jól emlékszem arra az év végi összejövetelre 1984-ben, amelyet édesanyám munkahelye tartott az irodai dolgozók és családjuk részére. Volt sok étel, ital, sütemény. Lehetett biliárdozni, lengőtekéznizni, futballozni, légpuskával célba löni. Videokazettáról nézhettük többek között a Végtelen történetet. Ám, ami a legjobban izgatta a fantáziám, azok a cég irodáiból a helyszínre vitt Commodore számítógépek voltak, amelyeken lehetett játszani például a kultikus Impossible Mission-nal. Megragadt a számítógépek világa, s nem is eresztett el. Így kerültem pár évvel később egy kéthetes, számítógépes nyári táborba, ahol Commodore gépeken tanultunk BASIC nyelven programozni. Az általános iskola utolsó két évében számítástechnikai fakultációra jártam, amelyen mindkét évben dicsérettel végeztem. Utána információ- és számítástechnika szakirányon tanultam, majd eltöltöttem néhány évet szerviztechnikusként, miközben lemezújságokat készítettem a barátaimmal. A kilencvenes évek második fele rendkívül pörgős volt, nem csak a munka miatt, hanem mert időnként a munkaidőn kívüli szabadidőnk is együtt töltöttük a kollégákkal, akár hajnalig is tartó Duke Nukem 3D meccsekkel... Szinte a számítógépek bűvöletében telt el minden perc. Még az olvasmányaim jelentős részét is sci-fi és cyberpunk művek tették ki. Időnként igazi cyberpunknak éreztem magam.

Egy ilyen alkalom nagyon megragadt bennem. Egy késő őszi, borús, szakadó esős napon a városközponti paneldzsungel egyik tízemeletesének tetejében javítottam épp a helyszínen egy számítógépet. Már a szutykos lépcsőház, a telifirkált lift is érezte a hatását. Ám a panelszoba ablakán a ködös, szakadó eső áztatta, alattam elterülő városra kitekintve hirtelen a világ urának éreztem magam. A környezetem hangjai elhalkultak, csak az esőverte ablaküveg kopogása jutott el a tudatomig. Az utca zaja ide már nem jutott el, de én mégis hallottam a dübörgő, zúgó, zümmö-

gó, sivító motorhangokat nem is létező járművekből. Az újrainduló számítógép csipogása térített kissé magamhoz, így visszatértem a feladatomhoz, és hamarosan „átadtam” a jól működő eszközt a tulajdonosának, majd távoztam. A műhely nem volt messze, így műanyag esőkabátom magamra véve gyalogosan tértem oda vissza – ahogyan jöttem. Már nem a valóságban lépkedtem azonban bakancsomban az eső mosta mocskos járdán, hanem egy képzeletem keltette világban, amelyet veszélyes utcai szamurájok, dekások és rigók népesítettek be – az utolsó esélyre leső, vagy nagy fogásra vágyó, árnyak között megbúvó vadászok.

Ezek után talán nem meglepő, hogy az ebbe a milióbe bevágódó The Matrix óriási hatással volt rám.

Emlékszem, hogy a legjobb barátommal – akit a középiskolás évek alatt ismertem meg, és ha lehet, ő még inkább belemászott a számítógépek világába, mint programozó, rendszergazda – néztem meg itt a szentesi Óze Lajos Filmszínházban. Lefagyott arccal bámultunk a film végén a mozivászonra, újra kellett indítanunk a rendszereinket, hogy felálljunk, majd ki- és hazasétáljunk. Természetesen megbeszéltük, mi a fenét is láttunk. Ám hazaérve, sőt, másnap sem hagyott nyugodni a film, és az esti vetítés előtt egy órával eldöntöttem, még egyszer megnézem. Második alkalommal is tudott akkorát ütni, mint az előző este. Ez volt az első film, amit moziban többször is megnéztem. Meg utána, amikor már elérhető volt, másos VHS-ről, másos DVD-ről is számtalanszor, és párszor akkor is, amikor valamelyik TV adó közvetítette. És természetesen most, mielőtt elkezdtem írni ezt a kis huszonöt éves megemlékezést, szintén megnéztem. Még mindig magával tud ragadni. Bár azt el kell ismernem, hogy néhány jelenetnél elmosolyodtam, mert eszembe jutottak a Vektor szinkronparódia odavágó mondatai. Például: „a kanalakat a menzáról lopom, műanyag tálcákról”, vagy „az, hogy nekem nem hoztál sütit, bunkó, tirpák dolog”. Azt hiszem, aki azt látta, annak ez már így marad. De ettől még teljesen jól nézhető a Mátrix. Azt gondolom, jól öregedett. Nem lóg ki a technológia, a felvetett társadalmi alapproblémák ugyanazok.

Ám nem csak a magyar szinkronparódiát kell megemlécsük a film kapcsán. Bizony számos elemzés, összeesküvés-elmélet látott napvilágot a filmmel kapcsolatban, kezdve azzal, hogy azt valójában nem is a Wachowski testvérek írták, egészen addig, hogy az egész film a Kárpát-medencei magyarság kiirtásának forgatókönyve. Képkockáról képkockára szedték szét, és elemezték. Utólag azt is beleszóték, hogy Neo igazolványa miért pont 2001. szeptember 11-én jár le. Mondjuk ez azért tényleg furá... Aki akart, persze már minden ilyesminek utánanézett, így itt nem is fejteném ki ezeket bővebben. Már csak azért sem, mert aki még nem ismeri a film köré épült mindenféle elméletet, annak meghagyom a felfedezés lehetőségét.

A film megjelenése óta természetesen sokan foglalkoztak, illetve foglalkoznak azzal, hogy a mi valóságunk vajon szimuláció-e. Ha igen, akkor nagy valószínűséggel ezt nem tudjuk eldönteni a szimuláción belül. Ha igen, és a szimulációnkat megalkotó lények eljutottak arra technológiai szintre, hogy egy ilyen mértékű szimulációt képesek legyenek létrehozni, akkor az azt feltételezi, hogy mi

magunk is képesek leszünk létrehozni a saját szimulációkon belül egy szintén tökéletes szimulációt, amely szimulációban élők szintén képesek lesznek erre, és így tovább. A kérdés csak az, hogy a mi szimulációnkat létrehozó lények a valóságban léteznek, vagy már ők is csak szimulációk. Meddig terjedhet tőlünk számítva oda és vissza a szimuláció? Filozófiai mélységekbe merülve megfellelthetőek-e az alattunk lévő szimulációk a pokol bugyrainak, a felettünk lévő pedig a mennyországnak? Az eredeti szimuláció készítőinek milyen technológiájuk van, és vajon hány egymásba ágyazott szimulációt képesek kezelni? Bármennyit, vagy egyszer összeomlik a teljes szimuláció-ception? Talán ez sosem derül ki a számunkra. Esetleg valamely jövő generáció számára, ha egyáltalán szimulációban élünk. Én nem tartom valószínűnek.

Bármennyire is úgy tűnik, egyáltalán nem távolodtam el a Mátrixtól ezzel a témával, hiszen már annak idején is ilyen és ehhez hasonló eszmefuttatásokra sarkallta a nézőket, mi több, neves kutatókat is.

A végére talán arra az elméletre térnek még ki, amelyet Baudrillard filmről tett nyilatkozata is alátámaszt: „*a Mátrix egy olyan film a mátrixról, amit a mátrix készítene saját magáról*”, és amely az ismereteim alapján számomra is a legszimpatikusabb. Ez lényegében azt mondja ki, hogy a

filmet éppen azok készítették, akik el akarják velünk hitetni (részben a Hollywoodi szuperprodukciók által), hogy amit látunk, hallunk, tapasztalunk, érzünk, az maga a valóság, a vásznon pedig csak egy fikciót láthatunk, ami alapvetően a szórakoztatásunkat szolgálja, másrészt pedig olyan gondolatokat ültet a fejünkbe, hogy azokkal legyünk kénytelenek foglalkozni a valóban fontos dolgok helyett, míg a Világ Urai pompás pampai partikon szövegetik tovább világuralmi terveiket. Ám a Mátrix reményt ad arra, hogy a bennünket irányító rendszert le lehet győzni. De ez vajon egy elültetett, hamis remény, amely hamis győzelemhez, és végső soron a Világ Urainak tervének megvalósításához vezet? Az idő majd megválaszolja ezt is.

Addig is azt javaslom, mindenki tegye a dolgát, és néha-nap, amikor kedvet érez hozzá, nézze meg a Mátrixot.

Call trans opt: received.

9-18-99 14:32:21 REC: Log>

WARNING: carrier anomaly

Trace program: running

Én meg most szépen felveszem a hosszú, fekete ballonkabátom, és elrepülök a hideg, holdfényes éjszakába...

Mozijegy

SzaGe

Az első ómen (The First Omen 2024)

Mitől félünk a legjobban? Netán a világvégétől? Meglehet! A filmek világa jól ábrázolja, hogyan lehet vége az emberiségnek. Legtöbbször ilyenkor a természeti katasztrófákra gondolnak, vagy olyanokra, melyek a világúrból csapnak le ránk. Ezek is mind ijesztőek, de az Antikrisztus eljövetele talán mind közül a legfélelmetesebb. De ki is ez a személy? Elméletben Isten legnagyobb ellenlábasának, a Sátánnak a fia, aki a totális pusztulást fogja ránk hozni. Ez eléggé aggasztó.

Sokak szerint a Sátán majmolja Isten teremtését és világát, ezért Jézussal ellentétben az Antikrisztus a legfelsőbb körökben mozgó gazdagok „fiaként” fog megszületni, mert manapság hatalommal lehet a legnagyobb félelmet generálni. A kérdés csak az: mikor fog ez bekövetkezni? Egyesek szerint ez már folyamatban van, mások szerint talán már meg is született. Ijesztő ezekre gondolni, de „kellemesebb” érzés megmaradni a filmek által nyújtott verzióknál.

A végítéletet, ami jócskán hozzáköthető az Antikrisztushoz, nemcsak a Jelenések könyve taglalja, hanem más forrásból is „megerősítették” már. Nostradamus például három Antikrisztus eljövetelét jósolta meg, de a hozzáértők vitatkoznak a kilétüket illetően. Tehát remek alapanyag a mozivászonra.

A filmipar az első nagy mérföldkövét a témában 1976-ban mutatta be az *Ómen* című horrorban. Mai napig sokkoló jelenetsorokkal operál a film, mely a csontunkig hatol. Richard Donner rendező olyan alkotást tett le az asztalra, melyet egyszerűen nem lehet elfelejteni. Ez köszönhető a remek színészeknek (Gregory Peck), a kidolgozásnak és a nyomasztó zenei aláfestésnek (Jerry Goldsmith). Az *Ómen*-nel sok-sok díjat zsebeltek be a készítőik, de Damien, a Sátán fiának története nem állt meg. Készült két közvetlen folytatás is hozzá. Ezeket is kedvezően fogadták mind kritikai, mind nézői oldalról, de az első részt sikerét nem tudták felülmúlni. Idehaza a

VHS időszerk egyik sokszor nézett trilógiája volt, ahol találkoztam narrátoros verzióval, és idővel szinkronosan is hozzá lehetett jutni. Volt ezen kívül egy negyedik rész, ami a totál felejthető kategóriába tartozik, és egy kislányra cserélték le az Antikrisztust. Nekem sajnos kinszenvedés volt végignézni. 2006-ban pedig az első rész remake-je látott napvilágot. Ez az újraszás ismét mérsékelt sikernek örvendett, így hivatalosan nem készült hozzá folytatás.

Annyira pedig nem volt rossz, de szerintem a rajongótábor nem tudták vele meggyőzni. Talán így volt jó.

Most pedig Damien születésének előzményét vették nagyító alá a filmesek. Az *első ómen* (*The First Omen 2024*) megpróbálta megközelíteni azt a színvonalat, mellyel az első rész „operált”, de nem teljesen úgy, ahogyan a 76-os verzió remekelt. Próbáltak minél több művészire vett jelenetsort belevarni a történetbe, de idővel nekem ez már kényelmetlenséget okozott. Pontosabban kizökkenett a feszültség mederéből, melybe többször mesterien beleültetett a film. Ezzel pedig elmozdult a horrorfilmes élmény súlypontja, ami valakinél talán egy csipetnyi fellelegzést vált ki, de nem biztos, hogy ez jó.

Olaszország forrong a baloldali tüntetésektől 1971-ben. Ebben a pattanásig feszült légkörben érkezik Margaret Daino nivícius a Vizzardeli árvaházba, hogy fogadalmat tegyen. Az előkészületek alatt titokban nyomozni kezd az árvaházban történő furcsaságok miatt. Hamar kiderül, hogy valami nagyon nincsen rendben a nővérek körül. Eközben Margaretet túlvilági víziók is gyötrik, ahol egy gonosz hatalom megpróbálja az ujjai köré csavarni. Az igazság messzemenően túlszárnyalja a képzelet határait, és az Antikrisztus megszületése valósággá válik.

A kérdés egy előzményfilm alapján mindig fel lehet, vagy inkább fel kell tenni: tudott újat mutatni a már ismert eredeti történeten felül? Az *első ómen* mindent megtett érte, hogy Damien születése érdekes és szürreális legyen, de voltak bizonyos pontok, ahol nagyon elcsúsztak, pedig a film minden kockájából látszik, hogy komolyan vették az alkotók a munkát. Talán túl komolyan. Ennek az is az eredménye, hogy a film már felénél sejtetni enged, hogy a végén nagyjából mi várható. Ettől még meglepődtem bizonyos dolgokon, de a realitástól távolra helyezett jelenetek leredukálták azt a feszültséget, melyet az eredeti *Ómen* nézése közben végig éreztem.

Az *első ómen* ügyes próbálkozás, de sajnos középszerű produkció lett. Ettől még nézhető, ám attól tartok, hogy a rajongótábor magja nem fogja befogadni teljesen Damien megszületésének körülményeit. Én elvoltam vele, nem is vártam mást.

Pomucz Roland A fák erdeje

Talán öreg és tüskés,
Szürke, fakó és zöld vagy.
Életed éltes, kóros!? Nem tudom.
Én csak látványod látom, Nekem
Ez jelenti a léted, galamb szerelem,
Csodálatos és sok oldalú.
Mit jelent ez!?
Egy életre kötött kapcsolatot.
Egy pányi turbékolást.
Örökre szól, süt a Nap,
Az ágaid törzsén és
Sok helyen árnyék őriz Téged.

Tad Rayder Lélekharang

Ott állunk gyertyával a kézben
Lelkünk fájdalmát nem enyhíti mégsem
Zúgnak a lélekharangok
Szeretteinkért sírnak
Könnyek peregnek arcunkon
Míg kezünk néma imára kulcsoljuk.
Csendes, néma a táj
Távol egy madár száll
Ez a nap csak az övök
Akik távol járnak már.

Erdős Sándor

Jenő a hód várat épít

Jenő a hód várat épít,
de nem ám a hegytetőn.
Nem háborúra készül ő,
nem várják a harcmezőn.

Hogyha hiszed és hogyha nem,
várat vízbe építi.
Fából készült erődítményt
még zászló sem díszíti.

– Faanyag kell nem is kevés –
töpreng Jenő a kis hód.
Neki is lát fát gyűjteni
szorgalmasan hangyamód.

Füstifecske egyre leste
mit művel a kis Jenő.
Oda is cserregte neki:
– Lám ész nincs, hát van erő.

Nagy fogával fákat rág ki
ám az egyik ráesett.
Ezért lett hát lapos farka,
mert történt ez az eset.

Jenő rá sem hederített
döntötte ki a fákat.
Be is húzott a patakba
a nagy fákból jó párat.

Ám a víz nagyon sekély volt,
éppen csak hasáig ért.
Jenő ezért cselekedett,
csodát éppen nem remélt.

Gátat emelt a patakban
felduzzasztotta vizét.
Mély folyóvá szélesítve
a várának a helyét.

Egész héten sürgölődött
gyérítette az erdőt.
Hét végére a várára
építette a tetőt.

Mire kész lett jól elfáradt
alig várta az estét.
Mikor új ágyban élvezi
a munkája gyümölcsét.

Azóta várában lakik
kész van az új szobája.
Jenő kitartását ma is
minden állat csodálja.

Mortelhun

Kietlen randevú

Holdfény szívta halott szemek
merevvé lett robotkezek
szénné égett üres agyak
semmit érő hazug szavak
hideg csókok péntek éjjel
sápadt lélek szenvedéllyel.

angyalka146

Furcsa álmod hoz a szél

Furcsa álmod
hoz a szél,
angyal-létről
mesél.

Erőről és
tudásról,
dimenzió-
ugrásról.

Szavakról, mik
életre kelnek,
érzetekről,
mik színné lesznek.

S a rímek,
szótörések,
ember-lénnyé
összeérnek.

Tumicz Krisztina

Hab a tortánkon

Eljön a világ vége
Ne fessük az ördögöt a falra
Eljön a földre a gonosz
Csendben ne várjunk a napra
Veri az ördögöt a felesége
A fényért, a napért
Veri az ördögöt a felesége
A földért

Hab a tortánkon
Három hatos
Hab a tortánkon
Halálos

Nézzünk farkasszemet a kaszással
Nézzünk farkasszemet a halállal
Nincs hab a tortában

